

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

 HARLEQUIN
INTRIGUE

***MURDER
ON PRESCOTT
MOUNTAIN***
LENA DIAZ

 HARLEQUIN
INTRIGUE

**MURDER
ON PRESCOTT
MOUNTAIN**
LENA DIAZ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Willow, "Bunu yaparak işimi riske atıyorum," dedi.

"Bu çantanın içinde ne olduğuna bakmana izin verebilirim, ama sadece seninle olduğum sürece. Ve bunu asla kimseye söyleyemezsin yoksa kovulurum. Bunu gizlice dışarı çıkararak bile büyük bir çizgiyi aşıyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?" Grayson sordu.

"Bu geceki ve diğer gecelerdeki toplantınız. Polis merkezinde. Yılda birkaç kez oraya gittiğini söylemiştin... böylece eski bir dava hakkında bilgi alabilecektin." Çantanın klipsini açtı ve içine uzandı.

Kadın üç halkalı kalın bir cilt çıkarırken, umut etmekten korkarak ona baktı.

Bakışları onunkilere , boğazı o kadar gergindi ki kelimeleri zorlukla çıkarabildi. "Düşündüğüm şey bu mu?"

"Bu resmi dava dosyası, cinayet defteri, görmenize asla izin verilmeyen dosya. Yedi yıl önce eşinizin öldürülmesi ve küçük kızınızın kaybolmasıyla ilgili soruşturmanın ayrıntılarını içeriyor."

PRESCOTT DAĞINDA CİNAYET

Lena Diaz

 HARLEQUIN
INTRIGUE

Lena Diaz Kentucky'de doğdu ve Kaliforniya'da da yaşadı,
Şu anda kocası ve iki çocuğuyla birlikte yaşadığı Louisiana ve Florida.
Romantik gerilim yazarı olmadan önce bilgisayar programcısıydı. Romance
Writers of America Golden Heart® Ödülü finalistisi olan yazar, aynı zamanda
Daphne du Maurier Ödülü'nü de kazanmıştır.
Gizem / Gerilim dalında mükemmellik. Lena hakkında en son haberleri almak
için lütfen web sitesini ziyaret edin, lenadiaz.com.

Lena Diaz Harlequin Intrigue

tarafından yazılan kitaplar

Tennessee'de Bir Faili Meçhul Hikayesi

Prescott Dağında Cinayet

Adalet Arayıcıları

Kovboy Ateş Altında

Ajan Kuşatma

Altında Katil

Komplosu

Ölümcül İkili Oyun

The Mighty McKenzies

Dumanlı Dağlar Korucusu

Smokies Özel Ajanı Çelişkili

Kanıtlar

Gizli Asi

Tennessee SWAT

Dağ Tanığı Gizli

Takipçi

Dedektif SWAT Açmazında

Mahsur Kaldı

Harlequin.com'daki Yazar Profili sayfasını ziyaret edin.

KARAKTER KADROSU

Grayson Prescott: Eski bir ordu mensubu ve başarılı bir iş adamı olan **bu** adamın, karısının öldürülmesiyle ilgili yedi yıllık faili meçhul davayı çözmek için son umudu çaylak dedektif Willow McCray olabilir.

Willow McCray-Tennessee, Gatlinburg'da yaşayan **bu** dedektif, patronunun desteğinden yoksun olduğu için hayal kırıklığına uğramıştır. Grayson'la tanıştığında işinden ayrılır ve ona özel bir faili meçhul vaka şirketi kurmasında yardım eder.

Jacob Frost-Tennessee Soruşturma Bürosu müdürü, Grayson'ın faili meçhul dava şirketini ayağa kaldırmasının ve geçmişle ilgili gerçeği bulmasının anahtarı olabilir

Mike Jeffries-Willow'un patronu, Willow hariç tüm dedektiflerin bir seri katil vakasında çalışmasına izin verir. Onu davada istememek için gizli bir nedeni mi ? Onun ne bulacağından korkuyor?

Brian Nelson-Jeffries'in yeğeni de bir polis memurudur. Willow tarafından reddedildikten sonra, şimdi dedektif olarak onun yerini almaya hevesli. İş i istediği için mi? Yoksa saklayacak bir şeyi olduğu için mi?

Chad Russo-Polis şefi, Grayson'ı ailesinin faili meçhul davası konusunda yıllardır oyalamaktadır. Sadece tembellik mi ediyor? Yoksa bunca zamandır yalan söylemesinin daha kötü bir nedeni mi var?

Bu kitap ve dizi, faili meçhul davaları çözmek ve kurbanların ailelerine ihtiyaç duydukları cevapları ve hak ettikleri adaleti sağlamak için yorulmadan çalışan profesyonellere adanmıştır.

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Üçüncü

Dördüncü Beşinci

Altıncı Onaltı

Yedinci Sekizinci

Dokuzuncu Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

Ondördüncü

Onbeşinci

Onyedinci

Onsekizinci

Ondokuzuncu

Yirmi Bölüm Yirmi Bir

Yirmi Yirmi Yirmi

Yirmi Yirmi İki

BölümÜç Bölüm

Bölüm Bölüm Bölüm

Yedi Dört Beş Altı

Yirmi Yirmi Sekiz

Sonsöz

Cindi Myers'ın Kayalıklarda Komplo kitabından alıntı

Birinci Bölüm

Grayson Prescott yedi yılı aşkın bir süredir dövüşmek için can atıyordu. Bu gece, bir tane alacaktı. En azından paslanmış içgüdüleri doğruysa ve birkaç dakika önce bir kadının peşinden bu arka sokağa doğru süzülürken gördüğü adamın aklında kötülük varsa.

Bu sonuca varmak için fazla bir içgüdüye gerek yoktu.

Adam, saçını ve yüzünü gizleyen beyzbol şapkasından, kot pantolonuna ve bunaltıcı bir gecede giyilmesi gerekmeyen kalça hizasındaki ceketine kadar koyu renk giysiler içindeydi. Koyu renkli ayakkabıları bile Gatlinburg'un turist merkezi River Road'un bir blok gerisindeki binaların oluşturduğu gölgelere karışmasına yardımcı oluyordu.

Ama en endişe verici olan şey, telefonunun ekranındaki her neyse ona dalmış olan gafil kadınla arasındaki mesafeyi yavaşça kapatırken sağ elinin cebinin gömülmüş olması ve muhtemelen bir silah tutuyor olmasıydı.

Mesajlaşmayı bırakın ve dikkat edin.

Kasabadaki bazı panolarda hâlâ asılı duran ve Erin Speck'in dört yıldır çözilemeyen kayboluşunu anlatan soluk ilanları fark etmemiş miydi? Bekâr anne çocuklarını yeğenine bırakıp market alışverişine çıkmış ve bir daha kendisinden haber alınamamıştı. Aynı derecede endişe verici bir şekilde, gece haberleri bu bölgede çalışan potansiyel bir seri tecavüzcü konusunda uyarıyordu.

Ellerini yumruk yapıp sıktı, şehir merkezine yaptığı faydasız ziyaretlerden birine daha gelirken yanında bir silah getirmiş olmayı diledi. Şans eseri anlamsız bir toplantıyı daha bitirmiş ve arabasına doğru ilerliyordu ki şüpheli adam iki binanın arasına daldı bir kadının gittiği yerde.

Grayson onu takip edecek kadar endişelenmişti. Ara sokağa girdiğinde korkularının haklı olduğunu anladı. Adam kesinlikle kısa etekli ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş minyon yapılı kadını takip ediyordu ve muhtemelen onun en fazla on adım gerisindeydi. Ne yazık ki Grayson her ikisinin de elli adım kadar gerisindeydi ve gürültü yapmadan yetişmeye çalışıyordu.

Eğer daha yakın olsaydı, potansiyel kurbanda bağırarak bir uyarıda bulunabilirdi. Ama insan doğasını , onu sadece ürkütür, duraksamasına neden olurdu,

geri döndü. Takipçisinin aralarındaki kalan boşluğu kapatması için gereken tek şey buydu. Ve Grayson onu planlanan kargaşadan kurtarmak için saniyeler geç kalmış olacaktı. Çok riskliydi. Tek yapabileceği mesafeyi olabildiğince çabuk ve sessizce kapatmaya çalışmaktı. Ve dua etmek.

Tabii nasıl olduğunu hatırlarsa.

Kadının bir omzuna dikkatsizce attığı çantası, uzun kahverengi saçlarıyla birlikte onu takip eden adam için bir işaret ışığı gibi sallanıp duruyordu. Güvenliği için endişelenmiyor muydu? Belki de Speck'in kayboluşunu ya da bölgedeki bir avuç çözülmemiş tecavüz olayını duymamış bir turistti. Ya da belki de buranın yerlisiydi, Gatlinburg'u o kadar iyi tanıyan biriydi ki, kendi arka bahçesindeki tehlikelere karşı bağışıklığı olduğunu düşünerek kayıtsız kalmıştı.

Grayson'ın uzun zaman önce öğrendiği acımasız dersin, kötülük potansiyelinin her köşede gizlendiğinin farkında olmamalıydı. Yanlışlıkla açık bırakılan bir kapı, bir anlık dikkatsizlik ölüm fermanına dönüşebilir. Yaşam

çok kırılıyordu, tehlikeli ve değerli bir hediye idi. Bir saniyede sona erebilir, hayatta kalan sevdiklerini yıkım dolu bir hayata, asla doldurulamayacak bir boşluğa mahkum edebilirdi.

Yumruklarını tekrar sıktı. Artık çok daha yakındı, neredeyse bir şeyler *yapabilecek* kadar yakındı. *Neredeyse*. Ve ayaktakımı üçlüsü sokağın özellikle karanlık bir bölümünden geçmek .

İşyerlerinin arka tarafındaki servis kapılarının üzerindeki ışıklar yanmıştı ya da kimse onları yakma zahmetine Pusu kurmak için mükemmel bir yerdi. Ve diğer adamın gerilmesine, vücudunu saldırmaya hazır bir yırtıcı gibi eğmesine bakılırsa, o da aynı fikirdeydi.

Kadın etti, sanki sonunda tehlikeyi sezmiş gibi yüksek topuklarının üzerinde yalpaladı. Grayson bağırdı ve koşmaya başladı, gizlenme ihtiyacı ortadan kalkmıştı.

diğer adam avına doğru hamle yaptı.

Bir çığlık ara sokakta yankılandı. Kadın yana doğru kaçarken uzun saçları savruldu ve saldırganın kolunun ölümcül kavisinden kıl payı kurtuldu. Adam bıçağı tekrar kaldırırken zayıf ay ışığı metalin üzerinde parlıyordu.

Grayson kollarını açarak umutsuz bir sıçrayış yaptı. Kadın tekrar bağırdı ve en yakındaki binaya sırt üstü düşerken çantasını pençeledi.

Grayson'ın kolları adamın beline dolandı ve bıçağı kadına doğru saplanırken onu yana doğru çekti.

Ateşli bir acı Grayson'ın kolunu yaktı ama o kendini sıkıca tuttu. İkisi de cırpınan uzuvlar ve gırtlaktan gelen bağırışlarla yere düştü. Metal

tekrar parladı. Bıçak adamın diğer kolunu ısırıldı. Grayson küfrederek adamın bileğini yakaladı ve sertçe bükte.

Mide bulandırıcı bir çatırtıyı acı dolu bir çığlık izledi. Bıçak kaldırırda kayarken metaller çınladı ve sıyrıldı.

Ayakkabıların kaldırırmdaki ritmik vuruşlarıyla birlikte sokaktan alarm sesleri geliyordu.

"Kımıldama, kımıldama. Polis!" diye bağırdı kadınısı bir ses Grayson'ın arkasından.

Şaşkınlıkla arkasına döndü. Korumaya çalıştığı kadın şimdi bir tabanca tutuyordu, iki eli kabzaya sarılmıştı, artık sallanmayan bacakları bir dövüşçü duruşuyla açılmıştı. Yirmi metre kadar arkasında iki üniformalı polis ona doğru koşuyordu. Arkalarında, iş kıyafeti giymiş iri yapılı bir adam ona yetişmeye çalışıyordu. Üçü de silah doğrultmuştu.

Beyaz bir acı Grayson'ın çenesine çarptı. Geriye doğru tökezledi, başı binanın kenarına çarptı. Mide bulantısı midesinde çalkalandı. Görüşü bulanıklaştı. Ayağa kalkarak, aptalca görmezden geldiği tehditle yüzleşmek için döndü.

Orada kimse yoktu.

Ya da en azından dünya etrafında dönüp için görebildiği kimse yoktu. Sendeleyerek başını salladı, umutsuzca görüşünü netleştirmeye ve saldırıganın yerini bulmaya çalıştı.

Kadın tekrar "Kımıldama," diye bağırdı.

Ara sokak netleşti. Gölgelelerin arasında, garip bir şekilde kamburlaşmış ve bir kolunu kucaklamış olan diğer adamı gördü. Adam kaçıyordu. Köşeyi döndü ve gitti.

"Hadi, hadi, hadi," diye bağırdı kadın. "Ben hallederim."

Grayson arkasını döndü, dünyası yeniden altüst oldu. Sakin bir nefes aldı ve tiksintiyle başını salladı. Az önce ne kadar çok hata yaptığına, dağılmasına ve kötü adamın kaçmasına izin verdiğine inanamıyordu. Görünüşe göre paslanan sadece içgüdüleri değildi. Eski ekibi onu şimdi görebilseydi, ondan utanırlardı.

İki üniformalı polis, muhtemelen kadına saldıran kişiyi yakalamak için onun yanından hızla geçti.

"Polis," diye tekrar bağırdı. "Yere yatın. Ellerini ve bacaklarını uzat."

Onunla mı konuşuyordu? Şaşkınlıkla ona baktı ve öğürme isteğiyle savaştı. Kafasını binaya çarpmak ona bir numara yapmıştı.

Nabzı kulaklarında hızla atıyor, baş ağrısı kalbinin her atışıyla birlikte zonkluyordu.

Acınası, Asker. Affedilemez.

"Yere yat," dedi tekrar, tabancası tam göğsüne nişan almıştı. Adam şaşkınlıkla ona baktı. "Benimle dalga geçiyorsun. Yardım etmeye çalışıyordum-" "Yap şunu. Şimdi yap." Kadının parmak eklemleri silahının kabzasında beyazlaştı.

Takım elbiseli adam sonunda onlara ulaştı, o da tabancasını ölümcül bir niyetle Grayson'a doğrulturken ciğerleri zorlukla aldığı nefeslerle inliyordu. "Hanımefendinin dediği gibi yere yat, kollarını ve bacaklarını yana aç, pislik torbası," diye homurdandı.

Grayson dişlerini sıktı ve kendini yere bıraktı.

İkinci Bölüm

Dedektif Willow McCray rahatsız edici derecede kısa eteğini düzelttikten sonra duvara yaslandı, acil servisin perdeli yarısına kadar içerideydi. İçeride bir kadın hemşire şüphelinin sol ön kolundaki üç inçlik yaraya dikiş atıyordu.

Willow ona soru sormak için can atıyordu, en acil olanı da suç ortağının adıydı. Ama Willow'un suç ortağı olduğunu açıkladıktan sonra daha önce masum olduğunu söylediğinde sessizleşmişti. Onu kelepçelerken ona gönderdiği acı dolu bakış, bir şekilde suçluluk duygusunu tetiklemişti. Elbette bu çok saçmaydı. sadece işini yapıyordu, adam ve birlikte olduğu adam ise onu takip ediyor, kurban haline getirmeye çalışıyorlardı.

Umarım şüpheli karakolda sorgu odasına alınır, Dedektif Wagner ondan tam bir itiraf alacaktı. Willow sorguyu kendisi yapmak ya da azından oturmak isterdi. Ama resmi olarak seri tecavüzcü davasına atanmamıştı bile. Nispeten yeni bir dedektif olarak, başrolü üstlenmeye layık görülene kadar diğer dedektiflerin ihtiyaç duyduğu her şeyi yapan yüceltilmiş bir sincaptı. Bu gece bu işe dahil olmasının tek nedeni, Wagner'in River Road'da yem olarak kullanılmak üzere yarım düzine kadın polise gönüllü çağrısı yapmış olmasıydı.

"Hâlâ konuşmuyor mu?"

Doğruldu ve patronunun perdeyi geri iterek açıklıkta ona katıldığını görünce şaşırdı. "Çavuş Jeffries. Sizi hastanede görmeyi beklemiyordum."

Tuzlu biberli kaşlarını kaldırdı. "River Road Tecavüzcüsü davasında bir yakalama yaptın ve benim gelme zahmetine girmeyeceğimi mi düşündün?"

Yüzü kızardı. "Biz onu getirene kadar bekleyeceğinizi düşünmüştüm." Hemşire odasının bankosuna yaslanmış, şüphelilerini gözaltına almak için bekleyen iki üniformalı memuru işaret etti.

Jeffries ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Odanın diğer ucundaki mahkûm alçak sesle konuşuyor, hemşirenin sorduğu sorulara cevap veriyordu. Ona zarar verememesi için her iki bileği de korkuluklara kelepçelenmişti. Hemşire ilk kesiği dikmeyi bitirmiş çünkü yatağın diğer tarafına geçerek sağ pazusundaki yarayla ilgilenmeye başladı.

Jeffries onun yanında kaskatı kesildi. "Tutukladığınız adam *bu* mu?" İnanılmaz ses tonu onu alarma geçirdi. "Bu bir sorun mu?" "River Road Tecavüzcüsünü tutukladığınızı sanıyordum."

"Onlardan biri, evet. Görünüşe göre birlikte çalışıyorlar. Diğer kaçmış. Ama ortağını aramak için bölgeyi tarayan üniformalılarımız var."

"Ortağı," diye alay etti ve ona kendisiyle birlikte koridora çıkmasını işaret etti. Sonra onunla yüzleşti, elleri kalçalarında. "O adamın kim olduğunun farkında değil misin?" Sesini taşımaması için alçak tuttu ama ses tonundaki kınamayı gizlemeye çalışmadı.

En azından onun gözünde neyi yanlış yaptığına dair hiçbir fikri olmamasına rağmen yüzü daha da alevlendi. "Adını ehliyetinden doğruladım, Grayson Prescott. Ama başka bir bilgiye ulaşamadım. Sessiz kalma hakkını kullanıyor. Ve acil servise geldiğimizden beri, Onu tedavi etmekle meşguller. Başını çarptığı için önce tomografi çekildi. Şimdi de hemşire yaralarına dikiş atıyor."

"Peki bu yaraları nasıl aldı?" "O ve ortağı birbirlerinin yoluna çıktılar." "Bu ifadeyi açıklayın, Dedektif McCray."

Neden üzgün olduğundan hâlâ emin olamadığı için boğazını temizledi. "İkisi de aynı anda üzerime atlamaya çalıştı ve birbirlerine çarptılar. Prescott kafasını binanın kenarına çarptı. Diğer adam bıçağını çıkarmıştı ve ikisi de yere düştüğünde Prescott kesildi."

Uzun bir süre ona baktı. "Belki de diğer adam sana saldırmaya çalışıyordu ama *bu* adam-" başparmağını ona doğru salladı

"-Sana yardım etmeye mi çalışıyordu? Belki de bu yüzden yaralandı, seninle bıçaklı adamın arasına atladığı için?"

Gözlerini kırıştırdı, ara sokaktaki itiş kakışın görüntüleri zihninde canlandı.

"Ben, ah, sanırım *bu mümkün*. Her şey çok hızlı oldu. Ben sadece-"

"Onun da mı tecavüzcü olduğunu düşündünüz?"

Çenesini kaldırdı, onun güvenini sarsmasına izin vermemeye kararlıydı. Ne gördüğünü biliyordu. Orada değildi. "Efendim, ne olduğunu görmediniz. oldu."

"Ve sen yaptın? Bundan emin misin?"

Kaşlarını çattı. "Efendim?"

Yavaşça derin bir nefes verdi. "Her iki adamın da size zarar vermeye çalıştığına inandığınızdan şüphem yok. Ama o adamın kim olduğunu düşünürsek

Görgü tanığı ifadenizin güvenilir olması için olayın çok karanlık ve saldırının çok hızlı olduğunu düşünme eğilimindeyim. Özellikle de-" tekrar şüphelinin tedavi gördüğü odayı işaret etti "-

Bu adam Grayson Prescott olduğuna göre."

Sanki bir zilin çalmasını, bir tanıma kıvılcımının bekliyormuş gibi onu izledi. Şimdi sessizce de izleyen Prescott'a baktı. Prescott'un güneşten bronzlaşmış, keskin açları ve sert çizgileri neredeyse hiç olmayan sakalı ve bıyığıyla yumuşatılmış, kuşkusuz yakışıklı yüzünü taradı. Çene çizgisinde oluşan hafif morluğa rağmen, alışılmadık derecede çekiciydi. Kaslıydı ama aşırı kaslı değildi. İnce yapılı, fit, Orta boyluydu, boyu 1.80 değildi ve lacivert takım elbisesi onu bir suçludan çok bir CEO gibi gösteriyordu. Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Jeffries'in ondan neyi fark etmesini beklediği konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu.

"Kim olduğunu mi?" Jeffries dürttü.

Bakışlarını Prescott'tan ayırdı ve patronuna baktı. "Belli ki onu tanıyorsunuz ve hakkında benden daha çok şey . Şimdilik sadece adını biliyorum."

Sanki onu hayal kırıklığına uğratmış gibi tekrar iç çekti.

Bu işe ihtiyacım var. Bu işe ihtiyacım var, diye hatırlattı kendine saygılı ifadesini korumak için mücadele ederken. Neden her zaman onda bir kusur buluyordu? Kadın olduğu için mi? Ya da Gatlinburg'da dedektif kadrosuna giren en genç kişi olduğu ve onun hazır olmadığını kanıtlamaya çalıştığı için mi? Ya da patronu Jeffries'in tavsiyesine rağmen onu işe almaya karar verdiği için mi ona kızgındı? Sebep her ne olursa olsun, onun başarısız olmasını beklediği ve yaptığı neredeyse her şeyde kusur bulduğu bir sır değildi.

"Prescott eski Özel Kuvvetler mensubu," diye açıkladı. "Ordu korucusu. Yaşamak için çalışmak zorunda olmayan madalyalı bir kahraman ama yine de en zor işlerden birini yaparak hayatını riske atmayı seçmiş. Tipik bir suçlunun poster çocuğu değil. Kimliğine baktığınızı söylemişsiniz. Kimliğindeki Adres?"

Tipik bir suçlu mu? Gerçekten böyle bir şey var mıydı? Patronu yıllar boyunca kaç kişinin profilini çıkarmıştı? Kolluk kuvvetleri mi?

Boğazını temizledi. "Eğer kastettiğiniz buysa, adresi yerel. Tam olarak nerede olduğunu görmek için internetten bakmadım ama posta koduna göre-"

"Dağlar'ın en yüksek tepelerinden birinde yaşıyor, Gatlinburg'dan çok uzakta değil," diye tekrar sözünü kesti. "Gayri resmi olarak, buradaki insanlar oraya Prescott Dağı diyorlar çünkü ailesi nesiller boyunca tüm bu lanet şeyin sahibiydi. Yakın zamanda Grayson birkaç parseli başka varlıklı ailelere sattı. Mason Ford gibi.

Adalet Arayıcıları adını verdiği özel araştırma şirketi. Yeni evini orada inşa etti. Prescott da Mason ve ekibi kadar kaçık. Belki daha da fazla."

Her nasılsa, Jeffries'in kastettiği her neyse, tutukladığı adamın *kaçık* olduğunu düşünemiyordu. "Prescott'u duymadım ama Ford ve şirketini duymuştum. Yerel haberler bir süre önce onlar hakkında derinlemesine bir haber yaptı. Saygın olduklarını, koruma sağladıklarını ve Normal kanallardan adalete ulaşamayan zor durumdaki insanlara soruşturma hizmetleri."

Gözleri kısıldı. "Sanki onlara hayranmışsın gibi konuşuyorsun."

"Hayır, hayır," diye aceleyle onu ikna etmeye çalıştı. "Öyle bir şey demiyorum. Sadece televizyonda gördüklerimi söylüyorum. Onlar hakkında muhabirin söyledikleri dışında bir şey bilmiyorum. Ama haberi yapmalarının nedeni Arayıcılar'ın eski Başkan Manning'in kızının hayatını kurtardıkları için bir çeşit ödül verildi. Bu bana takdire şayan geliyor. Efendim."

Adamın bakışları altında kıpırdamamak için kendini zor tuttu, küçük konuşmasının son kısmından şimdiden pişmanlık . Adamın gözüne sokmamayı çoktan öğrenmemiş miydi?

Ayı mı? Jeffries kışkırtıldığında iş hayatını cehenneme çevirebilirdi ve sık sık da çeviriyordu. Ama fikirlerini yüzde yüz içinde tutamazdı, özellikle de bu fikirler çoğu zaman onunkilerin tam tersi olduğunda.

Kollarını kavuşturdu, belli ki onun değerlendirmesinden memnun değildi. "Adalet Arayıcıları kanunsuzdur, Dedektif McCray. Adalet Arayıcıları'nda Adalet sistemimizde onlar gibi insanlar var. Yolumuza çıkıyorlar, işimizi yapmamızı zorlaştırıyorlar."

"Evet, efendim. Elbette." Ses tonunu dikkatle nötr tuttu. "Bay Prescott onlardan biri mi? Bir Adalet Arayıcısı mı?"

Ona baktı, sanki onunla gerçekten aynı fikirde olup olmadığına ya da gerçek duygularını gizlemeye çalışıp çalışmadığına karar vermeye çalışıyordu.

İfadesini saygılı tutmak için mücadele etti. Jeffries kendi görüşünü desteklemeyen fikirlere uyacak biri değildi. Alternatif fikirlerle ilgilenmiyordu. ya da soruşturmalara yaklaşmanın daha modern yolları. Bunu işteki ilk haftasında, onun hevesli fikirlerini dinlediğinde öğrenmişti.

departmanı adli tıpa daha fazla güvenmeye yönlendirmek hakkında tekniklerin davaları çözmelerine yardımcı olacağını söyledi. Gülmesi bittikten sonra, ona parmak izleri, lifler ve nadiren de olsa gerektiren durumlarda DNA gibi denenmiş ve gerçek araştırma araçlarına odaklanmasının çok daha iyi olacağını söyledi. Geri kalan her şey göz boyamaydı, yetenekli bir dedektif onlar olmadan da bir davayı çözebilirdi.

Ona kendi ilçelerinde ve çevre ilçelerde giderek artan faili meçhul davaları hatırlatmaya zahmet etmemiştii, bunun sadece onu kızdırdı. günden , *uçuk* fikirlerini bir daha gündeme getirmemeye dikkat etti. Bunun yerine, onun emekliliğine sekiz ay üç gün kalana kadar geri sayım yapıyordu. Ve onun yerine geçecek kişinin daha açık fikirli olması için dua ediyordu. O yapamazdı daha kötü birini hayal edemiyorum.

Prescott'un kendisi hakkındaki kötü düşünceleri yerine onu davaya geri döndürmeyi umarak tekrar sordu: "Prescott bir Adalet Arayıcısı mı?"

Başını hayır anlamında sallarken boynu aşırı beslenmiş bir pug gibi şişti. "Onun eski Özel Kuvvetler mensubu olduğunu söylediğimi duymadın mı? Bu da onun yalnız biri olduğu, kendi başına çalışmaya alışkın olduğu anlamına geliyor. Ford için çalışan Arayıcılar ekibine uyum sağlayamaz."

Özel Kuvvetlerin yalnız kurtlar dair yanlış inancını düzeltmeye zahmet etmedi. Birbirine sıkı sıkıya bağlı ekipler olarak birlikte çalışıyorlardı. Kardeşi gençken donanmada SEAL olmayı takıntı haline getirdiğinden beri biliyordu. Özel Kuvvetler'de olmak ya da en azından bir SEAL olmak hakkında araştırdığı her şeyi ona anlatmıştı. Ve sıkı eğitimlerini geçemeyip orduda farklı bir yol seçmek zorunda hayal kırıklığının ötesine geçmişti.

Yine de patronunun yanlış inançlarının *tamamen* tartışmasız kalmasına izin veremezdi, hele ki bu davayı doğrudan etkileyebilecekken. "*Belki* Prescott bir ekiple çalışacak biri değil ama bu gece bir ortağı vardı."

Kadını şaşırtan bir şekilde, adamın gözleri eğlenceyle parladı. "Başka biriyle aynı takımda olduğu teorisinde ısrarlı mısınız? O bir tecavüzcü mü?"

"gördüm. Hem o hem de yanındaki adam üzerime atlamaya çalıştı."

"Adam para içinde yüzüyor. Muhtemelen bir milyarder, en azından bir milyoner. Çok başarılı bir düzine şirketi var. Yemin ederim Ebeveynleri Tennessee'nin yarısına sahip olmalı. Bir araba kazasında öldüklerinde, mirasları iki çocuklarına kaldı. Kadınları hayal ediyorum

Grayson Prescott'la seks yapma şansına atlar. Arka sokaklarda koşup kimseye saldırmamasına gerek yok."

Kendine *sekiz ay ve üç gün* olduğunu hatırlattı. Ve bir kez daha, onun yorumlarının tartışılmadan geçmesine izin veremezdi, bu kadar bariz bir şekilde saldırgan ve tamamen yanlışken değil.

"Tecavüz seksle ilgili değildir, efendim. Ve tecavüzcü olmak kişinin doğasıyla ilgilidir, zenginliği ya da statüsüyle değil. Cinsel saldırı şiddet ve kontrolle ilgilidir. Belki de varlıklı olmak Prescott'a sahte bir güvenlik hissi veriyordur,

yasaların üstünde olduğunu ve istediği her şeyi yapmaya hakkı olduğunu düşünmesine neden oluyor. Polislin kendisinden şüphelenmesini asla beklemezdi. Belki de bu davanın bu kadar uzun sürmesinin nedeni budur. Soruşturma sırasında bir ihbarda adı geçtiyse, muhtemelen takip edilmek yerine bir kenara atılmıştır."

Ona tuhaf bir bakış attı. "Bazen burada yeni olduğunu unutuyorum."

Tırnaklarını avuçlarının içine geçirdi. "Ben çaylak değilim. Daha önce de Gatlinburg PD'de altı yıl çalıştım. Ekibe FSU'da kriminoloji alanında yüksek lisans yapmış olarak geldim."

Kıkırdadı.

Tırnakları daha derine battı.

"Özgeçmişinin farkındayım McCray. Ama sadece birkaç ay önce dedektif . Ve Grayson Prescott'un ailesi haberlere çıktığında Florida'da yaşıyordun."

Duyurusu kaşlarını çatmasına neden oldu. "Haberler mi? Ne için? Daha önce de böyle bir şey yaptı mı?"

Dişleri eğlenen bir sırıtışla parladı. "Çok iyi bir araştırmacısın. Çok fazla soru var."

Bir zil sesi duyuldu. Cebinden cep telefonunu çıkardı. Ekrandaki kısa mesajı okuduktan sonra cevabını yazdı. Telefonu bir kenara bıraktekrar gülümsedi, az önceki kızgınlığı aldığı bilgiden sonra buharlaşıp gitmiş gibiydi.

"Dedektif McCray, şüpheli hakkında başka bir şey söylemezsem bu soruşturmaya daha iyi hizmet edilebileceğini düşünüyorum. Ne de olsa, bir daha

fikirlerinizi etkileyebilir. İpuçlarını takip etmeyi ve ne sonuca varacağınızı görmeyi size bırakıyorum." Elini havada salladı. "Taze gözler ve hepsi bu."

Ne zamandan beri taze gözleri ya da bir soruşturmayı etkilemek istememeyi önemsiyordu?

"Bu şüpheliyle senin ilgilenmeni istiyorum," diye açıkladı. "Sorgulamayı sen yapabilirsin."

Karnında kelebekler uçuşuyor gibiydi. "Sorgulandığında orada olmamı mı istiyorsun?"

"Sadece *orada olmak* değil. Görüşmeyi yönet. Sen. Tek başına. Bir dedektif olarak ilk tek başına."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. Ya kadın duyma yetisini kaybetmişti ya da adam aklını kaçırmıştı. Bu dava yüksek profilli idi, medyanın her yerindeydi, polis şefi ve belediye başkanı arasında günlük durum görüşmelerinin konusuydu. "Çaylak" dedektifinin sorguya liderlik etmesini gerçekten isteyemezdi.

"Efendim, bu Dedektif Wagner'in çağrısı değil mi? Ben sadece bu gece buradaydım çünkü kadın memurları yem olarak kullanmak üzere işe alıyordu."

"Bütün işi sana devrediyorum demiyorum McCray. Wagner hala baş soruşturmacı. Ama şüpheliyi yakalamaktan sorumlu olan sensin. Bunu hak ettin. Devam et ve ne söyleyeceğini öğren. Tabii onu sorgulamak istemiyorsan?"

"Hayır. Yani, evet. Elbette onu sorgulamak istiyorum. Tabii Wagner'in bunu sorun etmeyeceğinden eminseniz."

"İkiniz de benim için çalışıyorsunuz. Wagner'i ben hallederim. Prescott'un tedavisi biter bitmez ona karakola kadar eşlik edin ve bu işi halledin. Sabah tam bir rapor bekliyorum."

Sabah mı? Bu kadar yüksek profilli bir davada raporu bu *gece* istemesi gerekmez mi?

Jeffries onun cevabını beklemedi. Arkasına bile bakmadan koridorda ilerlemeye başladı.

Burada görmediği bir aç, Prescott'u sorgulamasını istemesinin bir nedeni olmalıydı. Wagner'i hayali bir hakaretten dolayı mı cezalandırıyordu? Jeffries'in onu kovmak için gerekçe olarak kullanabilmesi için Wagner'in ona kızmasını mı istiyordu? Hayır, bu hiç mantıklı değildi. İş için hâlâ deneme süresindeydi. Onu işten çıkarmak için bir sebep göstermesine bile gerek yoktu. Sadece patronuna açıklaması gerekiyordu. O zaman neden? Neyin peşindeydi?

Hemşire koridorda ona katıldı. "Dedektif, Bay Prescott hazır. Size taburcu talimatlarını getireyim."

"Başındaki yaralanmayla ilgili tomografi sonuçlarını aldınız mı?"

"Sadece gerçekten kötü bir darbe. Muhtemelen biraz kafası karışmıştır. Anlaşılabilir. Ama o şanslı. Beyin sarsıntısı yok, uzun süreli etkiler yok. Kötü bir baş ağrısı dışında. Ağrısı için bir şeyler verdim ve antibiyotik serumunu yeni bitirdi. Taburcu belgelerini alır almaz serumu çıkaracağım. O zaman tamamen sizindir."

"Harika, teŖekkür ederim."

"Peki, hanımefendi." Willow'un yanından aceleyle geçip hemŖire odasına gitti. Willow iki üniformalı memura iŖaret ettikten sonra Prescott'un odası.

Üçüncü Bölüm

Willow dava dosyasının özetlenmiş kopyasını göğsüne bastırdı, Grayson Prescott'un sorgulanmak için beklediği görüşme odasının dışında. Bu görüşmeyi yapmasına izin verilmesi muazzam bir şeydi. Yıllardır bunun için çalışıyordu. Nefesini tutmakta zorlanıyor, heyecanını gizlemeye çalışıyordu. Ve korkularını.

Yeterince iyi olmadığına dair korkular.

Bir hata yapacağından, davayı bir şekilde mahvedeceğinden korkuyordu.

Gerginliğini ve şüphelerini patronuna yükleyemezdi. Her ne kadar onu sık sık eleştiriyor olsa da. Hayır, şu anki durumunun suçlusu tamamen kendisiydi. Çünkü bu, tam anlamıyla bir dedektif olmak, her zaman yapmak istediği şeydi. Bunu kutsal kâsesi haline gelene kadar zihninde inşa etmişti. Ve buna layık olmadığından, hayatının hedeflerini yok edecek bir şey yapacağından korkuyordu.

Üniformalı bir polis olarak Gatlinburg sokaklarında devriye gezdiği ilk günden önce bile

Polis memuru, dedektif olmak onun hayaliydi. Bulmacaları çözmek, gizemleri çözmek, sevdiklerini yeniden bir araya getirmek ya da en azından Ne bilmenin verdiği rahatlamayla hayatta kaldı. Her şeyden çok, Erin Speck'inki gibi ailelere yardım etmek istiyordu.

Willow hâlâ devriye memuruyken, bekâr anne güpegündüz kaybolmuştu. Soruşturmada çalışmayı çok istemişti ama gerçekten bir şey yapabilecek durumda değildi. Ne yazık ki, Erin Speck'in davası uzun zaman önce kapanmıştı. Ama bu yeni dava dövdüğü, bazılarının bıçaklandığı, hepsinin tecavüze uğradığı ve bir örnekte öldürüldüğü- aktifti. Şu anda devam ediyordu. Ve Willow sonunda yardım etmek için bir şeyler yapabilmişti, bu kapının ardındaki odada bekleyen suçlardan şüphelendiği adamlardan biriyle yaptığı görüşmeyle başlamıştı.

Kapı tokmağını kavradı, birkaç derin nefes daha aldı ve sonra iterek açtı.

Prescott'un elleri hâlâ kelepçeliydi ve yere sabitlenmiş küçük masanın ortasındaki metal halkaya bir zincirle bağlıydı. Prescott kapıyı iterek kapattıktan sonra karşısına otururken karanlık bakışları onu takip etti.

Dosyayı yere bıraktı ve titreyen ellerini kucağına koydu. "Bayım. Prescott, bildiğin gibi ben Dedektif Willow McCray. Anladığım kadarıyla

avukat bulundurmamayı seçti. Bu doğru mu?"

Kollarını kavuşturmaya başladı ama zincirler onu kısa tuttu. Kollarını masanın üstüne dayadığında kaşlarında koyu bir kızgınlık çizgisi oluştu. "Bana Grayson demeni tercih ederim."

"Ve bana Dedektif McCray demenizi tercih ederim, Bay Prescott."

Gülümsedi. "Dedektif McCray, haklarımın farkındayım. Ve hayır, avukat istemiyorum. Henüz istemiyorum. Neler olduğunu bilmek istiyorum."

Karanlık bir sokakta, ona doğru dalarken, korkutucu olmuştu. Şimdi daha da korkutucuydu. Fiziksel olarak değil, gerçekten değil. O zincirler, eğer isterse ona zarar vermesini engelleyecekti. Bir tür kuralı çiğnerken yakalanmış bir çocuk gibi koltuğunda kıvranmak istemesine neden olan şey onun varlığının, kişiliğinin gücüydü. Kendine güven ve güç yayıyordu. Onun lazer gibi odaklanmasının alıcısı olmak en iyi ihtimalle rahatsız ediciydi.

Bakışlarını onunkilerden ayırdı ve sanki bir şey arıyormuş gibi dosyayı karıştırdı. Gerçekte, kendine yeniden yönünü bulması için birkaç değerli saniye veriyordu. Bu da Jeffries'in neden birdenbire tek seksen yaptığını ve bu kritik öneme sahip görüşmeyi yürütmesi için ona güvendiğini yeniden merak etmesine neden oldu.

Gatlinburg'da sadece dört dedektif vardı. Herhangi bir yılda bir milyonu aşan turist nüfusuna rağmen, kalıcı nüfus ancak dört bini aşıyordu. Genelde daha büyük bir dedektif kadrosu bulundurmaya gerektirecek kadar büyük suçlar işlenmiyordu. Bu küçük seçkin ekipte yer alabilmesi, kıdemli dedektiflerden birinin emekli olmasıyla mümkün olmuştu. Kriminoloji alanındaki yüksek lisansı da ona bu pozisyonu isteyen diğerlerine karşı avantaj sağlamıştı; aralarında Çavuş Mike Jeffries'in kendi dedektifleri de vardı. Yeğenim, Brian Nelson.

Onun için doğru yer, doğru zamandı. Ama patronu Brian yerine onu işe aldırıldığı için çavuşla ilişkileri pek de iyi başlamamıştı. Layık olduğunu kanıtlamak için herkesten iki kat daha fazla çalışmak zorundaydı. Yapmaya niyetlendiği şey de tam olarak buydu. Biraz daha dik oturdu, istenmeyen sinir durumunu atlatmaya kararlıydı.

"Kayıt için," diye tavanın bir köşesinden sarkan kamerayı işaret etti, "size haklarınızı tekrar bildireceğim." Okuduktan sonra

Miranda uyarılarını okuduktan sonra tarih ve saati de ekleyerek, "Saldırı suçundan tutuklandınız. Muhtemelen daha fazla suçlama yapılacaktır.

Bu görüşmenin sonucu. DNA örneğine de ihtiyacımız olacak. Reddederseniz, arama emri çıkartacağız."

Kaşlarını kaldırdı. "Kime saldırı? Seni soymaya çalışan adama mı?"

"Savunman bu mu? Diğer adam mıydı?"

"Diğer adamdı. Seni takip ettiğini gördüm ve ona göz kulak oluyordum, bir şey yapmaya kalkışırsa diye yetişmeye çalışıyordum, ki kalkıştı da. *Sana* saldırmadım. *Onunla* mücadele ettim. Ne yazık ki seni bıçaklamaya çalışıyordu, bu yüzden kafa karışıklığını anlayabiliyorum. Başlangıçta. Ama eminim ki patronunuz şimdiye kadar benim kim olduğumu ve bir kadını incitecek son kişi olduğumu size söylemiştir. Saldırı suçlaması sahte. Beni başka hangi suçlamalarla tehdit ediyorsunuz? Neden DNA'mı istiyorsunuz?"

Cevap vermeden, dosyadan özenle seçtiği resimleri, en çok hasarı, kurbanların her birinde yaratılan korkunç travmayı gösterenleri aldı. Her bir kadının hastanedeyken çekilmiş fotoğraflarını teker teker sıraladı. Çürükler, kesikler ve perişan gözler kameraya bakıyordu.

Her birini yere bırakırken adamın yüz ifadesini dikkatle inceledi. Adamın ilk şaşkınlığı yerini empatiye, sonra da üzüntü ve öfkeye bırakıyor gibiydi. Her bir kadının aldığı yaralar. Ama son fotoğrafı, morgda çekilen fotoğrafı yere bıraktığında, sanki her şey yerli yerine oturmuş gibi vücudu kaskatı kesildi ve başı yukarı kalktı.

Mavi gözleri şiddetli bir fırtına rengine olan adam ona bakarken çenesi kaskatı kesildi. "Onun resmini televizyonda görmüştüm. River Road Tecavüzcüsü davası mı? Konu bu mu yani?" Sesi derin bir törpü gibiydi, tehlikeli derecede yumuşaktı. "Beni tecavüzle mi suçluyorsun? Ve cinayetle?"

"Evet. Evet."

"Ciddi olamazsın."

"Ben olsam böyle bir konuda şaka yapmazdım Bay Prescott."

Elleri masanın üzerinde yumruk oldu. Tam bir dakika geçti. kontrol mücadelesi. Bakışları tekrar onunkilerle buluştuğunda, öfkenin sıcaklığı yerini küçümsemenin soğukluğuna bırakmıştı.

Odadan kaçmak isterken göz temasını sürdürmek için kendini zorladı. O karanlığın kendisine baktığını görünce kollarında tüyleri diken diken oldu. Umarım adam fark etmemiştir.

"Seni bir arka sokakta saldırıya uğramaktan kurtardım. Yumruk yedim, aptala döndüm ve iki kez bıçaklandım. Ve sen beni bununla mı suçluyorsun?" Bir elini resimlere doğru salladı. Zincir masaya çarptığında, nefesinin altında küfretti.

"Beni *kurtarmadınız*. İkinizin de beni izlediğini, takip ettiğini biliyordum. Ekibim taktığım kulaklıktan beni uyardı. O sokakta yem olarak bulunuyordum. Bu gece dışarıda yarım düzine kadın memurumuz vardı. Son birkaç aydır kadınlara saldıran adam. Diğer adamın adı ne?"

"Takımınızın zamanlaması berbattı. Neredeyse öldürülüydünüz." Sesi öfkeyle titriyordu.

"Geri dönmek için son dakikaya kadar beklemek zorunda kaldım. İkinizden birinin ya da ikinizin birden emin olmalıydım. Aksi takdirde hiçbir şey kanıtlayamazdık."

Tiksintiyle başını salladı. "Hâlâ hiçbir şey kanıtlayamıyorsun. Sana saldıran adam kaçtı."

"Onu bulacağız. O kaçtığında sokakları sıkı sıkıya . Teşkilatın yarısı kapı kapı dolaşıyor."

"Yani peşinde olduğunuz tecavüzcü olan ya da olmayan bir sokak suçlusu serbestçe dolaşıyor. Ve size yardım etmeye çalışan adam bir sorgu odasında oturuyor."

"Adı ne?"

Kaşlarını çattı. "Kim? Seni öldürmesini engellemeye çalıştığım yabancı mı? Yoksa River Road Tecavüzcüsü mü? Her iki durumda da size yardımcı olamam hanımefendi."

Kadın onun ifadesine saldırdı. "Bunu sanki diğer adamın tecavüzcü olmadığını biliyormuşsun gibi söylüyorsun. Tecavüzcünün sen *olduğunu* mu kabul ediyorsun? Kaçan adam, son kurbanını ararken rastladığın bir soyguncu mu?"

Ona sert bir bakış attı ama cevap vermedi.

Tekrar denedi. Ve tekrar, dosyadaki bilgileri, resimleri kullanarak, aynı soruları bir düzine farklı şekilde sorarak. Ama o . Ara sıra küfretmek ya da sadece onu korumaya çalıştığını tekrarlamak dışında neredeyse hiç konuşmuyordu bile.

Görüşmenin üzerinden bir saat geçmişti ki, fena halde başarısız olmuştu. Çabaları için gösterecek hiçbir şeyi yoktu. Derin bir nefes aldı, kendini ortaladı, sakinleşmeye çalıştı. Sonra en baştan başladı.

"Diğer adamın beni takip ettiğini gördüğünüzde neredeydiniz?"

"River Road. Sana söylemiştim. İki binanın arasından geçtiğini gördüm, bir dakika sonra o adam seni takip etti. Şüpheli görünüyordu, ben de bir şeyler çeviriyor mu diye peşinden gittim. Paslı içgüdülerim haklıydı. Kesinlikle iyi bir şey peşinde değildi."

"Paslı içgüdüler mi? Özel Kuvvetler'deki askeri kariyerinden mi bahsediyorsun?"

Derin bir iç çekti.

"Neden şehirdeydiniz?" diye sormaya çalıştı, sadece saldırının kendisini ele almak yerine bunu en başından sorması gerektiğini fark etti. "Prescott Dağı'nda yaşıyorsun, değil mi?"

Bakışları tekrar onunkilere kaydı. "Ben bir münzevi değilim. Ara sıra dağdan aşağı iniyorum."

"Geç oldu. Akşam yemeği için kasabaya mı geldin? Malikanenizde ne isterseniz pişirebilecek havalı bir aşçınız yok mu?"

Kaşları çatıldı. "Dikkatli ol. Sınıfsal önyargıların ortaya çıkıyor."

Yüzü kızardı. "Aşçınız yok mu? Ya da bir malikanen?"

"Ben öyle bir şey demedim."

Gülümsedi.

Ağzının kenarı isteksizce yukarı doğru kıvrıldı, görünüşe göre bu raundu onun kazandığını kabul ediyordu. Sonra sanki aniden bir şeyin farkına gibi doğruldu. Yine o lazer yoğunluğuyla onu izledi. "Bu gece kasabaya neden geldiğimi mi soruyorsun?"

"Evet."

"Gerçekten bilmiyor musun?"

Kaşlarını çatı. "Hayır. Neden yapayım ki?"

"Vay canına." Başını salladı, açıkça şaşkındı. "Bu çok şeyi açıklıyor. Onu hastanede gördüğümde sana her şeyi anlattığını sanmıştım. Ve hâlâ buraya getirilmeme izin vermesi ve beni sorgulaman için seni göndermesi beni şaşırtmıştı. Onun nasıl bir oyun oynadığını, *sizin* nasıl bir oyun oynadığınızı ve bunun benimle ne ilgisi olduğunu merak ediyordum. göre, her şey seninle ilgili. Her ne sebeple olursa olsun ben sadece onun piyonuyum."

"Sen neden ? Mantıklı konuşmuyorsun."

"Sadece sana gerçeği söylemediği için. Seni buraya tamamen hazırlıksız gönderdi." Zincirlerin izin verdiği ölçüde ona doğru eğildi. "Dedektif, eğer bilmiyorsanız söyleyeyim, patronunuz tam bir pislik."

Şüpheli bir tecavüzcüyle tamamen aynı fikirde olmasından nefret ediyordu. "Onu tanıyor musunuz, Çavuş Jeffries?"

Espri yapmadan güldü. "Onu tanıyor musunuz? Yedi yıldır onunla ve buradaki tüm komuta zinciriyle yılda iki ya da üç kez buluşuyorum. Neden kasabaya geldiğimi bilmek mi istiyorsun? Jeffries'e sor. Hazır gitmişken bana bir telefon getir. Avukatım için hazırım. Burada işimiz bitti."

Patronu hakkında ne demek istediğini açıklamasını isteyecekti ama o nefret ettiği *avukat* kelimesini söylediği anda işleri gerçekten bitmişti. Görüşme sona ermişti.

Fotoğrafları dosyaya geri koyarken elleri titriyordu. "Sana o telefonu getireceğim. Bana birkaç dakika ver. Tuvalete falan gitmen gerekiyor mu?"

Sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi uzun bir süre ona baktı. Ama sonra yavaşça başını salladı. Bakışlarındaki acıma duygusu onu neredeyse öldürüyordu. Şüphelisi olup bitenler hakkında, Jeffries'in onu neden buraya sorgulamaya gönderdiği hakkında ondan daha çok şey biliyordu. Patronu onu savunulamaz bir pozisyona sokmuştu.

Sakince odadan çıktı ve kapıyı kontrollü bir şekilde kapattı. Kapıyı koruması için üniformalı bir memur bulduktan sonra koridorda patronunun ofisine doğru ilerledi. Yaklaştıkça daha da sinirleniyordu. Son köşeyi döner dönmez ve etrafta kimse yokken koşmaya başladı.

Dördüncü Bölüm

Grayson uzun ve yavaş bir nefes verdi ve sert metal sandalyeye yaslandı. Bu durum karşısında duyduğu kızgınlık ve öfkenin Jeffries'i az önce suçladığı gibi davranmasına neden olmasına izin vermişti. Normalde insanlara, özellikle de kadınlara iyi davranmakla övünürdü. Ama bugün yaşadığı onca şeyden sonra - yine hepsi bir hiç uğruna- birine yardım çalışırken tutuklanması bardağı taşıran son damla olmuştu.

Ve o andan itibaren daha da kötüleşti.

O çirkin kelime -tecavüz- ona fırlatılmıştı. Ondan sonra bağarmamak için kendini zor tutmuş ve bunu zar zor başarmıştı.

Dedektifin gitmesine çok sevinmişti. Kendini kontrol altına almak, neyin önemli olduğunu, yedi yıldır gerçeği arayışını hatırlamak için bu molaya ihtiyacı vardı. Tutuklanmak sadece küçük bir sapmaydı.

Kendisinden neden şüphelendiklerini önceden bilseydi, şüphelerini hemen ortadan kaldırabilirdi. Ne de olsa teknik olarak yalnız yaşıyor olabilirdi ama Dedektif McCray'deyimiyle *malikânesi* için bir personel gerekiyordu. Ona kefil olabilecek pek çok kişi vardı. herhangi bir günde nerede olduğunu.

Mülkünün etrafındaki güvenlik kameralarından bahsetmiyorum bile. Geçmişte olanlardan sonra, bırakın kendisini, orada çalışan herkes için burayı daha güvenli hale getirmeye kararlıydı. Bu saldırıları kendisinin yapmadığını kanıtlamak için tek yapması gereken kayıtları almaktı. Nerede olduğunu kanıtlamak kolay olacaktı. Ama polislerin ne tür bir oyun oynadıklarını merak ediyordu.

Ayrıca, aptalca bir şekilde, bir noktada McCray'i sorgulamayı ve ondan yedi yıllık arayışıyla ilgili daha fazla bilgi alıp alamayacağını görmeyi ummuştu, üst düzey yetkililerin paylaşmak istemediği bilgiler. Ama ne kadar gergin olduğunu fark etmesi ve Jeffries'in neden onu sorgulaması için tecrübeli adamlarından birini göndermediğini merak etmeye başlaması uzun sürmemişti. O da her şeyden çok meraktan beklemeye koyuldu.

Şimdi sadece buradan gitmek, bu çocukça oyunu, her ne ise, sona erdirmek istiyordu.

Kapı çalınana kadar bir saat geçti. McCray içeri adımını attığında, kadının tavırlarındaki değişiklik McCray'in tereddüt etmesine neden oldu.

söz verilen telefon görüşmesini talep ediyordu. Daha önce çekingendi, kendinden emin değildi. Şimdi ise sırtı dimdik, hareketleri kendinden emin ve kararlıydı. Sanki savaşa hazırmış ya da savaştan yeni çıkmış gibi .

deri bir çantası vardı, hani şu insanların sırtlarına astıkları türden. Bugünlerde eski nesillerin kullandığı evrak çantalarının yerini omuzlar alıyor. Çantayı sandalyenin yanına koydu, ardından ellerini masanın üzerinde kavuşturarak oturdu, omuzları kaskatı kesilmişti. "Sizi bu kadar uzun süre beklettiğim için özür dilerim. Ama hakkınızdaki tüm suçlamaları düşürdüğümüzü bilmek sizi memnun edecektir. Ve DNA örneğine gerek kalmayacak."

"Bunu duyduğuma sevindim. Umarım nedenini açıklarsınız. Buradan çıktığınızda, masumiyetime ikna olmaktan çok uzak görünüyordunuz."

"Evet, bu Jeffries'le konuşmadan önceydi. Bu akşam erken saatlerde burada onunla ve aralarında Polis Şefi Russo'nun da bulunduğu birkaç kişiyle toplantı yaptığınızı teyit ettim. Bahsettiğiniz gibi yılda birkaç kez yaptığınız toplantının aynısı. Ayrıca hepsinin sizin hakkınızda epey bilgi sahibi olduğunu ve kasabamızdaki saldırılarla bir ilginiz olmadığından emin olduklarını öğrendim."

Sandalyesinde geriye yaslandı. "Suçlu olduğuma hâlâ inanıyorsanız, onların görüşlerinin tek başına sizi suçlamalardan vazgeçirmeye yeteceğinden şüpheliyim. Tabii size bir seçenek sunulmuyorsa?"

Kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve hafifçe öne doğru eğildi. "Her iki konuda da doğru. Tüm suçlamaları düşürmem emredildi. Ama onlar söylemese de bunu yapacaktım, çünkü artık diğer saldırılara karışmadığınızı ve dolayısıyla bu gece tam olarak iddia ettiğiniz şeyi yaptığınızı, tehlikede olduğumu düşündüğünüz için bana yardım etmeye çalıştığınızı kesin olarak biliyorum."

"Artık benim aşağılık bir tecavüzcü ve katil olduğumu düşünmediğiniz için rahatladım.

Ama fikrinizin değişmesine tam olarak ne sebep oldu?"

"İki şey var. Birincisi, gerçek faili yakaladık.

Bu gece başka bir kadın polis memuru yem saldırıya uğradı. O iyi. Desteği hemen oraya gitmiş ve adamı yakalamışlar. İtiraf ediyor. bir rahibe gibi, hiçbir şey saklamadan. Adli tıpla takip etmemiz gerekecek elbette ama River Road tecavüzcüsünün o olması umut verici görünüyor. Ve buradaki toplantılarınızı duyduktan sonra, bunlardan birinin tecavüzlerden biri sırasında olduğunu doğruladım, bu da size sağlam bir mazeret sağlıyor. Tüm saldırılarda aynı DNA bulunduğundan, tabii ki bu sizi dışarıda bırakıyor."

"Çok rahatladım," dedi kuru bir sesle, en başta ondan şüphelenmesine hâlâ kızgındı.

Ellerini masaya vurdu. "Bana saldıran adamı da yakaladık. Şüphelendiğiniz gibi, küçük çaplı bir suçlu. Hikâyeni doğruladı, kim olduğun hakkında hiçbir fikri yoktu. Diğer saldırılar için de sağlam mazeretler sundu. Onları o yapmış olamaz. Hapisteydi. Yani o bir ikili-terapist takımının parçası değil."

"Varsayılan olarak kurtuldum. Kendimi çok haklı hissediyorum."

"Evet, şey. Ne olsun, bunu yaşadığınız için üzgünüm."

"Benim olaya dahil olmamla ilgili fikrini değiştiren iki şey olduğunu söylemiştin. İlk gerçek kötü adamı bulmuş olman. İkincisi ne?"

"Doğru ve yanlış, sade ve basit. İktidardaki insanlar başkalarının hayatlarıyla "

Kaşlarını çattı. ". "

Avuçlarını masanın üstünde düzleştirdi. "Patronum acil servisteyken seni bırakmamız gerektiğini biliyordu. Kim olduğun için değil, benimle konuşurken tecavüzcünün yakalandığına dair mesajı aldığı için. Senin masum olduğunu biliyordu."

Kameraya baktı ve meydan okurcasına konuştu. "Bunların hiçbirine maruz . Jeffries, benim bunu yapmamamın komik olduğunu düşündü. kim olduğunu biliyordu. Ve ilk şüpheli görüşmem siz olduğunuz için, hiç başlamaması gerekirken devam etmesine izin verdi. Bu doğru değil ve ben Bu yüzden ona çok kızgıyım. Tekrar en içten özürlerimi sunarım."

Kaydı daha sonra izleyecek olursa, patronuna karşı koyma cesaretine hayran kalmaktan alamadı. "Dedektif McCray-"

"Willow. Artık formaliteleri çoktan aştık."

"Benim adıma öfkenizi takdir ediyorum, gerçekten. Ama sorun değil. Avukatımı arayarak tüm bunları hastanede kolayca sona . Daha önce haklıydınız, aslında şehre o kadar sık gelmiyorum. Muhtemelen evdeki güvenlik kayıtlarım saldırıların çoğunda nerede olduğumu kanıtlayabilir. Ama dürüst olmak gerekirse, ben de bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istedim. Jeffries beni gördü, kim olduğumu biliyordu. Bunu durdurulmaması için bir şeyler olduğunu biliyordum. İlk röportaj, ha? Sanırım senin için iyi bir başlangıç olacağımı düşündü, suçlu olmadığımı bildiği için işi batırırsan kaybedecek bir şeyin yok."

Yüzü kızardı. "Dediğin gibi. O bir pislik."

Kıkırdadı. "Peki, . Önemli bir değil."

"Bu büyük bir . Jeffries'in bana yaptığı şey politika. Zekice ama bunu aşacağım. Sana yaptığı şey çok yanlıştı."

"Boş ver . Artık kızgın değilim." Bileklerindeki zincirleri şingırdattı. "Eğer sadece-"

"Oh. Aman Tanrım. Onları hemen çıkarmalıyım." Cebinden anahtarı çıkardı ve kelepçelerin kilidini hızla açtı.

Bileklerini ovuşturdu. "Teşekkürler. Bu çok daha iyi hissettiriyor."

"Eminim öyledir. Al, anahtarların ve telefonun." Onları çantasından çıkardı ve ona uzattı. "Bunlar için malınızın iade edildiğine dair imza atmanız gerekecek. Bir saniye." Çantasından bir kalemle birlikte bir form çıkardı. "Sizi aracınıza götürmekten mutluluk duyarım, nerede olursa olsun park edilmiş."

Formu imzaladıktan sonra ayağa kalktı, telefonunu ve anahtarlarını cebine koydu. "Gerek yok. İstasyondan kısa bir yürüyüş mesafesinde. Umarım gecenizin geri eğlenebilirsiniz. İyi geceler."

Çantasını kaptı ve kapıda onun önünü kesti. "Bekle. Lütfen." Devam etmeden önce kameraya baktı. "Seni arabana kadar götürmeme izin verersen tüm bu olanlar hakkında daha iyi hissedeceğim. Nezaketen."

"Teşekkürler, ama gerçekten uzak değil." Kapı koluna uzandı.

Elini onun koluna koydu. "Grayson." Sesi o kadar kısıktı ki adam onu zar zor duyabiliyordu. "Güven bana. Seni arabana kadar götürmemi *istiyorsun*."

Kadının ısrarı karşısında şaşırın adam omuz silkti. Tartışmaya değmezdi. Yaşlı Taurus'unu River Road'daki otoparka çekene kadar bir daha konuşmadılar. Taurus akşam yemeği yemek ve polisle buluşmak için arabasını park etmişti.

"Teşekkür , Dedektif."

"Willow."

"Willow. Kendine iyi bak." Arabasının direksiyonuna henüz geçmişti ki yolcu kapısı açıldı ve dedektif içeri girdi. Ona sorgulayıcı bir bakış attı. "Başka bir şey var mıydı? İmzalanacak başka bir form?"

Yoksa bu daha kişisel bir şey miydi? Ona asılıyor muydu?

Çantasını göğsüne bastırarak içeriye göz gezdirdi. "*Güzelmiş*. Daha önce Audilere bindim ama bunun gibi iki kişilik bir spor arabaya hiç binmemiştim. Eminim üstü açıkken, dağ virajlarında zum yaparak sürmek bir rüyadır. Ne oldu?"

Yani sevdiği arabaydı, o değil. Önemli değildi. Uzun süredir dul olmasına rağmen evlilik yüzüğünü takmasının bir nedeni vardı. Hayatına devam etmemiştir, muhtemelen asla da edemeyecekti. Ama yine de onun gibi bir kadına hayranlık duyabilirdi. Zeki, azimli ve etik değerlerinden ödün vermek istemeyen biri olmasının yanı sıra, ellerini üzerinde gezdirmek için can attığı uzun dalgalı saçlarıyla minyon bir kadındı. Ve onun kıvrımları, her zamanki sosyal çevrelerinde moda olan açlıktan ölmek üzere olan sıska kızlardan çok daha çekiciydi.

"Spyder, R8. Bana davanızla ilgili başka sorularınız var mı? Uzun bir gün oldu. Eve gitmek istiyorum."

Parmak eklemleri çantanın üzerinde beyazlaştı. "Aslında, bazı *cevaplarım* var
senin için."

"Cevaplar?"

Başını salladı. "Bunu yaparak işimi riske atıyorum. Ama bunu hak ettiğini düşünüyorum. Ve Jeffries'in arkasından bunu yapmak bana biraz çocukça bir tatmin veriyor. Bu çantada ne olduğuna bakmana izin verebilirim ama sadece seninle birlikte olduğum sürece. Ve bunu kimseye söyleyemezsin yoksa kovulurum. Bunu gizlice dışarı çıkararak bile büyük bir çizgiyi aşıyorum. Dikkatli olmalıyım, onu olduğu gibi geri getirdiğimden emin olmalıyım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu geceki ve diğer gecelerdeki toplantınız. Polis karakolunda. Yılda birkaç kez oraya gittiğinizi söylemişsiniz. Jeffries bunun eski bir dava hakkında bilgi almak için olduğunu söyledi." Çantanın klipsini açtı ve içine uzandı.

Kadın üç halkalı kalın bir klasör çıkarırken umutlanmaktan korkarak ona baktı. "Dediğim gibi, patronum bu gece sana tam bir pislik gibi davrandı.

Bana da öyle.

yeni bir şey değil. Sanırım buna bir göz atmayı sana borçlu." Döndürdü ve havaya kaldırdı.

Dosyanın üzerindeki sekmede tek bir kelime vardı: *Prescott*.

Bakışları onunkilere, boğazı o kadar gergindi ki kelimeleri zorlukla çıkarabildi. "Düşündüğüm şey bu mu?"

"Bu resmi dava dosyası, cinayet defteri, görmenize asla izin verilmeyen dosya. Yedi yıl önce eşinizin öldürülmesi ve küçük kızınızın kaybolmasıyla ilgili soruşturmanın ayrıntılarını içeriyor."

Beşinci Bölüm

Willow, Grayson'ın evindeki ofisinde tavandan tabana uzanan pencerelerin önünde durmuş, abartılı peyzaj aydınlatmasının altında uzanan İngiliz tarzı bahçelerin labirentine hayretle bakıyordu. Onun zevkine göre biraz resmiydi ama yine de güzeldi.

Ofisin diğer tarafındaki pencerelerden görünen manzara da aynı derecede büyüleyiciydi. Daha çok doğal bir gölet gibi görünen bir havuz evin yan tarafında. Yemyeşil, mükemmel bir şekilde kesilmiş çimenlerin yerini, ağaç hizasına kadar su gibi akan mavi-beyaz çiçeklerden oluşan örtüler alıyordu.

Dağları göremeyecek kadar karanlıktı ama buraya gelmek için ne kadar yükseğe çıkmış olurlarsa olsunlar, tüm Dumanlı Dağ zincirinin etraflarına yayıldığını hayal edebiliyordu. Hiç şüphesiz manzara, üç yüz altmış metre yükseklikteki

Büyük Smoky Dağları Ulusal Parkı'ndaki Clingmans Dome'a yaptığı yürüyüşlerde tanık olduğu manzaraları derecelendirdi.

Evin kendisi çok büyüktü. Kaç tane olduğunu tahmin bile . Bal rengi taş duvarlarının ardında birkaç metre kare yer alıyordu. Adamın siyah spor arabasını dağ yolunun sonundaki revağın altına park etmek için acele ettiğini görmek kadının nefesini . Yine de arabadan atlamış, etrafındaki güzelliğin farkına bile varmadan ona yol göstermişti.

Böyle bir yerde yaşayıp da eve her gelişinde hayretler içinde kalmamak nasıl bir şey olmalı? Belki de normalde öyleydi. Ama bu gece, cinayet kitabını gözden geçirme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu. Bunca yıldır kendisinden saklanan bilgileri görmek için yanıp tutuşuyor, ailesini yok eden trajediyle ilgili yeni ipuçları bulmayı umuyordu.

Şimdi bile, odanın ortasındaki L şeklindeki maun masasının arkasında oturuyor, her sayfayı, her resmi inceliyor, her birini açgözlülükle içine çekiyordu.

Detay. Son iki saattir bunu yapıyordu, evindeki çalışanların kapıyı çalıp bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sormayı bırakmalarına yetecek kadar uzun bir süredir. Onların dağdan aşağıya kendi evlerine gitmelerine yetecek kadar uzun bir süre... Grayson'ın ara sıra okuduğu bir sayfanın çevrilmesiyle bozulan sessizlik içinde bu evi terk etti.

Willow odanın ön köşesindeki kapılardan birine doğru baktı. Orasının bir banyo olduğunu biliyordu. Grayson'ın hizmetçisi sayesinde acıkırsa mutfağın nerede olduğunu bile biliyordu. Grayson'ın, çalışanlarının kendisiyle konuştuğunu ve alt katta sınırlı bir tur attığını fark ettiğinden bile şüpheliydi.

O sırada, teknik olarak onu dava dosyasıyla yalnız bırakmaması gerekse de, onu yalnız bırakmak için o turu yapmıştı. Ama şimdi gerçekten eve gitmek istiyordu. Saat sabahın üçüne yaklaşıyordu ve gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

Neyse ki yarın ya da teknik olarak bugün çalışmak zorunda değildi. Cumartesi günüydü ve nöbetçi değildi. Ve Taurus'u yanında olmasa da, onu alması için kolayca bir araba servisi çağırabilirdi. Ama ne zaman o aramayı yapmayı düşünse, odanın öbür ucundaki Grayson'a bakıyordu ve bunu ona yapamayacağını biliyordu. Yedi saat beklemişti. O dosyaya erişmek için yıllarca uğraştı. Bitirene kadar onu okumayı bırakmaya zorlayamazdı.

Kararını çoktan verdiğini fark ederek banyoya yöneldi. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ihtiyacı olan her şeyi buldu. Çekmecelerden birindeki paketten yeni bir diş fırçası çıkardıktan sonra dişlerini fırçaladı ve diğer ihtiyaçlarını giderdi. Etrafı topladıktan sonra ofise geri döndü.

Bahçe pencereleri onu çağırıyordu, bu yüzden çok ihtiyaç duyduğu uykuyu çekmek için pencerelerin önündeki oturma alanını seçti. Ayakkabılarını bir kenara bıraktı, ardından gördüğü bazı yataklar kadar büyük muhteşem goblen kanepeye uzandı. Başının altına bir yastık sıkıştırdı ve kanepenin arkasından narin işlemeli bir battaniye aldı. Gerçekten kullanılamayacak kadar güzel görünüyordu. Ama klima biraz soğuktu ve o da suçluluk duygusu yerine rahatlığı seçti.

saran zenginliğe son bir kez daha baktı. Gerçekten çok güzeldi, baş döndürücüydü. Ve burası sadece bir ofisti. Yine de burada geçirdiği kısa süre içinde bir şeyden emin olmuştu. Elinden gelse bile Grayson Prescott'la yer değiştirmezdi, hele de şu anda yüzünü buruşturan o çığ acıyla birlikte olursa.

okumaya başladıktan birkaç dakika sonra gözleri perili bir bakışa bürünmüştü. Şimdi bile, bir raporu taradığı ya da Bir fotoğrafa bir an baksa, yüzü bronz teninin altında solgunlaşmıştı. Yüz ifadesindeki ıstırap neredeyse dayanabileceğinden daha fazlaydı. Onun yerinde olmak nasıl bir şey olmalıydı? Bir koca ve baba, bu detayları görüyor mu? Onun yaşadığı dehşeti yeniden yaşamak.

karısı acı çekmişti. Her gün bebek kızlarına ne olduğunu merak ediyordu. Kavrama yeteneğinin ötesindeydi.

Bu kadar kutsanmış olduğu için sessiz bir şükran duası gönderdi. Onun küçük

Küçük dairesi, cimri ve bütçe bilincine sahip yaşamı için sorun değildi. Çünkü sahip olduğu şey onun tüm servetinden çok daha değerliydi. Sevgi dolu bir ailesi vardı - ebeveynleri, kız kardeşleri, erkek kardeşleri, sayısız kuzeni, yeğenleri vardı. Çoğu bir eyalet ötede, Lexington, Kentucky yakınlarında yaşıyordu. Onları ziyaret etmek için sadece birkaç ayda bir uçak bileti alabiliyordu. Ama en azından onları ziyaret *edebiliyordu*. Ve onların güvende, mutlu ve sağlıklı olduklarını bilmenin huzurunu yaşıyordu.

Gözlerini daha yeni kapatmıştı ki parlak bir ışık onu engellemek için kolunu kaldırmasına neden oldu. Gözlerini kırptırarak parlak ışığın Güneş, ışınları odanın diğer tarafındaki pencerelerden geliyordu. Tanrım, bütün gece burada uyumuştun. Kendini ayağa kaldırdı ve etrafına bakındı. Bekle, Grayson neredeydi? Artık masada oturmuyordu. Diğer koltuklardan birine de uzanmamıştı.

Ayağa fırladı ve ön portikoyu gören bir pencereden dışarı baktı. Garaj yolu boştu. Audi gitmişti.

Aman Tanrım, ne yapmıştı? Devam eden bir soruşturma için cinayet kitabını gizlice almış ve kurbanların kocası ve babasına bırakmıştı. Sonra da uyuyakalmıştı. Grayson dosyadaki herhangi bir şey hakkında patronuyla ya da şefle yüzleşmek için merkeze giderse kariyeri biterdi. Hatta soruşturmaya müdahale etmekten ya da Jeffries'in ona yöneltmek istediği başka bir suçlamadan yargılanabilirdi.

Döndü ve masaya doğru koştu. Çantası düzgünce üstüne oturdu. *Lütfen burada ol, lütfen burada ol*, diye tekrar tekrar . Üstünü çevirip açtı, sonra titremeye başladı. Çanta boştu.

Cinayet defteri gitmişti.

Altıncı Bölüm

Genellikle Grayson buraya gelirken bir kova temizlik malzemesi, granit cilası ve mendil getirirdi. Ve çiçekler, taze kesilmiş çiçekler. Maura için yaptırdığı ve bugün hâlâ bakımını üstlendiği seraya kendi elleriyle diktiği şeftali melezi gülleri getirirdi. Ama son ziyareti daha dün olmuştu. Bu yüzden temizlemeye, graniti donuk bir parlaklığa kadar parlatmaya gerek yoktu. Ve duvardaki granit kareye iliştirilmiş vazodaki güller hâlâ tazeydi. Bunun yanı sıra, eve dönerken burada durmadan önce kafasını boşaltmak için uzun bir araba yolculuğu yapmıştı. Yanında hiç ihtiyacı olsa bile, yanında erzak vardı.

Maura'nın mezarıyla başlamadı. Onu ziyaret etmeyi hep en sona saklardı. Bu bir gelenektir. Bunun yerine, Prescott'ların her birinin isimlerini, doğum tarihlerini ve bu dünyevi alemde son nefeslerini ne zaman verdiklerini ilan eden bronz plakaların bulunduğu granit karelerin sıralarında yürüdü. Parmaklarını kabarık harflerin üzerinde gezdirdi ve atalarının her birine saygılarını sundu,

Anne ve babası da dahil. On yıl önce bir araba kazasında birlikte ölmüşlerdi. Bazen annesini özliyordu. Babasını hiç özlemedi.

Anne ve babasının ölümünden üç yıl sonra, bildiği dünya sona erdi. Maura, bebekleri Katrina ile birlikte gitmişti.

Bazen kendisinde bir sorun olup *olmadığını* merak ediyordu, çünkü karısı öldürüldükten sonra kırık bir kalpten ölmemişti. Nasıl oldu da onsuz ve küçük kızları olmadan yaşaması mümkün müydü? Onları yeterince sevmemiş olmalıydı. Yine de onları daha fazla sevmeyi hayal bile edemiyordu. Onlar onun her şeyi olmuş, katı ve mesafeli ebeveynlerinin kalbinde asla dolduramadığı boşlukları. Ve hâlâ parçalanmış hayatının parçalarını nasıl toplayacağını bulmaya çalışıyordu.

Onu bunca yıl ayakta tutan iki şey vardı.

Bir: Küçük kızının kaçırılmış olması umudu.

Orada bir yerde, hayatta. Bir çocuk evlat edinmek isteyen sevgi dolu bir ailenin yanına yerleştirilmiş olmasını umuyordu. Onun çalındığını fark etmeyen iyi insanlar. Ona değer verecekler ve harika bir hayat yaşatacaklardı.

Ve iki: Polis Maura'nın ölümünü ve Katrina'nın kayboluşunu çözmek için gerçekten elinden geleni yapıyordu. Her ipucunu takip ettikleri, yeniden görüştükleri konusunda pek çok kez temin edilmişti,

Her zaman bir gün davayı çözeceklerine inandıkları yeni peşindeydiler.

Ama bu bir yalandı.

Ona söyledikleri *her şey* yalandı.

Üzerinde Katrina Prescott , çiçeksiz granit meydanda durakladı. Bir de doğum tarihi. Ölüm tarihi boştu.

bilinmiyordu. Ama şimdi bunun yanlış olduğunu biliyordu. Avuçlarını serin taşa dayadı ve alnını taşa bastırdı, cinayet kitabında okuduğu raporlardan birini, soruşturmada yer alan bir adli tıp uzmanı tarafından yazılmış bir raporu hatırlayınca gözlerini kapattı.

Maura Prescott'un altındaki kan gölü, kendi kanı ile kızı Katrina'nın kanının bir karışımıdır. Katrina ve Maura Prescott'un ve üç aylık olması nedeniyle, bu uzmanın görüşüne göre bebek muhtemelen öldürülmüş ve cesedi bilinmeyen bir nedenle başka bir yere atılmıştır.

Grayson ellerini yumruk yaptı. Kızı ölmüştü, bunca zamandır öyleydi. Polis bu ayrıntıyı ondan saklamış, ona boş yere umut vermişti.

Ve neden olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kesik kesik bir nefes aldı ve kızının adını öptü. "Seni alacağım biraz çiçek, . Bunca yıl vazonu boş bıraktım. Ama artık cennette, annenin kollarında olduğunu bildiğim için, sana taze çiçekler getireceğim. çiçekler de var." Avucunu cilalı yüzeye bastırdı, sonra bir sonraki kareye geçti, şeftali gülleriyle dolu olan kareye.

Bronz vazı.

Parmaklarını önce karısının adının, sonra da adının altındaki iki tarih arasındaki gülünç derecede kısa zaman aralığının üzerinde titredi. Onun altında da camın arkasında babasının düğün günlerinde çektiği bir fotoğraf vardı. Kızın gözlerindeki isyan dolu bakışa her zaman yaptığı gibi gülümsedi. Babası bu bakışı tanımamış ya da anlamamıştı. Ama Grayson anlamıştı.

Ailesinin bu kadar geleneksel olmasından, dövme yaptırmasına ya da saçını boyatmasına izin vermemelerinden nefret . Ailesindeki herkesin aynı düz siyah saçlara ve kahverengi gözlere sahip savunurdu. Grayson onun uzun siyah saçlarını, o yaramaz kahverengi gözlerindeki güzel çekikliği sevmişti. Ama aynı zamanda onun kendini ifade etme arzusunu da anlamıştı.

Yunanistan'balaylarında bir kuaföre ve orada uzun siyah saçlarını sarıya boyatıp omuzlarından kestirmişti. Omzuna da bir kelebek dövmesi yaptırmış ve bunun metamorfozunu simgelediğini söylemişti.

Ama aylar sonra ailesini tekrar gördüğünde, isyan hareketleri umduğu kadar tatlı değildi. Annesi saçını beğenmişti. Babası dövmeden nefret ediyordu ama bunun onun seçimi olduğunu, artık yetişkin bir kadın, bir eş olduğunu söylüyordu.

Birkaç ay sonra saçını tekrar siyaha boyadı. Dövmesini sakladı. bir, gençlik isyanını yeniden yaşamak istercesine saçlarını kesip sarıya boyuyordu. Görevden eve döndüğünde saçının ne renk ya da uzunlukta olacağını asla bilemezdi. Masasının üzerindeki fotoğrafı, sarı dönemlerinden birinde çekilmişti. Başka bir denizaşırı görev için uçağına binmeden önce havaalanında seksi kırmızı elbisesiyle dururken ona çok sevdiği o asi bakışı vermişti. Bir ay sonra korkunç haberi almış ve onu gömmek için eve uçmuştu.

Resmin üzerindeki ölüm tarihini takip ederken gülümsemesi soldu. Vurulduğunu ve fuayede kan kaybından öldüğünü biliyordu. Ama adli tabibin raporunu daha önce hiç görmemişti. Polis ona ayrıntıların gizli tutulması gerektiğini, böylece katili yakaladıklarında itirafını desteklemek için bu bilgileri kullanabileceklerini söylemişti.

Ailesi ve onlara ne olduğu hakkında kendisinden daha çok şey bildiklerini bilmek her zaman canını sıkıyordu. Bilmeye hakkı olduğunu düşünmüştü. Maura'nın son anlarında neler yaşadığını anlamak onun göreviydi. Bu yükü üstlenmeli, hayatlarını paylaştıkları gibi onun ölüm anlarını da paylaşmalıydı. Şimdi bunu yaptığına göre, kalbinin derinliklerindeki yara yeniden tazelenmişti. Sanki ikisi de daha dün ölmüş gibiydi.

Elini resmin üzerinde gezdirdi. Hâlâ dökülebileceğini bile bilmediği gözyaşları yüzünden aşağı döküldü.

"Bilmiyordum," diye fısıldadı. "Tanrım, bunu yaşadığın için çok üzgünüm. Orada olmalıydım, seni daha iyi korumalıydım. Bilmiyordum."

Yere yığılırken büyük hıçkırıklar onu sarstı. "Çok üzgünüm," fısıldadı, nefesleri kesilmişti. "Çok üzgünüm."

Gözyaşları nihayet dindiğinde başını kaldırdı ve yüzünü sildi. Uzun zamandır yaşadığı keder artık içinde çalkalanmıyordu. Artık

kendisine yalan , gerçeği saklayanlara karşı soğuk bir öfke düğümüne dönüşmüştü.

Soruşturma halde soruşturma yaptıklarını söyleyenler.

Saldırıdan sonraki ilk yıl cinayet defterinde pek çok bilgi vardı. Ancak o zamandan bu yana geçen altı yıl içinde yazılanlar sadece müfettişlerle yaptığı görüşmelerle ilgili notlardı. Başka hiçbir şey eklenmemişti. Yeni ipucu yok. Yeni görüşmeler yok. Karısının *ve kızının* katilini bulmak için hiçbir şey yapılmamıştı.

Hiçbir şey.

Ayağa kalktı ve takım elbisesinin ceketini çekiştirerek yerine oturttu. Artık ne yapması gerektiğini ya da en azından nereden başlayacağını biliyordu. İhtiyacı olan cevaplarla arasına kimse giremeyecekti, bu sefer değil. Ve bu cevapları almak için yedi yıl daha beklemeyeceğinden emindi.

Yedinci Bölüm

Willow bir stres temizleyiciydi. Annesi böyle derdi. Stresliyse temizlik yapardı. Şu anda, tek yatak odalı küçük dairesi hiç olmadığı kadar temizdi. Bu sabah onu Grayson'ın malikânesinden alıp arabasına götürmesi için bir araba servisi kiraladıktan sonra ilk durağı taze temizlik malzemeleri almak için bir dükkân olmuştu. O günden beri temizlik yapıyordu.

Sonra dikkatini hem kendi kapısının hem de komşusunun kapısının önündeki ikinci kat sahanlığına çevirdi. Hâlâ zihnini meşgul edecek bir şeyler aradığı için dolaplarını düzenlemeye yönelmişti. Ama koca evde sadece iki dolap vardı ve bunlardan biri girişteki küçük dolaptı, bu onu uzun süre meşgul etmemişti, özellikle de zaten düzenli olma eğilimindeyken.

Ana yaşam alanına yöneldi ve telefonundan saati kontrol etti. Öğleden sonra saat üç. Cumartesi gününün yarısı gitmişti ve Grayson'a telefon numarasını ve adresini içeren bir not bırakıp cinayet kitabını iade etmesini istemesine rağmen ondan hâlâ haber alamamıştı. Kadın Patronundan da haber almamıştı, belki de bu Grayson'ın onu ispiyonlamadığına ve hâlâ bir işi olduğuna dair bir işaretti.

Olabilir.

Hayal kırıklığı içinde inleyerek koltuğuna çöktü ve telefonuna baktı. Bu çok saçmaydı. O bir dedektifti. Bunu yapabilmeliydi.

Grayson'ın telefon numarasını buldum. Ne yazık ki, kayıtlı değildi. Devam eden bir soruşturmanın parçası değildi ki telefon şirketinden mahkeme celbi alabilsin.

Numarası River Road Tecavüzcüsü davasındaki görüşme notlarında yazılıydı. Kopyalamadığı için çok pişman olmuştu. Ama o sırada bunu yapmak için bir nedeni yoktu. Dava dosyasına bakmak için ofise gitmesi şüpheleri artırmaktan başka bir işe yaramayacaktı, özellikle de bu hafta sonu izinli olduğu için.

Pazartesi sabahı Prescott ailesinin cinayet kitabını arşiv odasına gizlice sokmak yeterince zor olacaktı. Yine de bu sadece kitabı Grayson'dan geri *alabilmesi* durumunda söz konusu olabilirdi. Ve Çavuş Jeffries'i aramak gibi çılgınca bir şey yapmamıştı.

Ellerini uzun saçlarında gezdirerek yüzüne doğru itti. Hayatı boyunca kurallara uyan biri olmuştu, kuralları çiğneyen değil. Kuralların var olmasının bir sebebi vardı. Ve onları çiğneyenler ağır bir bedel ödeyebilirdi. Eğer bu işten kariyerine zarar vermeden çıkarsa, bir daha asla böyle bir şey yapmayacağı kesindi.

Kapısının çalınması onu şaşkınlıkla sıçrattı. Harika. Hafta sonu pizza ve hot-wing teslimatları başlasın. Koridorun sonundaki üniversiteli çocuk kesinlikle tutarlıydı. Ne yazık ki, teslimatçılar da adresleri karıştırma konusunda aynı şekilde tutarlıydı. Daire numaraları aynıydı ama Birini *A* harfi, diğerini *B* harfi takip ediyordu. Bunu kavramak neden bu kadar zordu?

Sürgüyü çevirdi ve kapıyı çekerek açtı. "B dairesi şu tarafta-" Şaşkınlıkla nefesi kesildi. Grayson Prescott açıklıkta durmuş, elinde dualarının cevabı olan, işten aşırıldığı üç halkalı klasörü tutuyordu.

Cildi kaptı ve geri almaya çalışması ihtimaline karşı göğsüne bastırarak sıkıca kavradı. "Bütün gün uyandığımda seni ve bunu bulamamaktan ne kadar korktuğumun farkında mısın?"

Kapının çerçevesine yaslanmış, neredeyse kovulmasına neden olacak pislik yerine muhteşem bir Yunan Tanrısı gibi görünüyordu. Ya da belki *de* kovdurmıştı ve o henüz haber almamıştı.

"Özür dilerim," dedi, sesi o kadar da üzgün çıkmıyordu. "Seni örnek alıp bir not bırakmalıydım."

"En cinayet kitabını çalmamalıydın." Kaşlarını kaldırdı. "Senin yaptığın gibi mi?"

Kollarını dosyanın etrafında sıktı. "*Ödünç aldım*. Senin için." "Ve bunu takdir ediyorum."

"Bunu göstermenin komik bir yolu var. Jeffries'i aradın mı? Ya da Şef Russo? Lütfen bana okuduğunuz herhangi bir şey hakkında konuşmak için karakola gitmediğinizi söyleyin."

"Henüz değil. Ama buradan ayrıldıktan sonra yapacağım. Ben gidiyorum!"

Kolundan tutup onu içeri çekti, sonra da kapıyı arkasından çarparak kapattı. Adam gözlerini kocaman açarak ona baktı. "Bu da şimdi?"

Dosyayı sehpanın çarptı ve ellerini kalçalarına koydu. "Beni kovdurmaya çalışıyorsun."

"Hayır. Aileme ne olduğunu ilk ve son kez öğrenmeye çalışıyorum."

"Eğer bu, o kitapta yazarlar hakkında bir şey söylemek anlamına geliyorsa - " parmağını kitaba doğru uzattı "- o zaman evet, beni kovdurmaya çalışıyorsun. *Bunu asla kimseye söyleyemezsin lafinın* hangi kısmını anlamadın dün gece?"

Kaşları çatıldı. "Okuduktan sonra ne yapacağımı sanıyordun? Öğrendiğim her şeyi görmezden mi geleyim? Yıllardır bana yalan söylüyorlar."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Sana yalan söylüyorlar da ne demek?"

Şaşıрма sırası ondaydı. "Okumadın mı?"

"Bu bir şaka, değil mi? Sen okudun ve saatler sürdü. Dün size vermeden önce tam anlamıyla otuz dakika elimde tuttum. Sadece suçun ne olduğunu bilecek kadar göz gezdirdim. Dönem. Ne zaman tamamını okudun mu?"

Öfkeli bir nefes verdi. "Sanırım soruşturmadan haberiniz olduğunu düşünmüştüm. Ne de olsa sen bir Gatlinburg dedektifisin."

"*Pfft.* Bunu birlikte çalıştığım insanlara anlat. Benim bir sincap olduğumu düşündüklerinden oldukça eminim. Hâlâ eğitimdeyim ve beni bir davaya atanmaya layık görmediler. Övülen bir asistan yerine onlardan biri olmam gerektiğinin farkında bile emin değilim." Yaşam alanını mutfaktan ayıran yarımadağa yöneldi. "Şişe su ister misin? Temizlik beni susatıyor."

"Elbette." Etrafına bir göz attı. "Burası tertemiz. Temizlemek için neye ihtiyacın var?"

Ona bir su şişesi uzattı ve kanepeye oturmak için yanından geçti. "Temizliği çoktan bitirdim. Bu yüzden susadım." Şişenin kapağını çevirerek kapattı. "İki kez," diye homurdandı derin bir yudum almadan önce.

Sanki onun akıl sağlığından şüphe ediyormuş gibi garip bir bakış attı. Sonra etrafına bakındı, belli ki nereye oturacağını bulmaya çalışıyordu.

yastığı okşadı. "Tabii yere oturmak istemiyorsan, kanepede oturuyorsun. Burada başka bir sandalyeye yok." "Nerede yemek yiyorsun?"

Ön kapının solundaki televizyon tepsisi rafını işaret etti.

"Ah." Sanki dikkat etmezse kanepenin kırılacağını düşünmüş gibi nazıkçe oturdu.

"Pek Prescott Malikanesi sayılmaz, değil mi?"

"Bu... güzel. Rahat. Ve gerçekten temiz."

Gözlerini devirdi. "Ucuz. Kiralarken öncelikli şartım ." Elindeki su şişesini üzerine koydu ve minderin üzerinde dönerek ona baktı. "Polisin sana yalan söylediğine dair önceki ifadeni açıkla."

Elindeki dokunulmamış su şişesini yere bıraktı ve avuçlarını dizlerine dayadı. "Bir kere, yıllardır bana davanın hâlâ aktif olduğu söyleniyor."

"Öyle. Henüz faili meçhul statüsüne almamışlar."

"Öyle de olabilir. Yaptıkları tek iş, onlarla bir durum toplantısı yaptığımda dosyaya notlar koymak. Bu arada bana sürekli dosyaya baktıklarını ve yeni potansiyel müşteriler yaratmaya çalıştıklarını söylüyorlar."

"Tamam, bu kulağa pek gelmiyor." "Hayır, gelmiyor."

"Bir şey için demiştiniz. Başka bir şey var mıydı?"

Adem elması boğazında sallanıyordu. "Küçük kızım, Katrina. Bana muhtemelen kaçırıldığını söylediler. İlk birkaç ay fidye telefonları bekledim ama hiç gelmedi. Ondan sonra, belki de karaborsaya düştüğünü, satıldığını söylediler." Boğazı tekrar düğümlendi. "Ben de birilerinin onu yanına almış olabileceği umuduna sarıldım, çocuk sahibi olmak isteyen bir aile, yasadışı bir evlat edinme yoluyla."

Karaborsadan söz edilince Willow'un midesi bulandı. Kısa kariyerinde ve üniversite dersleri sırasında, bunun sevgi dolu bir evlat edinme yerine korkunç bir şeye yol açma olasılığının çok daha yüksek olduğunu bilecek kadar çok şey görmüştü. Ama bunu kederli bir babaya söyleyecek değildi.

Ses tonunu nötr tutmaya dikkat ederek, "Bu iyi olabilir," demeyi başardı. "Bir yerlerde, harika bir aileyle gerçekten mutlu olabilir."

Ona kızgın bir bakış fırlattı ama bu bakış ona yönelik değildi. Daha çok içe dönük gibiydi.

"Evlat edinilmemişti," dedi. "Dosyada olay yerinde kan bulunduğundan bahseden bir rapor vardı. Bana her zaman kızımın odasında kan olmadığı, odasının dokunulmamış gibi görüldüğü söylendi. Kapıyı açtığında eşimin onu tuttuğu . Ama bana özellikle kızımınla eşleşen bir kan bulunmadığı söylendi. Bu rapor tam tersini söylüyor, kızımın kanı o kadar çoktu ki hayatta kaldı."

Willow yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Ama cidden, bunu bir tuz tanesi olarak kabul et."

Ne yazık ki sonuçların her zaman doğru olmadığını bilecek kadar çok kan sıçraması raporu gördüm. Kanla ilgili sorunlar hakkında hızlı bir internet araması yapın

sıçrama analizi, standardizasyon eksikliği ve hata oranları, ne demek istediğimi anlayacaksınız. FBI'ın ısırik izi analizinin önemsiz bir bilim olduğunu kabul etmesi gibi, bu da en yeni adli tıp tartışması haline geliyor."

"Gerçekten mi? Ben her zaman kanın şüphe götürmez olduğunu düşünmüştüm. DNA gibi."

"DNA konusuna hiç girmeyeyim. İnsanların düşündüğü gibi kutsal bir kase değil."

Yine, üçüncül DNA transferi için internette arama yapın. Daha da iyisi, özellikle Lukis Anderson'a bakın. Adam neredeyse cinayetten hüküm giyiyordu çünkü sağlık görevlileri onu tedavi ettikten sonra bir cinayet mahalline gitmiş ve Anderson'ın DNA'sını olay yerine aktarmışlardı. DNA'nın da diğer bilimsel araçlar kadar, belki de daha fazla potansiyel sorunu vardır. Güven bana. Hiçbir şey

tartışılmaz." Cinayet defterini işaret etti. "Bana kanla ilgili raporu göster."

Ona meraklı bir bakış attı, sonra sehpayı kendilerine doğru çekti ve dosyayı açtı. Yarisına kadar çevirdikten sonra ilgili bölümü işaret etti.

Willow ayrıntıları okudu ve *onun* okuduğunu düşününce yine içi cız etti. Willow başını kaldırdığında, adam sanki yanlış okuduğunu söylemesini bekliyormuş gibi dikkatle onu izliyordu. Yanlış okumuş *olmasını umuyordu*.

Dosyayı kapattı ve boğazını temizledi. "Tamam, kötü göründüğüne katılıyorum."

Ve tüm bunlar için gerçekten üzgünüm. Sana bu dosyayı verdiğimde doğru şeyi yaptığımı sanmıştım. Şimdi neden senin görmeni istemediklerini anlıyorum. Bir baba böyle ayrıntıları asla okumamalı."

Kanepeye yaslanmadan önce gözlerini bir anlığına kapattı. "Olmayabilir. Ama bilmek benim hakkım. Ve artık bildiğime göre, üzerinde çalışabilir, kabullenebilirim. Bir gün. Ama kabul edemeyeceğim şey, birinin onları öldürmüş olması ve hâlâ dışarıda, cezasız olması ve kimsenin bu konuda bir şey yapmaması. Ben adalet istiyorum. Ve *nedenini* bilmek istiyorum."

Adamın sesindeki acı, kadının içgüdüsel olarak elini onun elinin üzerine koymasına neden oldu. Adam elini geri çekti, kız ona dokunmayacak kadar. Kızın yüzü utançla kızardı. "Özür dilerim. Sadece rahatlatmaya çalışıyordum."

Canının yandığını görebiliyorum."

"Kişisel bir şey değil. Dokunulmaya alışık değilim. Sadece... uzun zaman oldu."

Gözlerini kırptırdı. "Uzun kimse sana dokunmadı mı? Hem de hiç? Bir sarılma bile mi?"

Kollarını kavuşturdu. "Yaşayan tek akrabam Arizona'daki ablam ve ailesi, onları da yılda bir kez Noel'de görüyorum. Etrafta dolaşıp yabancılara sarıldığım da pek söylenemez." Ayağa kalktı. "Bakın, dosyayı geri vermek istedim. Polis şefinden bir görüşme talep edeceğim ama senin adını bu işin dışında tutmaya çalışacağım."

Ayağa fırladı ve kapıya doğru koşarak sırtını dayadı. "Adımı bu işin dışında tutmaya *çalışacak* mısın?"

Kadının önünde durdu. "Eğer kovulursan, zararını telafi etmek için sana ödeme yapacağım."

"Ciddi misin? Etrafınıza bir bakın. Açıkçası bu işe zengin olmak ve harcama çılgınlığı yapmak için girmedim. Eğer paranın beni mutlu düşünseydim, özel sektöre girer ve diğer milyonlarca sıradan insan gibi kendi araştırma şirketimi kurardım. Ama Gatlinburg'lu olmak Polis dedektifi olmak gerçek bir başarıdır. Bunu *hak* etmek için çok çalıştım, rütbelerimi yükseltmek için yıllarca çalıştım. Hepsini bir kenara atmaya hazır değilim." Onun bakışlarını aradı. "Polis şefinden tam olarak ne bekliyorsun? Bir özür mü?"

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Boş özürler istemiyorum. Sonuç istiyorum."

"Size verebilecekleri sonuçları gördünüz. Bir kez daha şikayet etmenin bir şeyleri değiştireceğini mi sanıyorsun?"

Gözleri karardı. "Bu sefer daha çok zorlayacağım, ne olduğuna dair detay isteyeceğim. aktif olarak yapıyorlar. Davayı ilerletmelerini sağla. Daha önce onlara şüpheyle yaklaşmıştım. Bunu bir daha yapmayacağım. Dikkatlerini verene kadar her gün onları rahatsız edeceğim." Kapıya doğru işaret etti. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa-"

"Bekle. Lütfen. Bunu konuşalım. Başka bir yolu olmalı. İsteddiğiniz şey karınızın cinayetini ve kızınızın sözde cinayetini çözmek. Değil mi? Amacınız bu mu?"

"Ve katili adalete teslim edin."

"Tamam, . O zaman oturup bunu yapmanın en iyi yolunu bulalım. Beni kovdurmak çözüm değil. Ve dürüst olmak , eğer ortalığı karıştırırsanız, başından beri bu dava üzerinde çalışan aynı insanları zorlarsanız, bunun nasıl farklı sonuçlar doğuracağını anlamıyorum. Dediğim gibi, başka bir yolu olmalı."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Yıllar boyunca bir sürü insan tuttum, özel dedektifler. Hiç kimse bir şey edemedi. Tek bildiğim

Şimdi yapmam gereken her şeye baştan başlamak, kaynağa, yani polise geri dönmek. Belediye başkanına baskı yapacağım-"

"Bunu nasıl yaparsın?" diye sordu telaşla. "Medya.

Basınla konuşacağım, ulusal yayına çıkacağım."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, bu potansiyel müşteri yaratacaktır. Yüzlerce, belki binlerce." "Ve bu kötü bir şey mi? Şu anda sahip olduğumuzdan daha fazla."

"Bu çok kötü bir şey. Belediye başkanına baskı yapabilir, gazetecileri işin içine sokabilirsiniz. Ancak sonuçta aynı kişiler davada çalışıyorsa, medya savaşınızın ürettiği bu sözde ipuçlarını aylarca, belki de yıllarca takip etmek zorunda kalırsınız. Ve büyük olasılıkla bunlar davanızda gerçek bir ilerleme yaratmayacak. Bu sadece herkesi daireler çizmeye, değersiz ve zaman kaybı olan ipuçlarının peşinden koşmaya sevk edecektir."

Bir avucunu onun yanındaki duvara dayadı ve onu sıkıştırdı. "Daha iyi bir önerin var mı?"

İlk içgüdüğü onu geri itmek ve kendisini korkutmaya çalışmaktan vazgeçmesini söylemekti. Ama onun gözlerindeki kaybolmuş bakışı, acıyı ve hayal kırıklığını gördüğünde ve yüzünde kurumuş gözyaşı izleri olduğunu fark ettiğinde, neredeyse kalbi kırılıyordu. Bu güçlü, cesur savaşçı vatani için her şeyini vermişti.

Ülkeye döndüğünde boş bir ev ve karısını gömmek zorunda kalmıştı. O daha iyisini hak ediyordu. Ne yazık ki ona nasıl yardım edeceğini bilemiyordu. İlk girişimi yarardan çok zarar getirmişti ve şimdi kariyeri tehlikedeydi.

"Dosyadaki her şeyi okudun," dedi. "Ben okumadım. Okuyayım ve neyle karşı karşıya olduğumuzu göreyim. Sabah seni ararım. O zaman buradan nereye gideceğimiz konusunda beyin fırtınası yapabiliriz."

Adamın gidebilmesi için yolundan çekildi, hararetle ona ulaştığını ve patronuna gitmeyeceğini umuyordu.

Sahanlığa çıktı, sonra tekrar ona baktı. "Bir saatin var." Kapıyı yüksek bir sesle kapattı.

Sekizinci Bölüm

Willow dosyadaki bir sayfayı daha çevirirken, "Elbette, Jeffries Prescott davasının baş dedektifi," diye homurdandı. "Herhangi bir şey alabilir miyim? daha mı şanslı?" Önündeki bilgileri hızla taradı, ardından bir sonraki rapora döndü.

Kanepede oturmaktan, sehpanın üzerinde kambur durmaktan sırtı ağrıyordu. Ama esnemek ve dolaşmak için zamanı yoktu. Çalışma saati çok yakında dolacaktı ve bu davada nasıl ilerleyeceği konusunda hâlâ bir fikir edinememişti.

"Bir saat, vay canına. Çok teşekkür ederim, Bay Cömert. şeyde yaklaşık dört yüz sayfa var ve okunması pek de kolay değil." Grayson hakkında birkaç kötü söz söyledi ve hemen ardından kendini suçlu hissetti. Yıllarca sabretmiş ama karşılığında hiçbir şey alamamıştı. Bıktığı için onu suçlayabilir miydi gerçekten? seçenek?

"Ama bombayı bıraktığınızda atlama bölgesinde olmamamı istemek çok mu fazla?" İşini kaybetmeyi *gerçekten* istemiyordu. İçini çekti ve sayfayı çevirdi.

Şimdiye kadar öğrendiklerine göre, suçun kendisi oldukça basitti. Genç karısı ve kızı evde yalnızken, kocası ülke dışındaki askeri görevlerinden birindeydi. Evin bakımını üstlenen personel hafta sonu için evden ayrılmıştı, bu Prescott'lar için normal bir durum gibi görünüyordu.

Willow, Grayson'ın hizmetçisinin dün gece ayrılacağı için ondan özür dilediğini hatırlıyordu. Cumartesi günü hâlâ orada olursa Willow'un bir şeye ihtiyacı olabileceğinden endişelenmişti, bu yüzden ona mutfığı ve alt katı kısaca gezdirmişti.

Aynı , Bayan Scott, dosyada yedi yıl önceki o meşum Pazartesi sabahı ilk gelen personel olarak listelenmişti. Ön kapıyı açık bulmuş ve Bayan Prescott'u antrede kurumuş bir kan gölü içinde yatarken bulmuştu, açıkça ölmüştü. Hizmetçi içeri bile girmemişti.

Çok korkmuştu. Bunun yerine 911'i aramış ve polis gelene kadar kilitli arabasında oturmuştu.

Evi temizlemişler, hiçbir yerde davetsiz misafirlerin saklanmadığından emin olmuşlardı. Ve hizmetçinin ısrarıyla

Prescott'ların üç aylık kız bebeği, başarısız oldu.

Ve bu kadar. Şüpheliler listelenmemiş. Tanık yoktu. Maura Prescott iki kez vurulmuştu -bir kez göğsünden, bir kez de başından- ve ölüme terk edilmişti. Ya da en azından dosyada saklanan ilk basın bülteninde yazan buydu.

Adli tabibin raporu başka bir hikaye anlattı.

Narin, minyon Maura vahşice dövölmüş ve bıçakla birkaç kez kesilmişti. Sarı saçları bile kesilmiş ve parçaları fuayenin her yerinde bulunmuştu. Ancak o zaman vurulmuştu, o noktada neredeyse merhametliydi. Willow, Grayson'ın onun çektiği acıları, ona yapılan korkunç şeyleri zaten bilip bilmediğini merak etti. Yoksa kız aptalca ona cinayet kitabını verdiği için mi bunu öğrenmişti?

Başını salladı ve bunu da suçluluk duyacağı şeyler listesine ekledi. Aptalca bir karar. Aptalca. Dosyada polisin aileden saklayacağı şeyler olacağını bilmeliydi. Bu standart bir prosedüdü. Aileler bunu anlamadı. Ama polis çoğu zaman

özellikle de bunun gibi suçlar hakkında.

Yapmak zorundaydılar.

Ne yazık ki yanlış itiraflar o kadar da nadir değildi. Sabıka kaydı olan dengesiz bir kişi Maura'nın cinayetini itiraf , itirafın daha fazla soruşturmayı gerektirip gerektirmediğini belirlemenin en kolay yolu, kişinin daha önce kamuoyuna açıklanmamış mahrem ayrıntıları bilip bilmediğiydi.

halk için. Ve bu vakada, kocaya karısının vurulmaktan çok daha fazla acı çektiğini söylememiş olmak kabalıktan ziyade nezaket gibi görünüyordu.

Yine de Grayson'a kızının hayatta olduğuna dair boş bir umut vermek çok zalimce görünüyordu. Yine de Willow raporu okuduktan sonra gerekçeyi anlamıştı. Bir adli tıp uzmanının görüşü kızın öldüğü yönündeydi. Ama dosyanın ilerleyen sayfalarında çelişkili bir rapor vardı.

bu konuda kesin bir sonuca varamamıştı. Şahsen Willow, küçük kızın öldüröldüğüne bahse girmişti. Bu sonuca varan adli tıp uzmanını tanıyordu ve o, bu alandaki en iyilerden biriydi. Diğer sözde uzman artık bu alanda çalışmıyordu bile. O görüşün yazılmasından kısa bir süre sonra emekli olmuştu. Ama emin olmanın hiçbir yolu yoktu.

Sehpadan telefonunu aldı ve saati kontrol etti. Midesi bulandı. Grayson her an gelebilirdi ve o daha dosyanın yarısına gelebilmişti. Polis diline ne kadar aşına olsa da ve çeşitli formları hızlıca tarayıp bildiği bölümleri bulabilse de

en önemli bilgilere sahip olsa da, hepsini gözden geçirmek için bir, belki de iki saate daha ihtiyacı vardı.

Bir sürü kağıt parçası. Çok azı gerçekten işe yarıyordu. Bunların çoğu görüşme özetleriydi ve her bir görüşmenin ardındaki ayrıntılar, hepsi bu dosyaya sığamayacağı için ayrı dosyalarda tutuluyordu. Aile, arkadaşlar, personel, komşular - eğer Prescott Dağı'nın diğer tarafında bir milden fazla uzakta yaşayan insanlar gerçekten komşu olarak sayılabilirse. Hepsi defalarca sorgulanmıştı. Hiçbirinin Prescott'lar, özellikle de Maura hakkında söyleyecek kötü bir şeyi yoktu. Yirmi sekiz yaşındaki eş ve anne, onu tanıyan herkes tarafından çok seviliyordu.

Peki gerçekte ne olmuştu? Tüm bunlar bir bütün olarak ele alındığında ne söylüyordu?

Genç ve güzel bir kadın kendi evinde saldırıya uğramış ve öldürülmüştü, kızının da -kasıtlı olarak ya da kazara- öldürüldüğü iddia ediliyordu. Bilinen bir düşmanı yok. Zorla girme izi yok, bu da polisi ya saldırganı tanıdığına ya da tehditkâr görünmediği için kapıyı açtığına inanıyor.

Peki kimdi o? Koruması gereken bir kız çocuğuyla ıssız evde yaşayan bir kadın kapısını kime açardı?

Bir polis. Willow'un aklına gelen ilk şey bu oldu. Böyle suç işleyebilecek birini tanıyor ve onunla çalışıyor olabileceği düşüncesi tüylerini diken diken etti. Ama Jeffries'in bu dava üzerinde titizlikle çalıştığı bir teori de buydu. Gatlinburg polisinden yakındaki Smoky Dağları Ulusal Parkı'ndaki park bekçilerine kadar kolluk kuvvetlerindeki herkesle görüşülmüş ve mazeretleri kontrol edilmişti. Hâlâ Gatlinburg'da olan yeğeni Brian bile O sırada polis akademisinde olan Willow, saldırı sırasında amcası Çavuş Jeffries ile birlikte olduğu için sağlam bir mazeret sunmak zorundaydı. Söğüt Eğer o zamanlar Gatlinburg Polisi için çalışıyor olsaydı, o da sorgulanırdı. Ama o yıl üniversitedeki son yılıydı ve Tallahassee'de Florida Eyalet Üniversitesi'ne devam ediyordu.

Jeffries'in vardıgı sonuç? Polis değildi.

Elbette, biriymiş gibi davranan biri de olabilirdi. Bunu göz ardı etmenin bir yolu yoktu.

Başka ne olabilir? Teslimatçı mı? Kaç kişi, üniforma giydiğı sürece, iyi bilinen bir teslimat aracındaki birine kapısını açmayı sorgulardı? Üniformaları kolaydı, ya da

Sahte. Online alışverişin bu kadar popüler olduğu günümüzde, paketlerin birinin evine teslim edilmesi de sıradan bir olaydı.

Bir kez daha Jeffries'i bu konuda suçlayamazdı. Olup olmadığını anlamak için gerekli incelemeyi yapmıştı. Kanıtlamak için kredi kartı makbuzlarını incelemişti.

bazı siparişler verilmişti. Ama takip ettiğinde, hiçbirinin cinayet günü teslim edilmediğini gördü. Elbette, katil polis teorisinde olduğu gibi, olumsuz kanıtlamak zordu. Gerçek bir teslimatçının eve geldiğini kanıtlayamasalar da Biri gibi davranan biri orada değildi.

Garip olan şey ise soygun olmamasıydı. Ev ne kadar uzakta olursa olsun, birisi büyük bir kamyonu değerli eşyalarla doldurabilir ve bunu yapmak için saatlerini harcayabilirdi ve kimse bunu fark etmezdi. Ancak personel ve Grayson eve döndükten sonra hiçbir şeyin alınmadığını doğruladı. Mücevher yok, kredi kartı yok.

Kurbanın üst kattaki çantasından kartlar ya da nakit para çıkmadı, eve dağılmış paha biçilmez sanat eserleri ya da biblolar yoktu. Peki failin amacı neydi?

Cinayet.

Belki de değildir.

Katil oraya soygun yapmak için gitmiş olsaydı, evde kimsenin olmadığını düşünebilirdi. Ancak kapıyı hızlıca çaldığında gerçekten cevap verildiğinde paniğe kapılmış ve anneyle kucağındaki çocuğu öldürmüştür. Cinayetten sonra, asıl planı uygulayamayacak kadar korkmuş ve sarsılmış ve kaçmış olabilirdi. Willow bunun olduğunu görebiliyordu, özellikle de Katil gençti ve henüz sabıka kaydı yoktu. Makul. Mümkün. Ama davayı çözmeye yardımcı olmadığı için temelde alakasız.

Telefonunun çanları çaldı. Kurduğu alarmdı. Vakit dolmuştu. İçini çekti ve telefonunu cebine koydu. Grayson'la dışarıda buluşabilirdi.

Bu ona etrafta dolaşma ve omuzları ile sırtındaki gerginlikleri giderme şansı verecekti.

Cinayet defterini olduğu yerde bırakarak anahtarlarını aldı ve kapıya yöneldi.

En alt basamağa ulaşır ulaşmaz, adamın o muhteşem Audi'yi çekmesi onu şaşırtmadı. Onu tıpkı kendisi gibi A tipi bir kişiliğe sahip olarak tanımlamıştı. Dakik olmak onun için önemliydi ve genellikle başkalarının bu özelliğini takdir ederdi. Ama bu sefer, onun geç kalmasını tercih ederdi, belki birkaç saat geç.

Motoru durdurdu ve dışarı çıktı; siyah takım elbisesi, bembeyaz gömleği ve koyu renk gözlükleriyle Matrix filminin canlı bir posteriydi. Ya da belki de

Siyah Giyen Adamlar filmindeki Tommy Lee Jones'un küçük kardeşi. Duygusal olarak müsait olmaması ve onu kovdurmak istemesi çok kötü.

Arabanın etrafında döndükten sonra kaputun arkasına yaslandı. Çekiştirdi ona tepeden bakabilecek kadar aşağı gölgelendi. "Beni gördüğüne sevinmiş görünmediğine göre, soruşturmayı alevlendirmek için parlak bir plan yapamadığını tahmin ediyorum."

Başını eğdi. "Kadınların genellikle seni gördüklerinde heyecanlandıklarını mı söylüyorsun?"

Dudakları . "Touché. Ne ? Bir fikrin var mı?"

Kollarını kavuşturdu. "Daha fazla zamana ihtiyacım var. Bana sadece bir saat vermeniz adil değil."

"Gerçekten daha fazla zamanın bir fark yaratacağını düşünüyor musun?" "Olabilir."

"*Dürüstçe* söyledim."

Öfkelendi. "Olmayabilir. Bilmiyorum. Ama sırf en başta sana yardım etmek isteyecek kadar aptal olduğum için geçim kaynağımı yok etmeden önce denemek isterim."

"Ouch."

"Louis Vuitton uyarsa."

Derin bir iç çekti, sonra saatine baktı. En son ne zaman saat takan birini gördüğünü hatırlamıyordu, özellikle de pusulası olan ve başka ne olduğunu bilmediği süslü bir saat. Belki de milyoner ya da milyarder imajıyla uyumluydu. Ya da belki de cebinden telefonunu çıkarmak yerine bileğine hızlıca bakmayı tercih ediyordu. Bunda bir haklılık payı görebiliyordu. Ama bu onun da bir telefon takacağı anlamına gelmiyordu.

"Aç mısın?" diye sordu. "Bütün gün bir şey yemedim ve midem sırtımda bir delik açıyor."

Ona şüpheli bir bakış attı. "Neden sordunuz?"

Gözlüğünün üstünden tekrar ona baktı. "Kariyerleri tok karnına yok etmeyi tercih ederim."

"Şey, eğer bu şekilde ifade ederseniz, kulağa çok çekici geliyor."

Güldü, sonra ayıldı, şaşırmış gibi görünüyordu; bu da Willow'un üzülmesine neden oldu. Bu kadar seyrek gülmesi onu şok mu etmişti?

"Hadi yemek yiyelim," dedi. "Özel bir yerde, konuşabileceğimiz bir yerde. Seni incitmek istemiyorum, Willow. Ama bu işin peşini bırakmayacağım. Bunu konuşalım, bakalım bir uzlaşmaya varabilecek miyiz?"

"Uzlaşma mı? Kulağa hoş geliyor. Uzlaşmayı severim."

Arabanın yolcu tarafına geçti, kapıyı açtı ve bekledi. "Cüzdanım dairemde-"

"Ona ihtiyacın yok. Akşam yemeği benden."

"Peki, tamam." Aceleyle arabaya gitti ve arabaya binerken ona gülümsedi. rahat deri koltuk. "O zaman pahalı bir yerde olsun. Istakoza bayılırım." "Tam yerini biliyorum."

Dokuzuncu Bölüm

"Oraya kesinlikle giremem."

Willow'un sesindeki panik, Grayson'ın restoranın önüne park ederken ona neden oldu. "İstakoz istedin. Daha iyi ıstakoz bulamazsın.

Gatlinburg'da başka hiçbir yerde."

Park incelerken deniz yeşili olduğunu yeni fark ettiği gözleri panikle irileşti. "Gördüğüm en ucuz araba bir Hummer. Muhtemelen Taurus'umu ön taraftaki yola park etmeme bile izin vermezler.

Tanrım, şu kadının mücevherlerine bak. Güneş gözlüklerine ihtiyacım var. o elmaslar beni kör etmesin." Başını şiddetle salladı. "Asla olmaz. Oraya giremem. Kot pantolon ve bluz giyiyorum. Yardımcı olduğumu düşünecekler ve beni arka kapıdan mutfığa doğru kovalayacaklar."

"Kimsenin umurunda olmayacak. Sorun yok."

"Beni bu arabadan indiremezsiniz." "Bundan emin misin?"

Ona alaycı bakış attı ve kot pantolonunun paçasını yukarı çekerek ayak bileğindeki kılıfı ortaya çıkardı. "Olumlu."

Kadın pantolonunun paçasını düzelterek yerine oturturken adam gözlerini devirdi. "Hadi başka bir yere gidelim," dedi.

"Pahalı olmasını istediğini sanıyordum."

"Tamamen takılıyordum. Tanrım, Nob Hill Seafood and Steaks mi? İsmi bile kulağa iddialı geliyor. Burayı hiç duymadım bile ve altı yıldır burada yaşıyorum."

"Sen kazandın. Başka bir yere gideceğiz. Aklında özel bir şey var mı?" Kadın kaşlarını çatı ve adama bir göz attı.

Kravatında bir leke olup olmadığını ya da aynı derecede korkunç bir şey olup olmadığını merak ederek yere baktı. "Ne?"

"Bir kot pantolonun bile *var* mı? Boş . Bizi şehre götür, pejmürde turistlerle dolu bir yere. Öyle gürültülü bir yer olsun ki, masamızda konuştuklarımızı kimse duyamasın."

"Hanımefendi nasıl isterse."

Yirmi dakika sonra, ana caddenin hemen dışındaki bir deniz ürünleri restoranının arka köşesindeki bir masaya sıkışmışlardı. İstendiği gibi, turistlerle dolup taşıyordu. Neredeyse her yerden sarkan televizyonlarda spor karşılaşmalarının tekrarları oynanıyordu.

Tavanda zaten bir hayvan kafasıyla kaplı olmayan boş bir nokta vardı. Bulaşık şingirtıları, yüksek sesli konuşmalar ve kahkahalar ve hoparlörlerden yükselen aynı derecede yüksek sesli müzikle, neden orada olduğunu anlayabiliyordu. her televizyonun altında kapalı altyazı vardı. Kimsenin onları duymasına kesinlikle imkân yoktu.

Garson siparişlerini aldıktan sonra Willow kaşlarını çatarak ona bir kez daha baktı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu. "Ceketini çıkarabilir misin?"

"*Fazla giyindiğim için utanıyor musun?*"

"Oldukça. Evet."

Öfkeyle başını sallayarak ceketini çıkardı ve yanındaki bankın üzerine koydu. "Şimdi senin düşük standartlarını karşılıyor muyum?"

"Pek sayılmaz. İlmiği at."

"Ah, aşkına..." Başını iki yana salladı. "Peki. Her neyse. Kravatı çıkar." Kravatı gevşetti ve başının üzerinden çekip ceketinin üstüne attı. "Oyalanmayı bırak. Seçeneklerimizi tartışmamız gerek."

İç geçirdi ve kollarını masanın üstünde kavuşturdu. "Keşke senin çok düşkün görüldüğün seçenek dışında başka seçenekler de bilseydim."

Arkasına yaslandı ve bir kolunu kabinin üst kısmına dayadı. "Ne kadarını atlattın?"

"Cilt? Yarıyı, belki biraz daha fazlası. Aslında, daha detaylı okumadan önce tümünü hızlıca *taradım*. Neler yapıldığına dair iyi bir fikir edindim ve söylemeliyim ki, bu dava üzerinde çok zaman harcamışlar. En azından ilk yıl. Geriye hiç ipucu kalmamış gibi görünüyor. takip edin."

"Duymak istediğim bu değildi."

Omuz silkti. "Bu doğru. Ve inanın bana, bunu söylemekten nefret ediyorum. Çünkü patronumun hayranı değilim ve bu olaydaki baş dedektif o. Ama fena halde detaycıydı ve bu klasör sadece bir özet. Bunu destekleyecek daha fazla ayrıntı içeren başka dosyalar da var." Ona baktı, sonra ellerini kaldırdı. "Uh-uh. Bana öyle bakma. Diğerlerinin bunu çözmek için sihirli bir anahtara sahip olacağını varsayıyorsun. Sana söylüyorum, olmayacaklar. Elimizdeki cinayet kitabında her şey çapraz referanslı. Eğer çekilecek bir iplik varsa, sonunu cinayet kitabının kendisinde buluruz."

Gözleri büyüdü ve sanki cinayet kitabını yüksek sesle söylediğini yeni fark etmiş gibi etrafına bakındı.

"Merak etme. Burada ılık atsan bile kimse seni duymaz," dedi ona.

Kalçaları birbirine değinceye kadar kabine doğru kaydı. "İşimi şansa bırakmayacağım. Daha yakın olursak sesimizi daha alçak tutabiliriz."

Tam o sırada garsonun siparişlerini getirmesine çok sevinmişti, çünkü Willow'un yumuşak kalçasının sıcaklığı geçici olarak konuşma yeteneğini elinden almıştı. Willow garsonla sohbet edip fazladan peçete ve tereyağı isterken yüz ifadesini dikkatle boş tuttu.

Tekrar yalnız kaldıklarında, onun ete ulaşmak için kabuğu kırmasını mutlulukla izledi ve bu kadar yakın oturmalarının, onun vücut ısısının kendisinininki ısıtmasının, dirseğinin ara sıra yan tarafına değmesinin onu gerçekten rahatsız etmediğini fark etti. Kendi adına, neredeyse düşünebildiği tek şey buydu.

Ta ki sol elindeki altın yüzüğe bakana kadar.

Uzun bir süre ona baktı, sonra tuzu almak için masanın öbür ucuna uzandı ve bu hareketi, artık birbirlerine değmeyecekleri kadar hafifçe yana kaymak için kullandı. Willow'un sorgulayan bakışını yakaladığında, belki de umduğu kadar ince davranmadığını fark etti.

"Uh, biraz ister misin? Fırında patatesin için?" Tuzluğu kaldırdı.

Dikkatini yemeğine vermeden önce yavaşça başını salladı.

Yavaş bir nefes verdi ve sessizce kendine neden burada olduğunu hatırlattı. Güzel dedektife karşı duyduğu bu beklenmedik çekim, en hafif tabirle hoş karşılanmamıştı. Maura'nın katilini bulmaya yıllar önce yemin etmişti ve önceliği bu olmalıydı. Onu asıl önemli olan şeyden uzaklaştıracak bir kaçamak değil.

Kadının sıcak eli adamın n koluna bastırdı. Bu sefer geri ekilmemek için kendini zorladı ve sadece soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu. "Yani, bariz olanın dışında?" Adam gözlerini kırptıştırdı. "Bariz olan mı?"

Eliyle havayı işaret etti. "Dava. Seni rahatsız eden başka bir şey mi var? Yemek geldikten sonra sessizleştin."

"Hayır, sadece düşünüyordum. Bilirsiniz işte, seçeneklerimizi ya da seeneksizliğimizi." Yemeğine odaklanmanın onu yeniden merkeze alacağını umarak ıstakozuna yumuldu. Normalde dikkati bu kadar kolay dağılmazdı. Ama onun küçük koltuğunda yan yana oturdukları andan itibaren bir tuhaf olmuştu. Orada

Onda o kadar... canlandırıcı, o kadar dürüst, o kadar... eğlenceli bir şey vardı ki kendini korumak için kızın dairesini hışımla terk etmişti.

Aralarına biraz mesafe koyduktan sonra her şeyin normale döneceğini düşünmüştü. Ama geri döndüğü anda başının belada olduğunu anlamıştı. Bir şekilde odaklanmak zorundaydı.

Maura
hakkında.

Ve Katrina.

"Konuşmaya hazır mısınız?" diye sordu yakınına eğilerek.

"Evet," dedi, belki de kızın iri gözlerine bakılırsa biraz fazla hevesli bir şekilde. Boğazını temizledi. "Dava dosyası hakkındaki izlenimlerinizi tartışalım. Sizin için cevaplayabileceğim sorular var mı?"

Başını salladı, tatlı çayından derin bir yudum aldı, sonra kabinde dönüp ona baktı. "O görüşmelerde, malikanenizde sizin için çalışan bir düzine kadar kişi sorgulandı. Bu doğru mu? Böyle bir yeri işletmek için kaç kişi gerekir hiçbir fikrim yok."

"Çok fazla. Ama on iki gibi rakam. Sadece zemin yarım düzine bahçıvan gerekir. Hizmetçinin dört ya da beş kişilik bir personeli var. Bir de aşçı var, onun hizmetlerini gerektiği kadar şikayetçi. Sanırım beni bırakmaya hazır."

"O zamanlar orada çalışan aşçıyla aynı kişi mi?"

"Hepsi o zamanlar benim için çalışan insanlarla aynı. En azından ev personeli öyle. Aşçı ya da tercih ettiği adıyla *şef*, o zamandan beri orada. En uzun süre, otuz yıldan fazla. Baş bahçıvan Bay Baines de neredeyse o kadar uzun süredir orada. Ama sanırım fiziksel emek için kullandığı gençler gelip gidiyor. Çoğunlukla üniversite çağındaki çocuklar. dönemlerinde veya yaz tatilinde."

Bardağının kenarından akan bir su damlasını boş boş izledi. "Satmayı birçok kez düşündüm. Tek kişi için çok fazla. Kız kardeşime ve kocasına teklif ettim ama burayı istemediler.

Ashley Arizona'daki iklimi ve çölün güzelliğini tercih ediyor. Ve evin ona ailemizi çok fazla hatırlattığını söylüyor."

Ona sorgulayıcı bir bakış fırlattı. "Bu kötü bir şey mi?"

Onun sorusunu değerlendirdi. "İyi ve kötü, sanırım. Ebeveynlerimiz... karmaşıktı. Evde hayat zor olabilirdi. Son derece katı, eski kafalı ve resmiydiler." Kadının ona bakışına bakılırsa, yaptığı muğlak göndermelerin onu hiç de yanıltmadığını düşünüyordu Ama daha fazlasını öğrenmek için bastırmak yerine

bilgi aldıktan sonra gülümseyerek ve gömleğinin yakasına hafifçe dokunarak onu şaşırttı.

"Peki sen değil misin? Resmi mi?"

Alay etti. "Onlara kıyasla, hayır. Sanırım her şey göreceli." Başını eğerek onu inceledi. "Sen ve Ashley çok iyi anlaşırdınız. O benim tam tersim." Etraflarını saran gürültücü turistleri işaret etti. "Böyle bir yere kesinlikle bayılırdı."

Yakınına eğildi. "O zaman senin için hâlâ umut var. Belki bu iş bitmeden yakandaki nişastanın bir kısmını çıkarabiliriz."

"Bu mu?"

Elleriyle tekrar işaret etti. "Bilirsiniz işte. Soruşturma." "Ah. Doğru.

Nedense konudan sapıp duruyoruz. Sorduğun şey röportajlar. Sizi etkileyen başka bir şey var mı?" "Pek değil. Yani, hepsi tipik Jeffries, tabii ki." "Tipik mi? Ne şekilde?"

"Sanırım sen ve kız kardeşin gibi. Hayata farklı şekillerde yaklaşıyor gibisiniz. Patronum ve ben davalara farklı şekillerde yaklaşıyoruz. Ya da en azından bir davada gibi çalışmama izin verseydi. Kesinlikle ondan farklı yapardım."

"Nasıl yani?"

"Sadece, işleri denenmiş ve doğru yollardan yapmayı seviyor, biraz eski moda. Yanlış bir şey olduğundan değil. Sağlam bir dedektif gibi çalışıyor, kaldırımını dövüyor, vur-kaç yapıyor-"

"Tak ve konuş?"

"Polis dilinde. Bir mahalleyi araştırdığınızda, kapı kapı dolaştığınızda. Bilirsiniz, kapıyı çalar ve orada kim varsa onunla konuşursunuz."

"Vur ve konuş. Anladım."

Peçetesiyle ağzını sildi ve tabağını geri itti. "Çok titizdir. Görüşmeler, parmak izleri ve bunun gibi şeyler konusunda gerçekten çok titiz. Bütçemizin kısıtlı olduğunu anlıyorum ama bana kalsa her davada fiziksel kanıtlar üzerinde çok daha fazla test yapardık. Adli tıp ekibinin şu anda topladığından çok daha fazla kanıt toplamasını sağlardım. TBI'ı daha fazla dahil ederdim-"

"TBI. Tennessee Soruşturma Bürosu mu?"

"Doğru. Eyalet polisi. Harika bir laboratuvarları var, harika bilim adamları çalışıyor. Ve testleri nasıl yaptıkları ya da DNA veya kan sıçraması verilerini nasıl yorumladıkları konusunda özensiz ya da aptal değiller. Ama pahalı, gerçekten

Pahalı. Ve test için aylarca bekletiliyorlar. Bazen laboratuvarın ulaşamaması nedeniyle kanıtlarınız test edilmeden mahkemeye çıkabilirsiniz. Bu da savunma anlaşmalarına ve pazarlıklara yol açar çünkü Laboratuvar sonuçları olmadan kanıtlar çok zayıf. Destekleyecek bir şey olmadan blöf yapıyor ve tehdit ediyorsunuz. Bu gerçekten sinir bozucu olabiliyor."

"Bu çok sık oluyor mu?"

"Şey, evet. Dediğim gibi, bu kaynaklar ve bütçelerle ilgili. Elinizdekilerle ne yapabiliyorsanız onu . Sadece biz değil. Tüm kolluk kuvvetleri, tüm ülke. Heck, muhtemelen tüm dünyada. Yapmanız gereken Neyin test edileceğine, hangi kanıtların toplanacağına dair kararlar. Gerçek şu ki, bu kararlar genellikle karşılayabileceğinize bağlıdır. Ben yapamam Size kaç tane tecavüz test kitinin kanıt odalarında onlarca yıl boyunca test edilmeden beklediğini söyleyeyim, çünkü soruşturmada belirgin bir şüpheli ortaya çıkmadı ve dava yüksek profilli değil ya da her neyse. Hepsini test etmek için yeterli para yok. Üzücü ama acı verici bir şekilde gerçek."

Adam ona inanamayarak baktı. "Bu korkunç."

"Biliyorum, değil mi? Üzücü olan şey, kötü adamların her zaman paçayı sıyırması, çünkü en azından adli olarak bir davada elinizden geleni yapmak için yeterli para yok. Ama dipsiz bir cebe sahip olmadığınız sürece, bunun nasıl düzelebileceğini göremiyorum."

"Eşimin davasında da böyle mi yapıldı? Test edilmesi gereken kanıtlar test edilmedi mi?"

Çay bardağı ağzına doğru yaklaşırken eli dondu kaldı. Bardağı yavaşça yere bıraktı ve boğazını temizledi. "saptık. Özellikle bahsettiğim şey bu değildi."

"Gerçekten mi? Yani bu sizin uygun gördüğünüz şekilde yürüteceğiniz bir soruşturma olsaydı, ek testler yapmaz mıydınız?"

Hafif bir kızarıklık yanaklarını boyadı. "Bu benim soruşturmam değil." "Ama öyle olsaydı?"

"Bakın, ben hâlâ acemiyim, tamam mı? Altı yıldır polisim ama dedektif olarak sadece iki ay çalıştım. Ve sana daha önce de söyledim, bana kendi davalarımı vermediler. Konuşmalar yaptım ve görüşme notları yazdım, bunun gibi şeyler. Ama sonuçta benim görüşümün pek bir değeri yok."

"Benim için öyle. musunuz? Şehir merkezinde konuştuğum diğer herkes beni yatıştırmak ve gitmemi sağlamaktan ziyade

anamlı herhangi bir bilgi paylaşın." Dürtüsel olarak onun elini tuttu. Kadın irkilmiş gibi sıçradı ama adam elini bırakmadı.

"Benden ne istiyorsun?" Kadının sesi o kadar kısıktı ki, adam kelimeleri seçmekte zorlandı.

"Gerçek, Willow. Yıllardır arafta yaşıyorum, yalanlarla yaşıyorum. Lütfen, bana gerçeği söyle."

Onuncu Bölüm

Grayson Willow'un elini bir can simidi gibi tutarken, Willow'la aralarındaki sessizlik giderek artıyordu. Sanki uçurumun kenarındaymış, düşmeye hazırmış gibi hissediyordu ve bu akıllı, cesur, eğlenceli ve küstah kadın onu kurtarabilecek tek kişiydi.

Daha yakına eğildi. "Lütfen, Willow. Bana yardım et."

Elini çekip hırıltılı bir nefes verdi. "Yapabilir bilmiyorum."

Parmaklarını avucunun içinde sıkı, kız çekildiğinde içinden geçen kayıp hissine şaşırdı. "Dene. Tek istediğim bu."

Uzun bir süre orada oturdu, alışılmadık bir ciddiyet ve sessizlikle masaya baktı. Sonunda şöyle dedi: "Gerçekten bir fark yaratıp yaratmayacağını bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ama daha fazla ipucu elde etmenin aklıma gelen tek olası yolu, Şef Russo'nun ailenizin cinayetiyle ilgili toplanan her şeyi, her fiziksel kanıtı test için bir laboratuara göndermesini sağlayabilmeniz."

"Dosyada DNA testiyle ilgili bir şey gördüm. Raporlardan biri katilin olay yerinde hiç DNA bırakmadığını söylüyordu."

"*Polisin bulduğu* DNA yok. Bu hiç olmadığı anlamına gelmez." Sözüünü kesmesini engellemek istercesine ellerini kaldırdı. "Çoğu durumda, her şeyi test etmek mantıklı değildir. Mesela elinizde bir şüpheli ya da onu destekleyen başka kanıtlar varsa. Ancak sizin durumunuzda, hiçbir ipucu ve devam edecek hiçbir şey olmadan, elinizdeki her şeyi fırlatmak tek seçenek. Üzerinde DNA bulunan ve davayı çözüme kavuşturabilecek tek bir parça olması ihtimaline karşı daha fazla test yapıldığını görmek isterim."

"Tamamen açık mı? Gerçekten mi?"

"Çatlak daha gerçekçi. DNA size bir şüpheli verse bile, yine de bir dava oluşturmanız, sebepleri, fırsatları olup olmadığını bulmanız gerekir. Ama en azından size bir başlangıç noktası verebilir."

"Şu anda sahip olduğumdan daha fazla."

"Aynen öyle."

"Halihazırda test edilmemiş hangi kanıt test edilmeli?" diye sordu.

"Ön kapının iç tarafında bazı kanlı, bulaşmış parmak izleri olduğunu okuduğumu hatırlıyorum, bunlar işe yaramaz olarak değerlendirilmişti, yani AFIS'e yüklemek için yeterli ayrıntı yoktu."

"AFIS?"

"Otomatik Parmak İzi Tanımlama Sistemi. FBI'a ait ülke çapında bir veri tabanı. AFIS'e yüklemek için yeterli tanımlayıcıya sahip iyi parmak izleri varsa, şimdi veya gelecekte potansiyel olarak eşleşen parmak izleri bulunduğunda, Gatlinburg PD'ye bir uyarı gönderilecektir."

"Bulunan parmak izleri yüklenecek kadar iyi değilse bunun ne önemi var?"

"Öyle değil. Ama bu benim davam olsaydı, parmak izlerini incelemeleri için FBI'a gönderirdim. Bu alandaki gerçek uzmanlar onlar. Belki de parmak izlerinin daha özel bölgelerini -boğumlar, kemerler, çıkıntılar, belirli sıralamalar- tespit edebilirler ve bu da bir yüklemeyi mümkün kılabilir."

"Sesin pek umutlu gelmiyor."

Omuz silkti. "Kuşkusuz zor bir ihtimal. Garantisi yok."

"Bu konuyu açmanızın bir nedeni olmalı. Parmak izlerinden bahsederken DNA'dan bahsediyordunuz."

"Doğru. Yüksek sesle düşünüyordum. O parmak izleri DNA testi için örnek alınabilseydi harika olurdu. Ama bunun işe yaramayacağını anladım. DNA için sürüntü almak parmak izlerini yok eder. Toz almak parmak izleri DNA'yı bozar." İç çekti. "Keşke bu DNA yolunu seçmiş olsalardı. Ama bunu yapmadıklarına göre, en azından parmak izlerini Daha fazla analiz için FBI denenecek bir şey daha. Tabii ki bu yalnızca kanıtları test etme imkanımız olsaydı mümkün olurdu, ki böyle bir imkanımız yok."

Kabine yaslandı. "O zaman muhtemelen umutsuz bir *durum*."

"Ben öyle bir şey demedim. Ama Jeffries gibi sana yanlış umut vermek istemiyorum."

Katrina'nın hâlâ hayatta olabileceğini düşünerek sana verdim." Gözlerini kırıştırdı. "Çok özür dilerim. O şekilde söylememeliydim. Yaşıyor olabilir. Gerçekten yaşıyor olabilir. Bunu içtenlikle söylüyorum. Sadece, dürüst olmak gerekirse, ihtimaller pek iyi değil."

"Willow, bir şey buldun mu, mı?"

Sanki düşüncelerini toparlıyormuş ya da başka bir şey söyleyip söylememeye karar veriyormuş gibi sessizleşti. Sonunda ona baktığında yüzünde kararlı bir ifade vardı. "İstediğimi yapabilseydim yapacağım şey şu olurdu. Kanıt kayıtlarında karınızın kıyafetlerinin kana bulanmış olduğunu fark ettim."

Artık sadece vurulmadığını, kesildiğini de bildiğimize göre, o giysiler yeniden ve daha kapsamlı bir şekilde test edilmeli. Katilin DNA'sını aramak için her yerinden örnek alınmalı."

Adam yavaşça başını salladı, kadının söylediklerinin mantığını anlamıştı. "Eğer bıçağın, elinin bıçaktan kurtulmasını engelleyecek kadar sağlam bir koruması yoksa"

Bıçak aşağı kayarken, büyük *ihtimalle* kendini keserdi. Görevlerde taşıdığım bıçaklarda tam da bu nedenle her zaman bir koruma bulunur. Kişisel bıçağında da var. Polisin bunu düşünmemiş şaşırdım."

"Kişisel bıçağınız mı? bir tane mi taşıyorsun?"

"Her zaman."

"Seni tutukladığımda yanında yoktu."

"Sadece karakolda olduğum için. İçeri girdiğimde metal dedektörlerini istemedim. Normalde bıçak taşırım."

"Tamam, DNA'ya geri dönelim. Gömlekten örnek alınmış. Ama kapsamlı değil. Bu bir yargı kararı, bir kaynak meselesi."

Tiksintiyle başını salladı. "Kaynak yetersizliği suçları çözmek için kötü bir bahane."

"Katılıyorum. Ancak elinizde sadece bu kadar para varsa, zor seçimler yapmak zorunda kalırsınız. Çözülebilir görünen bir suç üzerinde ek testler yapmak ya da çözülemeyecek bir suç için tüm paranızı harcamak."

"Her vaka aynı ilgiyi görmelidir," diye savunmuştur.

Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece şeytanın avukatlığını yapıyorum. Bunları görüyorum

her gün iş yerinde ikilemler yaşıyorlar. Ellerindeki imkanlarla yapabileceklerinin en iyisini yapan polisleri kötü adamlar olarak resmetmek adil değil."

"O zaman daha fazla kaynağa ihtiyaçları var." "Evet. İhtiyaçları var."

"Test için ödeme yapmayı teklif edersem ne olur?"

Başını iki yana salladı. "Bu onları davalara açık hale getirecektir. Sevdiklerine yardım etmek için polis bütçesini tamamlamaya gücü yetmeyen aileler

davalar dezavantajlı olacaktır. Hiçbir polis şefi buna dokunmayacaktır."

Yemin etti. "Yani yapabileceğim bir şey yok."

"Benim söylediğim bu değil. Jeffries'i bir şekilde belirli bir testin kendisine şüpheli getirebileceğini fark etmeye yönlendirebilirsek, bunun için bütçe edebilir. Örneğin DNA'ya dokunmak gibi."

Başını iki yana salladı. "Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz gibi hissediyorum. DNA'ya dokunmak nedir?"

"Bu sadece daha önce tespit edemediğimiz çok küçük miktarda DNA'nın artık tespit edilebileceği anlamına geliyor. Bir giysiye dokunduğunuzda cildinizdeki yağların geride kalması gibi. Dokunma DNA teknolojisi, kumaşın o noktasında CODIS'e koyulacak kadar iyi bir profil ortaya çıkarabilir."

"Tüm bu terminolojiyle beni kaybediyorsun. CODIS nedir? Başka bir FBI veritabanı mı?"

"Kombine DNA İndeks Sistemi, ve evet FBI tarafından yürütülüyor. DNA profillerini bilinen şiddet suçluları hakkındaki bilgilerle eşleştiriyor. AFIS gibi aranabilir. Demek istediğim, eğer kişi CODIS'te ya da CODIS ile bağlantılı olmayan yerel DNA veri tabanlarında yer almıyorsa-"

"Tüm kolluk kuvvetleri FBI veri tabanlarına bağlı değil mi?"

"Hepsine yakın bile değil. Büyük şehirler, elbette. Ancak binlerce küçük kasaba şerif ofisi ya da polis karakolu var ki, sadece bir avuç çalışanlar ve az suç. Onların durumunda yüksek teknolojiye başvurmak mantıklı değil. Bu da demek oluyor ki, parmak izi almış olabilirsiniz ama o kişinin parmak izleri iki ilçe ötedeki bir şerifin ofisinde kayıtlı olsa bile büyük veri tabanlarında bir eşleşme bulamayabilirsiniz. Bu şekilde çözülen davalar duydum.

cinayet polisleri parmak izi kartlarını elli veya daha fazla başka polise gönderiyor.

kendi sistemlerine göre manuel olarak kontrol ettirmek için yargı yetkileri."

"Herhangi bir suçun nasıl çözüldüğünü merak etmeye başladım."

"Suç programlarının gösterdiği kadar kolay olmadığı kesin. uzun ve zorlu saatler. Ve sadece bütçeniz neye yetiyorsa onu yapabiliyorsunuz."

"Her şey yine paraya bağlı."

"Ve know-how. TBI'nın laboratuvarlarında bilimin sunduğu en son ve en iyi adli tıp tekniklerini kullanabilecek doğru kişilerin olduğundan bile emin değilim. Sadece ekipman bile korkunç derecede pahalı. Ve insanların bunu nasıl kullanacakları konusunda eğitilmeleri gerekiyor. Bu konuların çoğunu bilmemin tek sebebi

Çünkü ben bir adli tıp ineğiyim. En son yenilikleri kullanarak suçları çözenin her türlü yolunu inceledim. Ancak Gatlinburg Polisi de dahil olmak üzere çoğu kurumun bunlardan yararlanmaya gücü yetmiyor." Ellerini çaresiz bir hareketle uzattı. "Üzgünüm Grayson. Sanırım çıkmaza girdik."

Arkasına yaslandı, kız çayının içinde yüzen buz küplerine dalgınca dokunurken söylediği her şeyi düşündü. Onun hissettiği kadar yenilmiş görünüyordu.

Bir teknoloji olabileceğini düşünmek inanılmaz derecede sinir bozucuydu. Karısının ve kızının cinayetlerinde bir şüpheliye işaret edecek kadar çok parası olmasına rağmen bu konuda bir şey yapabilecek gücü yoktu.

Çaydan daha sert bir şey sipariş etmiş olmayı dileyerek bardağını almak için döndüğünde, televizyonlardan altından geçen kırmızı bir haber bülteni afişi dikkatini çekti. River Road Tecavüzcüsü davasıyla ilgili bir güncellemeydi bu. Cuma gecesi geç saatlerde, Willow'la birlikte karısının cinayet kitabını incelerken bir saldırı daha olmuştu.

Willow'un dikkatini çekti ve yayını işaret etti. "Polisin tecavüzcüyü gözaltına aldığını sanıyordum."

Yüzünün rengi soldu. "Hayır, , hayır. Bu . Adam itiraf etti."

"Daha önce bahsettiğiniz şu sahte itiraflardan biri olabilir mi?"

Bardağını geri itti, yüzünde keder ve öfke karışımı bir ifade vardı. "Başka birinin daha incinmiş olmasından nefret ediyorum. Jeffries doğru adamı yakaladığından o kadar emindi ki. Son duyduğumda, DNA sonuçlarının onaylanmasını bekliyorlardı.

Belki testleri daha çabuk yaptırabilselerdi, gerçek tecavüzcünün hala sokaklarda olduğunu fark edebilirlerdi. Ve halkı güvende tutmak için daha fazlasını yapabilirlerdi."

Garson kız masalarını toplarken sessizce oturdular ve yakında hesapla döneceklerine söz verdiler.

"Grayson?" "Hmm?"

"Daha önce özel dedektif tuttuğunuzu ama elleri boş döndüklerini söylemişsiniz. Kimi tuttunuz?"

Sert bir şekilde güldü. "Kimi işe almadım ki? Altı farklı şirket kullandım. Şefinizin ve patronunuzun benden bıkmasının nedenlerinden biri de bu. Ne zaman yeni birini işe alsam, karakolda başlıyorlar, patronunu sorular."

"İçlerinden işe yarar bir şey bulabilen oldu mu?" "Hayır. Hiçbir şey yok. Tek bir şüphelinin bile kimliği tespit edilemedi. önerdi."

"Belki de farklı müfettişler tutmanız gerekiyordur."

"Nereden başlayacağımı bilemem. Bu alandaki sicilim pek parlak sayılmaz."

"Peki ya Adalet Arayıcıları? Gatlinburg dışında faaliyet gösteren özel bir şirket. Onları pek tanımıyorum ama bazı soruşturmalar yaptıklarını biliyorum. Jeffries sahibini tanıyor olabileceğinizi söyledi."

"Mason Ford. Prescott Dağı'nda yeni evini inşa etmesi için ona bir arsa sattım. Karımın davasında çalışmak için onunla bir kez konuştum. Ancak ekibini yaşayanlara, kendileri de kurban olan ve acil tehlike altında bulunan insanlara yardım etmeye odaklamayı tercih ediyor. Koruma sağlıyor hizmetlerine ihtiyaç duymamaları için kalıcı çözümler bulmaya çalışır.

Tacizci eski sevgilisinden kaçan bir kadın gibi korku içinde yaşamak zorunda kalıyorlar - suç işlenene kadar yasaların harekete geçemediği vakalar."

"Size yardım etmek için bir istisna yapmaz mı?"

Omuz silkti. "İyi bir şey yapabileceğini düşünseydi muhtemelen yapardı. Ekibindeki hiç kimsenin bu kadar az kanıtla bu kadar soğuk bir şey üzerinde çalışacak uzmanlığa sahip olduğunu düşünmüyor."

"Bu iyi bir nokta. Bu şekilde düşünmemiştim. İhtiyacınız olan Faili meçhul davalar üzerinde çalışarak kendini kanıtlamış biri. Ve tabii ki toplanan tüm kanıtlara erişebilmeniz gerekiyor."

"Gatlinburg Polisine erişim için dava açarsam ne olur?"

"Kazanacağınızı düşünemiyorum. Polisin kanıtları teslim etmemek için her türlü hakkı var. Testler onu tüketebilir, yok edebilir. Eğer savunma ekibi kendi uzmanlarını kullanarak aynı testleri tekrarlayamazsa, testin sonuçlarının iptal edilmesini talep etti."

"Mahkemeye bile çıkamayacaksak ne önemi var?"

Ellerini havaya kaldırdı. "Ben senin tarafındayım. Sorun şu ki sen bir sivilsin. Ve siviller, soğuk olsun ya da olmasın, açık bir soruşturmadaki kanıtlardan sorumlu olamazlar." Kaşlarını çatı, boş boş masaya vurdu. "Sivil." Yüz ifadesi temkinli ama düşünceli bir hal aldı. "Benim bir fikrim var. Oldukça sıra dışı. Uygulanabilir olduğundan bile emin değilim. Ve bir gemi dolusu paraya mal olur."

"Bir tekne dolusu ne kadar bilmiyorum ama para sorun olmayacaktır. Senin fikrin nedir?"

Konuşurken parmaklarını kaldırdı ve tek tek işaretledi. "Faili meçhul bir davayı çözmek için, faili meçhul davalar konusunda deneyimli müfettişlere ihtiyacınız vardır. için

Polis kanıtlarına erişiminiz varsa, kolluk kuvvetlerinde irtibat görevlisi olarak aktif birine ihtiyacınız vardır. Kanıtların en son teknikler kullanılarak ve uzun bekleme sürelerini ortadan kaldırarak düzgün bir şekilde test edilmesini sağlamak için emrinizde bir laboratuvara ihtiyacınız var." Onun kolunu tuttu, gözlerinde heyecan parlıyordu. "Bu üç şeyi -soğuk vaka deneyimi, kolluk kuvvetlerinin kanıtlara erişimi, özel laboratuvar- ele alırsanız, karınızın davasında çalışmak için her şeye sahip olursunuz."

Gözlerini ona dikti. "Faili meçhul davaları çözmek için kendi şirketimi kurmamı ve kolluk kuvvetlerinden biriyle ortak olmamı mı söylüyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu öneriyorum. Şirket ile polis arasında bir sözleşme olması gerekir. Ancak bu bir ortaklıksa, gözetim zincirini koruyan bir tür aktif kolluk kuvveti irtibat kişisi ile

Kanıtlara bakılırsa işe yarayabilir. Laboratuvarı da unutmayın. Muhtemelen kendi özel laboratuvarınızı finanse etmeniz gerekecektir."

"Bu daha önce hiç yapıldı mı? Sizce polis bunu yapar mı?"

"Ülkede bir avuç özel faili meçhul dava şirketi var. Ancak bildiğim kadarıyla hiçbirisi polisle benim bahsettiğim şekilde, yani tüm kanıtları test edebileceğiniz ve kendi laboratuvarınızı kullanabileceğiniz şekilde ortaklık yapmadı."

"Neden kabul ki? Ayrıcalıklı testler için onlara para veremeyeceğimi zaten söylemişsiniz."

"Kimseyi bir başkasına tercih etmiş olmazsınız. Sen Şirketin sadece sizin değil, *çoğul* olarak faili meçhul davalar üzerinde çalışacağını kabul etmek zorundayım. Hepsine aynı muamele yapılacak. Coğrafi alanı Doğu Tennessee bölgesiyle sınırlandırabileceğinizi düşünüyorum. Bu otuz üç ilçe demek, ama çoğu küçük ve önemli nüfus merkezleri yok, bu yüzden görüldüğü kadar bunaltıcı olmaz. Dediğim gibi, her vaka aynı ilgiyi görecektir, testlere aynı şekilde erişebilecek. Bu, departmanları davalara açık hale getirmeden kaynak sorunlarını çözmenin bir yoludur. Bu Polis daha iyi bir dava sonuçlandırma oranına sahip olur. Siz de karınızın cinayetini çözmeye çalışan en iyilerin en iyisine sahip olursunuz. Kazan-kazan."

"Evet, şey. Böyle bir şeyi kabul etseler bile, faili meçhul davalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. İkimiz de benim işe alma konusundaki kötü sicilimi biliyoruz.

yanlış müfettişler. Bu işi doğru yapmak için bir danışman tutmam gerekecek, şirketi ve laboratuvarı polisin anlayacağı şekilde kurduğumdan emin olmak için

benimle iş yapmayı kabul eder. Bunu yapmama yardımcı olması için kimi işe dair hiçbir fikrim yok."

"İş piyasasında olmamam çok kötü," diye alay etti.

Adam ona baktı, düşünüyordu.

Gözleri büyüdü. "Bana öyle bakma. Bir iş teklifi için uğraşmıyordum."

"Neden olmasın? Şu anki maaşını ikiye, üçe katlayabilirim."

Gözlerini kırptırdı. "Ne kadar kazandığımı bile bilmiyorsun." "Daireni gördüm. Fazla kazanmıyorsun."

"Ouch."

Gülümsedi. "Önemli değil. Fiyatını söyle. Dediğin gibi, sen olmasan böyle bir şeyi nasıl hayata geçireceğime dair hiçbir fikrim olmazdı. Yani, elbette, bir işin nasıl kurulacağını, doğru insan kaynaklarının nasıl işe alınacağını biliyorum.

insanlar, muhasebeciler, bu tür şeyler. Şu anda portföyümde bir düzine şirket var. Ama bir faili meçhul birimi kurmak? Ne yapacağımı şaşırdım. Sana ihtiyacım var, Willow. Benimle çalışman için ne yapmam gerekiyor?"

"Yeni başlayanlar için öğrenci kredilerini ödeyin."

Kıkırdadı. "Tamamdır."

Gülümsemesi soldu. "Şaka yapıyordum."

". Kredilerini ödeyeceğim, maaşını üçe katlayacağım ve rakamlı imza ikramiyesi. Elbette 401(k) dahil olmak üzere standart yan haklarla birlikte." Kadın ağzı açık bir şekilde adama baktı.

"Ne kadar erken evet dersanız, planlarımız üzerinde o kadar erken çalışmaya başlayabiliriz."

Kendi içkisini aldı, sonra boş olduğunu fark edince kaşlarını çatı. Onunkini aldı ve sonuncusunu da yuttu.

Gülümsedi. "Biraz bunalmış görünüyorsun."

Bir an için masanın kenarını kavradı, sonra koltuğunda dönüp ona baktı. "Evet. Bu gerçekten inanılmaz bir teklif. Hatta akıl almaz. Ama cevabım hayır."

Şaşıran adam daha fazlasını bekledi. Kadın açıklama , "Çünkü neden?" diye sordu.

"Çünkü... Sana zaten söyledim. Bu işi para için yapmıyorum. İnsanlara yardım etmek için varım."

"İnsanlara özel sektörde de kamu sektöründe olduğu kadar yardımcı olabilirsiniz. Para kazanmakla ne alıp veremediğiniz var?"

"Hiçbir şey. Faturalar hakkında endişelenmek zorunda kalmamayı, duvara çarpmadan dönebileceğim bir dairem olmasını çok isterdim. Ama yetişkin hayatım boyunca uğruna çalıştığım şeyi bir kenara atmak istemiyorum. Dedektif olmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Gatlinburg Polisi en son

yeni dedektif on beş yıl önceydi. Takıma girmek benim kutsal kasemdi.

Ama henüz işim bitmedi. Hâlâ büyük adamlarla başa çıkabileceğimi kanıtlamam gerekiyor." "Hiçbir davaya bakmanıza izin vermediklerini

kendiniz söylediniz. Sen bir

sadece ismen dedektif."

"Vay canına. Bunun için teşekkürler."

"Özür dilerim. Kalifiye olmadığınızı ya da çabalamadığınızı kastetmedim. Açıkçası karımın davasına nasıl yaklaşacağınızı anlatarak beni kazandınız. Demek istediğim, insanlara yardım etme ve kendini istediğin şekilde kanıtlama fırsatının sana verilmemesiydi. Bu konuda yardımcı olabilirim. Olmak istediğin şeyi olman için seni özgür bırakabilirim, kimse yoluna çıkamaz. Ve hayır demeden önce, tekrar, şunu düşünün. Sen

Bir adli tıp ineği olduğunu, departmanının yeni teknolojilerin peşinden gitmesini istediğini söyledi. Bana anlattıklarına bakılırsa, bu muhtemelen hiçbir zaman gerçekleşmeyecek."

Ağzı gerildi. "Muhtemelen hayır."

"Ama bana yardım edersen, tüm dedektiflerden sen sorumlu olursan-" "mu? patronu olmamı mı istiyorsunuz?"

"Tabii ki. Bu soğuk dava şirketi senin fikrin. Senin bebeğin. İşin ticari kısmını ben yürüteceğim, bir şirket kurmak için gereken her şeyi ve Vergi yasalarına ve yönetmeliklerine uygun olduğumuzdan emin olun. İşe alım kararlarından, ekibin kurulmasından, her bir vakaya nasıl yaklaşılabileceğine dair politika belirlemekten, çalışılacak vakaların nasıl seçileceğinden sorumlu olacaksınız."

Bir araştırma birimi için mantıklı." "Peki ya laboratuvar?"

Omuz silkti. "Bunu birlikte çözeceğiz. Yepyeni bir tane inşa edebilirim."

"Bu çok uzun sürer. Mevcut şirketle ortak olmanız daha iyi olur. Belki yeni bir kanadı ve yeni teknisyenleri finanse edebilirsiniz. Sizin vakalarınızın öncelikli olduğu ancak bizim vakalarımız için kullanılmadığında yeni kanadı diğer vakaları desteklemek için kullanabilecekleri konusunda bir anlaşma yapın. Yani, sizin vakalarınız."

"Bizim davalarımız kulağa daha hoş geliyor. Ne diyorsunuz?"

Hâlâ tereddütlü görünüyordu. "Kulağa rüya gibi geliyor. Eğer öğrenci kredilerimi ödeme konusunda ciddiysen-"

"Öyleyim."

"Peki ya altı haneli imza ikramiyesi?"

"Bana banka bilgilerinizi verir vermez parayı hesabınıza aktaracağım."

Yutkundu, elleri kucağında yumruk oldu. "Eğer işimi bırakırsam Gatlinburg Polis Departmanı ile köprüleri atmış . Bir daha asla dedektif olma şansım olmayacak, onlar için değil. Karınızın davası çözüldüğünde-"

"Bunun sesini seviyorum," dedi hüzünle.

Gülümsedi. "Senin için daha fazlasını istemezdim. Ama kendime de dikkat etmek zorundayım. Katili adalete teslim edildikten sonra, faili meçhul işine devam etmek için hiçbir nedeniniz kalmayacak. Çok pahalıya mal olacak, finansal olarak seni zorlayacak. İş kapatabilirsin ve ben de işsiz kalırım. Başka bir polis departmanına gidip dedektif olarak . Kolluk kuvvetleri böyle çalışmaz. Akademilerinden geçmeniz, bir devriye , aidatlarınızı ödemeniz ve sonunda

-Yıllar sonra dedektiflik sınavını geçmek. Ondan sonra da ekipte bir yer açılmasını beklemek zorundasınız. O zaman bile elenebilir ve pozisyon başka birine gidebilir."

"Seni geride tutan şey bu mu? Gelecek korkusu mu?"

"Bunu ifade etmenin iyi bir yolu, evet. Her şeyi geri çevirmek zor özellikle de bir dedektiflik birimini şekillendirebileceğim, onu son teknoloji olarak kurabileceğim ve bilimin sunabileceği en iyi teknolojiyi kullanabileceğim için. Şu anki işimde yapabileceğimden çok daha fazla insana yardım edebilirim. Ama bu geçici bir pozisyonsa, hayır demek zorundayım."

"Ne istediğinizi anlıyorum. Ve bu geçerli bir nokta. Bu yeni şirketi sonsuza kadar devam ettirmek isteyeceğime yemin edemem. Ve onu bir başkasına satmam da pek mümkün değil.

başka biri olabilir. Çok az insan gelir getirmeyen bir maliyet merkezini karşılayabilir. Yine de sivillere davalarını çözmeleri için hizmetlerimizi sunarak eninde sonunda bir gelir akışı yaratabileceğimizi iddia ediyorum. Ama ne olursa olsun, size yazılı olarak güvence verebilirim. Size altın bir paraşüt sağlayabilirim."

"Altın paraşüt mü? CEO'ların aldığı gibi mi?"

"Aynen CEO'ların aldığı gibi. Sözleşmene koyacağım bir madde. kovulursan -ki bu asla olmayacak- ya da şirketi feshedersem, kendi ayaklarının üzerinde durabilmen için maddi olarak tazmin edilmeni sağlarım. Eğer yapmak istediğin buysa, kendi özel araştırma şirketini kurabilmen için yeterince cömert bir tazminat almanı sağlayacağım." Gülümsedi. "Ve daha en iyi kısmından bahsetmedik bile."

"En iyi kısmı mı?"

"Benim için çalışmayı kabul edersen, artık Jeffries için çalışmayacaksın."

Dudakları hoş bir gülümsemeyle aralandı. "Haklısın. En iyi kısmı da bu." Güldü ve kollarını ona dolayarak sıkıca sarıldı. Adam donakaldı, kadının yumuşak kıvrımlarının kendisine doğru bastırıldığını hissedince şok oldu.

Sanki onun tereddüt ettiğini hissetmiş gibi geri çekildi, ama sadece hafifçe, bakışları onunkileri arıyordu. "Bu sadece bir sarılma, Grayson. Suçlu hissetmeni gerektirecek bir şey yok. Sen de bana sarılabilirsin. Biz sadece iki arkadaşız, kutlama yapıyoruz."

Onun ışıldayan zümrüt gözlerine baktı, kendisini bu kadar kolay okuyabilmesine şaşırmıştı, ona sarılmayı düşünürken bile suçlu hissettiğini biliyordu. Yine de yapmak istediği şey tam olarak buydu. Onu kollarında hissetmeye ihtiyacı vardı, bunu *arzuluyordu*. Ve o ana kadar bunun farkına bile varmamıştı.

Gülümsemesi hüzne dönüştü. Tutuşunu gevşetti.

Hayır. Kollarını ona doladı ve göğsüne doğru çekti. Mutlu bir iç çekiş yaptı ve kollarını bir kez daha sıkarak ona sarıldı. Titreyen bir nefes verdi ve yanağını başının üstüne yasladı. Kısa bir süre için endişelerini ve kaygılarını bir kenara itti, vicdanı ona bunun yanlış olduğunu söylüyordu. Çünkü yanlış hissettirmiyordu. Harika hissettiriyordu. Gözlerini kapadı, onun sıcaklığının tadını çıkardı, saçlarının temiz kokusunu içine çekti. Ve kendine, sadece bir arkadaş olarak bile olsa, biri için yeniden önemli olduğuna inanma fantezisine izin verdi.

Kucaklaşmayı bitiren ve kabine geri dönen o oldu. Onu bıraktıktan sonra kendini bu kadar boş hissetmesi onu hayrete düşürdü. Ona uzanmamak için yumruklarını sıkamak zorunda kaldı.

Onun nesi vardı?

Gülümsedi. "Gördün mü, o kadar da kötü değilmiş, değil mi?"

Sesine tekrar güvenene kadar boğazını iki kez temizledi. "Bu bir evet miydi yani? İşi kabul ediyor musun?"

Kıkırdadı. "Bu kesinlikle bir evetti."

"Harika. Sözleşmeyi birkaç gün içinde hazırlayacağım." Zorla gülümsedi, bundan sonra ne yapacağından emin değildi. Ne yapmak *istediğini* biliyordu, onu kendine doğru çekmek ve tekrar sarılmak. Ve bu onu kesinlikle dehşete düşürüyordu.

Umutsuzca etrafına bakındı ama garsonu göremedi. "Hesabı şimdiye kadar getirmiş olmalıydı."

"Gidip hostesten onu bulmasını isteyebilirim."

"Gerek yok." Kaçmak, dünyasını yeniden eksenine oturtmak için umutsuzca masanın üzerine bir miktar para attı. "Hadi gidelim."

On Birinci Bölüm

Willow dairesinin mutfak penceresinden, siyah Audi'nin park hızla çıkışını izledi. Zavallı Grayson. O sarılmayla onu fena halde sarsmıştı. Geri çekildiğinde, onun masmavi gözlerindeki bakış neredeyse kalbini kıracaktı. Öyle kaybolmuş, kafası karışmış görünüyordu ki.

İçinde savaşılan çatışma o fırtınalı gözlerde çok belirgindi. Onu istemişti - belki cinsel olarak, belki de istememişti. Bundan emin değildi. Ama sarılmanın ve sarılmanın verdiği o insani bağı umutsuzca istemişti. Suçluluk duygusu içinde boğuluyor olması ve kendini anı yaşamak, mutlu olmak için özgür bırakamaması çok kötüydü.

Merak içinde başını salladı. Bunca yıl sonra yoluna devam edememek nasıl bir aşk . Ve bir gün böyle sevilme için neler vermezdi? Anne ve babası muhtemelen şimdiye kadar tanıştığı ve bu tür bir ilişkiye yaklaşan tek çiftti. Onları bir oda dolusu insanın arasında gizlice bakışırken her gördüğünde kalbi eriyordu.

Sanki orada başka kimse yokmuş gibi. Bu onu her zaman gülümsetmiş ve onların sahip olduklarına özlem duymasına neden olmuştu.

Ama şimdi, Grayson'ı ve onun ne kadar acı çektiğini gördükten sonra, o kadar emin değildi. Hayatının aşkı ondan önce ölürse bu kadar mutsuz olmak istemezdi. Onun da mutsuz olmasını, kendisini özlemesini istemezdi. O anda karar verdi ve eğer aşık olacak ve ruh eşiyle evlenecek kadar şanslı olursa, evlilik yeminlerini özelleştirecekti. Damadına onu özlemeyeceğine dair söz verdirecekti. Ona aşkı yeniden bulmaya çalışacağına ve bunun için kendini suçlu hissetmesine izin vermeyeceğine dair yemin ettirecekti. Ne de olsa aşk bir hediye idi, sadece paylaşıldığında yeşeren türden.

"İşte böyle, Willow," diye kendi kendini azarladı. "Yapacak milyonlarca işin varken şiirsel ."

Pazartesi günü teslim edeceği istifa mektubunu hazırlamak gibi.

Ama önce yapması gereken başka bir şey vardı, bir önsezişini takip etmek. Restorandaki ilan panosunda soluk bir resim fark ettiğinden beri bu onu rahatsız ediyordu. Ama neden olduğundan emin değildi. Şimdi, yapbozun parçaları bir araya gelmeye başladıkça kafasında küçük alarm zilleri çalıyordu. Ama emin olmalıydı.

Aceleyle yatak odasına gidip dizüstü bilgisayarını aldı ve sehpanın üzerine koydu. Eski bilgisayarın açılması zaman alırken parmaklarını sabırsızlıkla yere vurdu. Gerçekten de yeni bir bilgisayara ihtiyacı vardı. Bu zar zor topallıyordu.

Ekran nihayet titreyerek canlandığında, acı verici bir beş dakika daha sürdü. Cuma gecesi saldırıya uğrayan kadının fotoğrafının bulunduğu bir haber sitesi bulmak için dakikalarca arama yaptım.

Yirmili yaşlarının sonlarındaydı ve ufak tefekti. Saçları uzun, kahverengiydi ve dalgalar halinde sırtının yarısına kadar iniyordu. Kafkas ve muhtemelen Kore kökenli bir karışımı varmış gibi görünüyordu. Fotoğrafta iyi giyinmişti, kıyafetlerinin kalitesi ortalamanın üzerindeydi. Taktığı altın küpeler de hiç ucuz görünmüyordu.

Willow cebinden lokantadan aldığı kâğıt parçasını çıkardı ve sehpanın üzerinde düzeltti. Eski, soluk ve kırışık ama resim hâlâ kadının yüz hatlarını seçebilecek kadar iyiydi.

Bu bir tesadüf olamaz.

Telefonunu kaptı ve patronunun hızlı arama tuşuna bastı.

İlk zil sesinde açtı. "Ne istiyorsun, McCray?" Belli ki numarasını tanıdı. "Burada biraz meşgulüz. Dün gece bir saldırı daha oldu ve tüm River Road Tecavüzcü ekibi burada neyi kaçırdığımızı anlamaya çalışıyor. Çünkü itiraf eden adam belli ki fail değil."

"Bununla ilgili bir haber gördüm. Fotoğrafını gördün, değil mi?"

"Dava üzerinde çalışıyorum. Sen ne düşünüyorsun?" Ses tonundan İğneleme.

"Üzgünüm, doğru. Tabii ki var. Lütfen onun resmini ekranınıza getirir misiniz?"

"McCray-"

"Lütfen. Bu çok önemli."

Adam derin bir iç çekti ama kadın onun bilgisayar klavyesine vurduğunu duyabiliyordu. "Tamam. Oldu. Şimdi ne olacak?"

"Ekranınızı bölün ve yanında başka bir resim açın. Bu eski bir kayıp vakasından, bekar bir annenin kaybolduğu vakadan."

"Erin Speck mi? İki ya da üç yıl öncesinden mi?" "Dört, aslında. Ve evet. Bu o."

"Bu eski bir dava. Şu anda bunun için zamanım yok."

"Sadece bir dakika sürecek."

"Sanki ayıracak bir dakikam varmış gibi." Çaylaklar hakkında bir şeyler mırıldandı ama bir kez daha klavyeye vurmaya devam etti. "O eski dava hakkında ne düşünüyorsun?" Birkaç tuşa daha bastı.

"Bu gece bir restorandaydım ve kadınlar tuvaletine giderken eski Speck ilanlarından birini fark ettim. Az önce son saldırıyla bir haber görmüştüm ve-"

"Vay anasını."

"Sende mi? İki resim de mi?"

"Canlı renklerde. Vay canına.

Lanet olsun."

Ellerini telefonunun üzerinde sıktı. "Benim gördüğümü görüyorsun o zaman? Bu benim hayal gücüm değil, değil mi?"

"Hayır, McCray. Bu senin hayal gücün değil. Erin Speck ve dün geceki tecavüz kurbanı ikiz olabilir."

"Erin tek çocuktı ve evlat edinilmemişti. Yani kesinlikle değil. Wagner'in tecavüzcünün peşine düştüğü belirli bir fiziksel tip olduğunu zaten teorileştirdiğini biliyorum - yirmili yaşların ortasında, güzel, güzel kıyafetler, güzel mücevherler.

Ve hepsinin uzun siyah saçları var. Ama hepimiz tecavüzlerin altı ay önce başladığını düşünüyorduk."

"Ben acemi değilim, McCray. Noktaları birleştirebilirim. Ama nereye gittikleri hoşuma gitmiyor."

"Biliyorum, biliyorum. Elimizde bir seri tecavüzcü olduğunu düşündük, bir kurbanla çok ileri gitti ve onu öldürdü. Eğer Speck öldüyse, ki öyle görünüyor, ve onun davası bağlantılı-"

"O zaman bizim seri tecavüzcümüz aynı zamanda bir seri katil," dedi. "Ve fark ettiğimizden çok daha uzun süredir bölgemizde faaliyet gösteriyormuş. Lanet olsun. Zaten gırtlığımıza kadar bu işin içindeyiz. Faili meçhul bir dava üzerinde çalışmak için dört yıl geriye gitmek işimizi kolaylaştırmayacak. Bunun için yeterli kaynağımız yok."

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Yapma. McCray, sana karşı sert olduğumu biliyorum, muhtemelen olmam gerekenden daha sert. Ama bu, bu iyi bir iş. Beni arayıp söylediğine sevindim."

Gözlerini kırptırdı. "Teşekkür ederim efendim. Minnettarım."

"Hafta sonu tatilinizin tadını çıkarın. Bu bir süre için son tatilin olabilir. Pazartesi sabahı geldiğinde, seni bu davada hepimizle birlikte çalıştıracam. Eğitim tekerlekleri çıkıyor. Sana ihtiyacımız var."

Tıklayın.

Willow telefonu yavaşça indirdi. Eğitim tekerlekleri mi? *Sana ihtiyacımız mı var?*

Saçlarını omuzlarının üzerinden geriye doğru iterken elleri titredi. Bunca zamandır Jeffries'i yanlış mı değerlendirmişti? Eğitiminin bir parçası olarak ona sincaplık görevi mi veriyordu, onu tam teşekküllü bir sincap olmaya alıştırmaya mı çalışıyordu?

Dedektif mi? Başından beri, onun önemsiz biri olduğunu, kendisini cezalandırdığını düşünmüştü.

Çünkü patronu yeğenini işe almak isterken onu işe almaya zorlamıştı. Hatalı olabilir miydi?

Pazartesi sabahı onu bir *davaya*, ellerindeki en önemli davaya atamayı planlıyordu. Nihayet sadece ismen değil, gerçekte de bir dedektif olmak üzereydi, Jeffries için çalışırken bunu yapmaktan ümidini kesmişti.

Grayson Prescott'a onun için çalışacağına dair söz vermiş ve Gatlinburg Polisi'ndeki işinden ayrılmıştı.

O ne yapmıştı?

On İkinci Bölüm

Willow tuvaletteki aynaya uzun uzun baktı ve sözde son görüşmeler için koridorun sonundaki Gatlinburg PD konferans odasına döneceği için heyecanlanmaya çalıştı. Her şey planlandığı gibi giderse, Grayson'la birlikte bugün tüm sözleşmeleri imzalamış olarak ayrılacaklardı. *Bitmemiş İş - polis* argosunda faili meçhul dava anlamına geliyordu ve Grayson'ın yeni bir şirket nihayet kurulacaktı.

Ama Willow'un yeni şık takım elbisesi ve sırtının yarısına kadar inen tek bir örgüyle şekillendirilmiş saçları onu profesyonel ve gösterişli gösterse de, midesindeki kelebekler gerçek hikâyeyi anlatıyordu.

Dehşete kapılmıştı.

Yeterince iyi olmadığı için dehşete düşmüştü. Üç ay önce işinden bir hiç uğruna vazgeçmişti. Grayson'ı hayal kırıklığına uğratacağından, bundan bir yıl sonra, iki yıl sonra, ailesinin cinayeti için kimse adalete teslim edilmeden hala belirsizlik içinde yaşıyor olacağından.

Ellerini granit tezgâha dayadı. Üç ay. Grayson'la birlikte bir faili meçhul dava şirketi kurmak gibi tuhaf bir plan yapmalarının üzerinden gerçekten de sadece üç ay geçmiş miydi? O geceden sonra Restorandaki dedektiflik görevinden gönülsüzce istifa etmiş, Jeffries de bunu kişisel bir hakaret olarak algılamış ve olabilecek en kötü zamanda istifa ettiğini söylemişti. Ama Grayson'a sırtını dönemezdi. Jeffries'in ona yardım edecek bir ekibi vardı. Grayson'ın kimsesi yoktu.

Geriye dönüp baktığında, doğru bir karar verdiğini görüyordu. River Road tecavüzleri ile Speck davası arasındaki bağlantı, görünüşte güçlü olsa da, tecavüzcü ve katil arayışlarında yeni bir şey ortaya çıkarmamıştı. Gatlinburg Polisi soruşturmada hiçbir yere varamıyordu. Ama aynı süre içinde Grayson'la birlikte, acı çeken pek çok aileye yardım edecek özel bir şeyin başlangıcına doğru muazzam adımlar atmışlardı.

Sözleşmeleri imzalayabilselerdi.

Bugün burada bulunan kadın ve erkekler, tüm Doğu Tennessee bölgesi için ortaklık anlaşması yapma konusunda son sözü söyleyecek olan vekillerdi. Ancak önlerindeki sözleşmeleri imzalamak yerine, son bir saatlerini odadaki en düşük rütbeli kişiyi -Çavuş Jeffries'i- dinleyerek geçirdiler.

Kin tutmayı çok iyi biliyordu.

Belli ki bir zamanlar azarladığı aşâğılık dedektifin şimdi milyonerlerle, Mason Ford'un tanıştırması sayesinde bir valiyle ve Jeffries'in telefonlarına bile çıkmayan TBI'daki üst düzey yöneticilerle dirsek temasında olmasına katlanamıyordu. Şüphesiz bu kızgınlığın bir nedeni de Grayson için çalışarak bir yılda Jeffries'in bir yılda kazanacağından daha fazla kazanacak olmasıydı. birkaç yıl kamu sektöründe çalışmış. Ve sonuç olarak, Gatlinburg polis şefinin davetlisi olarak, eski patronu Grayson'ın ailesi için adalet şansını sabote etmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Grayson'ın önerisiyle takmaya başladı saatinin alarmı çaldı. Kabul etmeliydi ki takım elbisesiyle harika görünüyordu. Saati kontrol etmek istediğinde telefonunu çıkarmak yerine bileğine bakmak daha profesyonelce görünüyordu. Şu anda alarm ona molanın bittiğini söylüyordu. Herkes okula geri dönecekti.

konferans odası. Bu burada daha fazla saklanamayacağı anlamına geliyordu.

Derin bir nefes aldı, ardından uzak taraftaki konferans odasına gitmek için ekip odasına yöneldi. Ama ekip odasına adımını atar atmaz durdu. Eskiden kendisine ait olan masada oturan Çavuş Jeffries'in yeğeni Brian Nelson'ın görüntüsü onu rahatsız etmemeliydi. Ne de olsa, dedektiflik sınavında kendisinden hemen sonra ikinci en yüksek puanı aldığından beri onun mantıklı bir yedek olduğunu biliyordu.

Ancak bilmek ve görmek iki farklı şeydi.

Brian yan masadaki dedektife bir şeyler söyledi, sonra onun kapıda durduğunu fark etti. Sanki eski arkadaşarmış gibi gülümsedi ve el salladı. O gibi birbirlerini hor görmüyormuş gibi davranarak el salladı. Hiçbir zaman arkadaş olmamışlardı. Yakın bile değillerdi.

Birkaç yıl önce onun tarafından kesinlikle bir çekim olmuştu. Ve onun peşini bırakmamış, ona sayamayacağı kadar çok çıkma teklif etmişti. Ama kâğıt üzerindeki tüm kutucukları işaretlemiş olsa da, yüz yüze geldiğinde midesini korkuyla çalkalayan bir şey vardı onda. Ona fiziksel olarak çekici gelmediğini itiraf etmesi, çıkma tekliflerini durdurmuştu. Ancak bu, yollarının gerçekten kesiştiği nadir durumlarda başarılı bir iş ilişkisi kurmak için iyi bir strateji olmamıştı.

İkisi de dedektiflik için aday olduğunda ve işe alınan o olduğunda, ona olan kızgınlığı daha da artmıştı. Şimdi, onun eski işini aldığını görünce, bundan rahatsız olmaktan kendini alamıyordu. Ve biraz da iğrenç,

sandalyeye, masaya dokunduğunu, ellerini içine soktuğunu bilerek
Bir zamanlar onun olan çekmeceler. Titredi ve ellerini kollarında aşağı yukarı

"Bu işi bitirmeye hazır mısınız?" Grayson koridordan onun yanına geldi.
"Sanırım hemen hemen herkes moladan döndü. Sen hazır mısınız?"

"Sanırım öyle. Ama bunu dört gözle beklemiyorum. İçeride işler oldukça gerginleşti."

"Müzakereler genellikle öyledir. Merak etmeyin. Yakında edecekler ve noktalı çizgiyi imzalayacaklar."

"Umarım haklısındır."

"Güven bana."

". " Elini sıktı, haftalar önce olsa panikle geri çekilirdi. Ama şimdi sadece geri sıktı. Bebek adımları.

Yavaş yavaş yaşayanlar diyarına geri dönüyor, daha çok gülümsüyor, büyüyordu.

Onun yanında rahattı. Ona umut vermişti. Ve bu umudun bugün Jeffries'in ya da toplantıda Bitmemiş İş vaadini daha başlamadan bitirmeye kararlı başka birinin ellerinde ölmemesi için dua etti.

Yarım saat sonra, Willow'un ezeli düşmanı Çavuş Jeffries'in daha fazla sorusu karşısında Grayson, konferans salonunu dolduran yirmi küsur kişi için teklifi tekrar gözden geçiriyordu.

Yeni şirketlerinin parçası olarak imza atmayı geçici olarak kabul eden tüm araştırma uzmanlarının dosyalarını yaydı.
soğuk vaka birimi gerçeğe dönüştü. Onları teker teker dinledi, değerlerini tartıştı ve toplantıyı tekrar rayına oturtmaya çalıştı.

"Bayanlar ve baylar, Bayan McCray ve benim Bitmemiş İş'i oluşturmak için yaptığımız her şey hakkında size ve ilgili kurumlarınıza danışıldı ve güncel bilgiler verildi. Prescott Dağı'nda inşa edilecek genel merkez tesisi için ön planlarımızı paylaştık. Doğu'daki otuz üç ilçenin tamamıyla sözlü anlaşmalar yaptık.

Tennessee'ye yeni şirketle ortak olmak için geldik."

Başka bir dosyayı kaldırdı. "Bu en iyi özel şirketlerden biriyle yapılan bir sözleşme.

Tennessee'deki laboratuvarlar. Unfinished Business tarafından yürütülen vakaların test edilmesine odaklanacak yeni bir ekipman ve uzman kadrosunun oluşturulmasını finanse ediyorum. Ancak hiçbir şekilde diğer kurumlara yardım etme kabiliyetlerini ellerinden almıyorum. Bunun yerine, bu yeni kanadı yürütmedikleri zamanlarda diğer çalışmalarını desteklemek için kullanmalarına izin vererek yeteneklerine katkıda bulunuyorum.

bizim için testler. Bu herkes için bir kazan-kazan. Peki neden hala bunu tartışıyoruz? Buradaki asıl mesele nedir?"

Willow sandalyesinde arkasına yaslandı ve tüm gözlerin tekrar Jeffries'e dönmesini izledi. Jeffries kollarını göğsünde kavuşturmuş ve Grayson'a kuşkulu bir bakış atmıştı.

Jeffries, "Hepimiz bugün erken saatlerde siz olmadan bir ön toplantı yaptık," diye açıkladı. "Bu çabada nerede durduğumuzu görmek istedik, bakalım aynı . Çoğumuzun aynı endişeyi taşıdığını fark ettik. Yani Bayan McCray'in olaya dahil olması."

Willow kaskatı kesildi, ondan hoşlanmamasının bu kadar önemli bir şeyi, kendi bölgesindeki insanlara yardım edecek bir şeyi tehlikeye atmasına izin verdiği için şok olmuştu.

Grayson'ın çenesi gerildi, bu kızgın olduğunu gösteren ince bir işaretti. Ama bunu gizlemek için elinden geleni yaptı. "Onunla ilgili endişeniz tam olarak nedir?"

"Kendisi sadece iki aylık dedektiflik deneyimine sahipken, dedektif ekibinizi denetleme becerisine güvenmiyoruz. Bu faili meçhuller biriminin onun tarafından yönetilmesi halinde başarısızlığa mahkum olacağını düşünüyoruz."

Willow masanın altında ellerini birbirine kenetledi. Jeffries az önce kendisinin de birçok kez yaşadığı korkuları dile getirmişti. Ama o Sınırlarını biliyordu ve bu nedenle işe alınacak doğru insanları bulmak için kapsamlı bir araştırma yapmıştı - kendisinden çok daha fazla deneyime sahip, özellikle faili meçhul davalar ve etkileyici çözüm oranları konusunda yetenekli insanlar. Araştırmacı olarak deneyim eksikliğini telafi etmek için bilerek daha çok yönetici rolünü üstlenmişti. Ama görünüşe göre bu eski patronu için yeterli değildi.

O sessiz kalıp soğukkanlılığını korumaya odaklanırken, Grayson onun kadar uyumlu değildi.

Mavi gözlerindeki soğukluk Jeffries'i oturduğu yerde dondurmuş . "Bayan. McCray'in kolluk kuvvetlerinde uzun yıllara dayanan deneyimi var, psikoloji yan dalıyla kriminoloji alanında yüksek lisans derecesinden bahsetmiyorum bile. Sizin yüksek lisans dereceniz var mı, Çavuş Jeffries?"

Jeffries'in yüzü kızardı. "Benim niteliklerim burada geçerli değil."

"değil mi? Onu ekibinize bir dedektif olarak aldınız ve yine de , onu eleştiriyorsunuz. Hata yaptığınızı, fikirlerinizin kusurlu ve güvenilmez olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Şimdi, buraya bak, Prescott."

"Hayır, Çavuş, buraya bakın. Eski çalışanınızın başarısı karşısındaki küçük kıskançlıklarınızın, Doğu Tennessee'deki ailelerin yıllardır mahrum bırakıldıkları adalet ve kapanışa ulaşmalarına yardımcı olma şansımızı yok etmesine izin vermeyeceğim. TBI'ya da bu odada temsil edilen herhangi bir kurumun hatası olmaksızın, bütçe kısıtlamaları ve kaynak yetersizliği, soğuk-dava yükü azalmıyor, artıyor. Bitmemiş İş çözümdür, bu davaları temizlemenin ve tehlikeli adam kaçırma ve katilleri sokaklardan uzaklaştırmanın bir yoludur."

Grayson klasörlere tekrar dokundu. "Bu müfettişlerden hangisini sorun mu var? Bayan McCray'in verdiği işe alım kararlarından hangisi sizin yüksek standartlarınıza uymuyor?"

Jeffries cevap vermeyince Grayson ona küçümseyen bir bakış attı, sonra da odadaki diğerlerine hitap etti. "Şu anda ilerlemeye hazırız. Merkezimiz inşa edilmemiş olsa bile evimde çalışabiliriz. Şu anda kütüphanemi ihtiyacımız olan çalışma alanına dönüştüren müteahhitlerim var. Müfettişler en yeni, en gelişmiş bilgisayar ekipmanlarına sahip olacaklar. Ekip, bu anlaşmayı imzaladıktan birkaç gün sonra burada olmaya hazır olacak. Sözleşmeleri imzalayacak ve bundan kısa bir süre sonra vakalarda çalışmaya başlayacaktır. Tek yapmanız gereken noktalı çizgiyi imzalamak. Yoksa sizi engelleyen ve konuşmadığımız başka bir şey mi var?"

TBI'dan Jacob Frost boğazını temizleyerek herkesin dikkatini çekti. "Buradaki sıcaklığı birkaç derece düşürelim, olur mu?" Grayson'a saygıyla başını salladı. "Öncelikle, yaşadığınız büyük kayıp için tekrar başsağlığı dileklerini iletmek isterim. Ailenizin davasının bu kadar uzun süre çözülememiş olmasından duyduğunuz hayal kırıklığının sizi bu faili meçhul şirketini olası bir çözüm olarak yönelttiğini tahmin edebiliyorum. Ve sanırım hepimiz adına konuşuyorum ki, bu işi üstlenmeye istekli olmanızı gerçekten takdir ediyoruz.

Benzer durumdaki sayısız kişiye yardımcı olacak kaynaklar."

Masada oturan kadın ve erkeklerden başlarını sallayanlar ve mırıldanarak onaylayanlar oldu.

Grayson kuru bir sesle, "Burada bir *ama* seziyorum," dedi.

"Haklısınız," diye devam etti Frost. "Her ne olursa olsun Jeffries ve eski dedektifi arasında kırgınlıklar olabilir. Sizi temin ederim ki bu kırgınlıkların Bayan McCray'in nitelikleri konusunda hiçbir etkisi olmamıştır."

Frost, Willow'a başını salladı. "Hanımefendi, saygısızlık etmek istemem. Bence Bay Prescott'a bu fikirde yardımcı olarak inanılmaz bir iş çıkardınız. Ama bir boşluk var.

ele alınması gereken bir konu. Kendisinin ne kolluk kuvvetleri geçmişı ne de müfettişlik deneyimi var. Kolluk kuvvetlerindeki eğitiminiz ve deneyiminiz muazzam bir avantaj *olsa* da, özellikle soruşturmalar konusunda nispeten deneyimsizsiniz. Faili meçhul davalar, en deneyimli dedektifler tarafından bile çözülmesi en zor olanlardır. Ve siz burada hepimizden, ikinizin bu iş için doğru ekibi bir araya getirebilecek yeteneğe sahip olduğunuza inanmamızı istiyorsunuz. Bu gerçekçi değil. Sanırım hiçbirimiz bu konuda rahat hissetmiyoruz.

sunuldu."

Grayson, Willow'a sorgulayan bir bakış fırlattı. Ama Willow'un tek yapabildiği omuz silkmek oldu.

Ne diyeceğini bilemedi.

Sert bakışlarını Frost'un üzerine dikti. "İşe almayı önerdiğimiz her dedektifin yıllara dayanan deneyimi var ve bunların çoğu özellikle faili meçhul davalar üzerinde çalışıyor.

Ekibin ayrılmaz bir parçası olacak TBI temsilciniz aracılığıyla kolluk kuvvetleriyle irtibat kurmayı planlıyoruz," diye hatırlattı Grayson.

"Anlaşıldı. Ve bunu takdir ediyorum. Ancak bu TBI temsilcisi şirketinizin bir çalışanı değil ve şirketin nasıl denetleme yetkisine sahip olmayacak. soruşturma ekibini yönetmek ya da kararları iptal etmek. Görevi, aktif olarak çalıştığınız davaların yasal yönlerine odaklanmak ve delillerin gözetim zincirinin sürdürülmesini sağlamak olacaktır. Baş müfettişiniz hangi davalara odaklanılacağını koordine edecek ve öncelikleri belirleyecektir. Bu da, çeşitli ilçeler tarafından sunulan her bir faili meçhul vakanın değerini değerlendirecek ve hangilerinin çözülebilir olduğunu belirleyecek kadar deneyimli birini gerektirir. Başarı ya da başarısızlık doğrudan başmüfettişin kararlarına bağlıdır."

Willow'a özür dileyen bir gülümseme verdi. "Üzgünüm, Bayan McCray. Ama hepimiz, istisnasız, uzakta birinin olmasının daha güvenli, daha az riskli olduğuna inanıyoruz.

kolluk kuvvetleri ve soruşturmalar konusunda daha deneyimli olan Kurşun." Grayson'a baktı. "Bayan McCray'den başka birinin bu rolü üstlenmesini istiyoruz."

Grayson'ın çenesi sıkıştı. "Hepsi bu mu yoksa başka taleplerin de var mı?"

"Talep değil. Endişeler ve birkaç küçük talep. İlki şu ki Bu ortaklığı kamuoyuna açıklamadan ve nihai sözleşmeleri imzalamadan önce, olması gereken her şeyin yerinde olduğunu kanıtlamak için ekibinizin bazı eski davaları çözmesini istiyoruz. Geçici sözleşmeler imzalayacağız, böylece seçilen davalarda kanıtlara erişiminiz olacak elbette. Daha sonra da ortaklığımızın devam edip etmeyeceğine aşağıdaki çalışmaların başarısına ya da başarısızlığına göre karar vereceğiz

bu soruşturmalar. Bu, bizim önerdiğimiz liderlik ile sizin kurduğunuz altyapının uyumlu olduğunun gerçek kanıtı olacaktır."

"Önerdiğin ipucu mu?" Grayson homurdandı.

Frost, Grayson'ın pek de anlayışlı olmayan ses tonundan etkilenmemiş görünüyordu. "Bu daha önce tartıştığımızda, hepimizin üzerinde hemfikir olduğu tek isim Ryland Beck'ti."

Grayson kaşlarını çattı ve Willow'a baktı. "Ryland Beck kim?"

Yüzü . "Araştırmacıları onun adına hiç rastlamadım. Adını hiç duymadım."

"Bu da sizin deneyimsizliğinizi gösteriyor Bayan McCray." Frost sözlerinin acısını çıkarmaya çalışırcasına gülümsedi ve Grayson'a döndü. "Beck muhtemelen TBI'da sahip olduğumuz en iyi araştırmacı.

Kariyerine Knoxville'de başladı ve sonunda TBI'a transfer oldu ve yıllarca sadece faili meçhul davalar üzerinde çalıştı. İşini yapmak için kaynak yetersizliğinden dolayı hayal kırıklığına uğradığı için istifa etti.

muhtemelen kaynakların sorun olmayacağı şirketinizde çalışma şansına atlayacaktır. Bir başka avantajı da şu anda emniyet teşkilatında aktif olmadığı için, işe almayı planladığınız birçok müfettişte yaptığınız gibi onu başka kurumlardan avlamayacak olmanız." Kıkırdadı, sözde kaçak avlanmalarından dolayı özellikle üzgün görünmüyordu.

"Beck'in sizin lideriniz olması, bu planlı ortaklık konusunda bizi rahatlatmak için uzun bir yol kat edecektir. Ne yazık ki, Bayan McCray'ın artık sizin yanınızda çalışmaması konusunda ısrar etmek zorundayız.

Soruşturma kararlarını etkileyecek bir konumda olmadığından emin olmak için." Grayson kaskatı kesildi. "Bekle bir dakika, Frost-"

"Bu tartışmaya açık bir konu değil," diye ısrar etti Frost, ifadesi sertleşmişti. "Bunlar bizim şartlarımız. Açıkçası, bu sizin şirketiniz. Tavsiyelerimize uymak ya da uymamak sizin seçiminiz. Ama eğer uymazsanız, o zaman kolluk kuvvetlerinin desteği olmadan devam edeceksiniz."

Grayson'ın gözleri öfkeyle parladı. "Dava kanıtlarına erişimimiz olmadan başarılı olamayacağımızı çok iyi biliyorsun, bu erişimi de ancak o sözleşmeleri imzalarsan elde edebiliriz."

Frost sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "O zaman sanırım bunu diğer her şeyle birlikte tartmanız gerekiyor. Kararınızı duymak için sabırsızlanıyorum."

Herkes toplantı odasından çıkıp onu ve Grayson'ı yalnız bırakırken Willow donakalmıştı. Ondan altı koltuk aşağıdaki sandalyesinde oturmaya devam etti, az önce olanlardan dolayı yüzü utançtan alev alev yanıyordu. O oturdu

Sandalyesinde kaskatı kesilmiş, ellerini masanın üstünde yumruk yapmış, uzak duvara bakarken düşüncelere dalmıştı. İkisi de konuşmadı. Söylenecek ne vardı ki?

Üç ay önce Jeffries ona hafta sonu tatilinin tadını çıkarmasını söylemiş, bunun bir süre için son tatili olacağını . Beklediği şekilde olmasa da, öngörüsü doğru çıkmıştı. Seri katil/terapist davası üzerinde çalışmak yerine, Grayson'la birlikte faili meçhuller şirketini gerçeğe dönüştürmek için çalışıyordu.

İkisi de gece gündüz çalışıyorlardı, kadın bazen erkenden kalkıp bir sorunu çözmek ya da gece geç saatlere kadar beyin fırtınası yapmak için adamın malikanesindeki misafir odasında uyuyordu. Araştırmacıları kapsamlı bir şekilde araştırmış, en iyilerin en iyilerini aramıştı. Telefonda düzinelerce kişiyle görüşmüş, ardından ikinci ve üçüncü tur görüşmeler için Grayson'la birlikte ülkenin dört bir yanına uçmuş ve listeyi daraltmıştı.

Sırada laboratuvarları araştırmak vardı. Grayson'la birlikte Gatlinburg'a arabayla üç saatlik mesafede olanları araştırmaya karar verdikleri için bu kısım daha kolay olmuştu. Merkezlerinin Gatlinburg'da inşa edileceği düşünülürse bu, kanıtların laboratuvarlara götürülüp getirilmesini kolaylaştıracaktı. Ancak yine de iki potansiyel laboratuvara indirgemek için haftalarca süren telefon görüşmeleri, toplantılar ve turlar gerekti. Nihai karar vermek zor olmuştu. Ama seçtikleri yer konusunda kendilerini iyi hissediyorlardı. Sözleşmeler imzalanmıştı ve önlerinde en zor olan bir sonraki adım duruyordu.

TBI ve otuz üç ilçenin kolluk kuvvetlerinin kendi şartlarını kabul etmesini sağlamak.

Ama yapmışlardı.

Vali ve düzinelerce başka politikacıyla görüşerek yolu yumuşattılar ve desteklerini kazandılar. Daha sonra da düzinelerce polis şefi, şerif ve TBI'nın çok önemli başkanı Jacob Frost. Doğu Tennessee'deki ajansları temsil eden liderlerle bugün yapılan son toplantıda doruğa ulaşmıştı. Sonunda her şey bir araya gelir. Bulmacanın tüm parçaları birbirine uyuyor. Biri hariç.

Onunla.

İkisinin orada sessizce ne kadar oturduklarından emin değildi. Otuz dakika mı? Bir saat mi? Daha uzun mu? Ama Grayson sonunda derin bir iç çektiğinde ve sandalyesinde dönerek ona baktı, onun kararını acı dolu bakışlarından, ağzının etrafına oyulmuş gerilim çizgilerinden okudu.

"Söyle," diye fısıldadı. "Söylediğini duymam gerek."

"Willow, anlamalısın. Artık bu şekilde yaşayamam, hep merak ederek, asla bir sonuca varamadan. çalıştın. Bunu biliyorum. Ve bu beni öldürüyor. Ama çok yaklaştık. Bu şansı bir daha asla elde edemeyebiliriz.
ve-"

"Söyle, Grayson."

Sertçe yutkundu ve pişmanlıkla başını salladı. "Özür dilerim, Willow. Kovuldun."

On Üçüncü Bölüm

Grayson, Willow'un yardımı olmadan yeni soğuk vaka şirketini kurmak için yorucu bir iki ay geçirmişti. Ekibin her üyesine hoş geldin demek, ev bulmalarına yardım etmek ve kütüphaneyi ekip odasına dönüştürme işini bitirmeleri için müteahhitleri zorlamak arasında başka bir şey için çok az zamanı olmuştu. Ama şimdi, nihayet, en önemli şeye, Willow'a odaklanacak zamanı vardı.

Audi'sini park yerine çekti ve motoru durdurdu ama hemen inmedi. Bunun yerine, ön camdan Willow'u seyretmek gibi suçlu bir zevke kapıldı.

Güneşin bilgisayar ekranına vurmadığı bir meşe ağacının altında mükemmel bir şekilde konumlandırılmış bir piknik masasında oturuyordu. Çimenlerin üzerindeki koyu renkli izlere bakılırsa, piknik masasını oraya sürükleyerek getirmişti. Onu oflayıp puflarken, kendisinden iki kat ağır bir şeyi taşımak için mücadele ederken hayal ederken gülümsemekten kendini alamadı. Ama o böyle biriydi: azimli, odaklanmış, hedefine ulaşana kadar asla pes etmemeye kararlı.

Onun gibi.

Ama onun *aksine*, istediğini elde etmek için değer verdiği birinin güvenine ihanet etmemişti.

Derin bir iç çekti ve dışarı çıkmadan önce gözlüklerini taktı.

Onun orada olduğunu fark ettiği anı tam olarak biliyordu. Elleri klavyenin üzerinde donmuştu. Ağzı sert ve düz bir çizgi halinde düzleşti.

"Merhaba Willow. zaman oldu."

Yavaşça başını kaldırdı. "İki ay yeterince uzun bir süre değil."

"Bu iki ay boyunca dairene onlarca kez geldim ama kapıyı hiç açmadın."

"Belki de evde değildim."

"Araban ön tarafa park edilmişti."

"Muhtemelen saçımı yıkıyordum."

Kıkırdadı. "Peki ya bütün o ? Hiç cevap vermiyorsun. Mesajlarıma bile."

"Belki de yanlış numarayı aradınız."

Ona isteksiz bir gülümseme verdi. "Belki de yaptım."

Kollarını kavuşturdu. "Beni nasıl buldun?"

"Koridorun sonundaki komşunuza rüşvet verdim. Seni daha önce bu parkta gördüğünü söyledi ve bir denememi önerdi."

"Bir dahaki sefere kapımı çaldıklarında pizzayı saklayacağım," diye homurdandı.

"Ne?"

"Boş ver. Beni bulduğuna göre, ne istiyorsun?" "Konuşmak. Bu arada harika görünüyorsun. Ama her zaman ."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yapıyorsun sen? Bana yağ mı çekiyorsun? Dur tahmin edeyim. İhtiyacın olan bir rapor ya da bulamadığın bir toplantı tutanağı var. Hepsi senin o devasa kütüphanende. İşini yap. Bul onu. Senin için çekmeceleri ve dolapları karıştırmamı bekleme. Yoksa Armani takım elbiseni kirletmekten mi korkuyorsun?"

"Yıllarımı orduda geçirdiğimin farkındasın, değil mi? Kıyafetler ve savaş botlarıyla. Yağmurda, çamurda ve kızgın kumda büzüşüp mermiler ve kötü adamları indirmek. Louis Vuitton ya da Armani takım elbisem . Düşündüğünüz kadar züppe değilim."

Gözlerini devirdi ve klavyesinin üzerine eğildi.

Ekranda ne olduğunu görmek için yaklaştı. "Erin Speck? Onun davası üzerinde mi çalışıyorsun? Tek başına mı?"

"Bu seni ilgilendirmez ama evet." "Neden?"

Ona bıkkın bir bakış attı. "Çünkü ben bir dedektifim. Dedektifler yapar. Araştırırlar. Ama bugünlerde kendim için çalışıyorum. Hayatım boyunca çalıştığım işi bırakmaya beni ikna ettiğin ve sonra da beni kovduğun için teşekkürler."

"Ouch."

Dizüstü bilgisayarını kapattı. "Tasarlamanız gereken bir genel merkez binası yok mu? Ya da laboratuvar ekipmanı siparişi vermeniz gerekmiyor mu? Bekle, neredeyse öğle yemeği vakti. Belki sen ve arkadaşın Frost'un Nob Hill'de iki kişilik istakoz rezervasyonunuz vardır." Elleriyle kışkırtıcı bir hareket yaptı. "Seni durdurumama izin verme. Geç kalmanı istemem."

"Kurşun ve fedailer konuşması bir işe yaramadı, değil mi?" "Hayır."

Derin bir iç çekti. "Bunu benim için , değil mi?" "Neyi kolaylaştırmayacağım? Seni buraya ben davet etmedim. Seni burada istemiyorum."

"Eminim . Şanslıyım ki burası halka açık bir park." Onun karşısındaki banka yerleşti.

Gözleri kısıldı. "Bu piknik masasını çok seviyorsun, al." Bilgisayarına dokundu. "Bu arada, yeni dizüstü bilgisayar için teşekkürler. Altın paraşütümle aldım." Çantasını kaptı ve çevirerek açtı.

Willow bilgisayarını içine yerleştirmek için uzanırken, adam onu durdurmak için elini onunkinin üzerine koydu. "Willow, bekle. Lütfen. Konuşmamız gerek."

Onun elini sıktı. "En son konuştuğumuzda *bana güvendiğini* söylemiştin. Sonra da beni kovdun. Söyleyeceğin başka hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Tartışacak bir şeyimiz yok."

"Seni tekrar işe almak istiyorum."

Dizüstü bilgisayarının yarısı çantasının içindeyken durakladı ve bakışlarını yavaşça onunkilere doğru kaldırdı. "Affedersiniz?"

"Seni kovmak tepkisel, aptalca ve yanlıştı. O zamandan beri pişmanım." Gözlüğünün üstünden ona baktı. "Yalvarma konusunda iyi değilimdir. Geri dönmen için ne yapmam gerekiyor?"

"Daha fazla para teklif ederek beni aşağılama." "Buna cüret edemem."

Kollarını çantasının üstünde kavuşturdu ve bakışlarıyla onu kısırdı. "Yandıktan sonra, hiçbir zaman umutlarımı ve beklentilerimi Rüyalarım yine senin şefkatli

kollarında." Yüzünü buruşturdu.

"Ama," diye devam etti, "yalvarma sanatında öğrenmen gereken çok şey belirtmek zorundayım. Üzgün olduğunu bile söylemedin."

"Ben, biliyorsun, üzgünüm. Tahmin edebileceğinizden çok daha fazla üzgünüm."

"*Pfft.* Doğru. Dur tahmin edeyim. Bir şeyler ters gitti ve bunu düzeltebilecek tek kişinin ben olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Aslında, hayır. Her şey saat gibi işliyor. Ryland Beck ekibe liderlik etmeyi kabul etti. Müfettişlerin yarısı benim evimde. Çalışıyorlar.

IT çalışanlarıyla birlikte dönüştürülmüş kütüphanede, vakaları takip etmek için bilgisayar sistemimizi kuruyoruz. Geri kalanı bir hafta içinde burada olacak.

Laboratuvarın yeni kanadının inşa edilmesini beklemek yerine, mevcut laboratuvardan bir sokak ötede başka bir bina kiraladım. Ekipmanlar .

Teknisyenler işe alınıyor. Ekip, Frost'a Bitmemiş İş'in ortaklığa değer olduğunu kanıtlamak için Beck'in seçtiği bazı ilk sözde *kolay faili* meçhul davalara başladı bile. Ayrıca, çok daha zor bir dava üzerinde çalışıyorlar.

üzerinde çalıştığımız Speck'in kayboluşu. Potansiyel bağlantı ile

Aktif River Road Tecavüzcüsü davasını çözenin şirket için büyük bir nimet olacağını düşünüyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tebrikler. Bana kesinlikle ihtiyacın yok. Jeffries haklıydı." Bilgisayarı çantasına yerleştirdi ve fermuarını kapattı.

"Hayır. Değildi. O hatalıydı, Willow. Ben de dahil hepsi öyleydi. Onların isteklerine asla boyun eğmemeliydim. Sen olmasaydın, hala yönsüz ve umutsuz bir şekilde bocalıyor olurdum. Bitmemişliğin sebebi sensin. İş dünyası var. Ve şu anda bunun bir parçası olmaman doğru değil. Sana yaptıklarım için özür dilerim. Umarım bir gün beni affedebilirsin."

Ayağa kalktı ve çantanın askısını omzuna ve kalçasına yerleştirdi. "Sürünmen geliyor. Bunun için puan alıyorsun. Bir fark yarattığından değil." Onun yanından geçmeye başladı.

Onun kolunu tuttu ve başını kaldırına kadar bekledi. "Puan istemiyorum, Willow. Seni istiyorum."

Gözleri irileşti. "Sen... sen ne?"

Elleriyle onun yüzünü çerçeveledi. "Senin için mücadele etmem gerekirken etmedim. Ama birkaç gün sonra aklım başıma geldi. Frost ile özel bir görüşme yaptım ve onu anlaşmamızın şartlarını değiştirmeye ikna ettim. Artık Ryland Beck'i aramıza aldığımızda ve ilk davalarda kendimizi kanıtladığımızda, o ve diğerleri işleri kalıcı hale getiren resmi sözleşmeleri imzalayacaklar. Seni geri istiyorum Willow. Bitmemiş İşler'e geri dönmeni istiyorum."

Bakışlarını adamın göğsüne indirdi ve titrek bir nefes verdi. "Vay canına. Tamam. Kafam karıştı." Adamın ellerini aşağı itti ve geri çekildi. "Pek çok şey hakkında," diye mırıldandı.

"Ne gibi?"

Bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra daha iyi düşünmüş gibi göründü ve boğazını temizledi.

"Willow? Ne gibi soruların var?"

"Esas olarak, Frost ve diğerlerini beni işe almanız konusunda nasıl ikna ettiniz? varsayarsak, ki tabii ki ilgilenmiyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Onu tehdit ettim." "Ne yaptın?"

"Ona, seninle ilgili tutumundan vazgeçmezse, basına gidip milyonlarca dolarlık bir şirketle ilgili özel bir haber yapacağımı söyledim. özel olarak finanse edilen soğuk vaka biriminin TBI tarafından geri çevrildiğini ve

Doğu Tennessee'de sayıları giderek artan faili meçhul cinayetler ve kayıp şahıs vakaları kontrolden çıkmaya devam edecektir."

"*Yapmadın.*"

"Kesinlikle yaptım. Hatta ona planlanmış bir basın bülteni bile gösterdim. Hemen çılgına döndü."

"Eğer çark etmeseydi bunu yapar mıydın? Basına gider miydin?"

"Bir saniye içinde. Benimle işe geri dön. İstersen Beck'in patronu olabilirsin ya da başka bir rol seçebilirsin. Orada olduğun sürece umurumda değil. Seninle daha iyi bir takım olacağız. Ve eğer seni mutlu etmek ve affını kazanmak için her gün sürünmem gerekiyorsa, bunu yapacağım."

Bir elini uzun siyah gezdirip omzunun üzerinden geriye attı. "Bana ihtiyacın bile yok."

"İşte burada yanılıyorsun. Bitmemiş İş başarılı olabilir mi? Olabilir. Muhtemelen. Ama seninle, senin fikirlerinle, senin yaratıcılığınla daha iyi olabileceğini biliyorum. Ve yarattığın eserin, onu yönlendirecek, ona rehberlik edecek ve tadını çıkaracak sen olmadan hayata geçiyor olması beni canlı canlı yiyip bitiriyor."

Başını eğdi, ellerini kalçalarına koydu. "Yani artık kendini suçlu hissetmemek için senin için çalışmamı istiyorsun. Her şey sen."

Sırıttı. "Sanırım bu da bir bakış açısı. Sen ne dersin? Yapacak mısın?"

"Olabilir. Bırak da biraz uyuyayım."

"*Belki de* yaşayabilirim. Teşekkürler, Willow. olmayacaksın. Söz veriyorum."

Kadının şüpheli bakışları karşısında tekrar yüzünü buruşturdu. "Benim verdiğim bir sözün pek olmadığını biliyorum. Ama sana bunu kanıtlamama izin ver. İleride bana gerçekten güvenebilirsiniz. Ailemin davasını çözme konusundaki çaresizliğimin bir daha insanlara nasıl davranacağımı etkilemesine izin vermeyeceğim. Ben dersimi aldım."

Uzun bir nefes verdi. "Tamam, . Yapacağım. Ama yüzde on zam alacağım."

"Daha fazla paranın hakaret olacağını düşünmüştüm?" "Fikrimi değiştirdim."

Güldü. "Anlaştık."

Arabasına doğru giderken ona ayak uydurdu.

"Ailenizin davasından bahsetmişken..." El çantasını arka koltuğa koydu. "Soruşturma nasıl gidiyor?" Arka kapıyı kapattı ve kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak arkasını döndü.

Cevap verirken ses tonunu neşeli tutmaya odaklandı. "Henüz o dava üzerinde çalışmıyoruz. Ryland çözülemeyeceğinden endişeleniyordu." Omuz silkti ve deneyimli müfettişin bunu söylediğini duyunca ne kadar yıkıldığını ona belli etmemeye çalıştı. "Sözleşmeleri imzalayabilmek için hızlıca çözmemiz gerektiğinden, daha çok umut vaat ettiğini düşündüğü davaları seçti. Gerekçesini anlayabiliyorum. Eninde sonunda halledeceğiz. Peki, işe ne zaman döneceksin? Yarın sabah seni arayabilir miyim?"

"Kulağa hoş geliyor." Gülümsedi. "Peki ya Grayson?"

"Hmm?"

"Teşekkür ederim. Zamanlama gerçekten berbattı ama sonunda benim için ayağa kalktın. Minnettarım."

Dürtüsüne karşı koyamayarak eğildi ve kızın yanağına bir öpücük kondurdu. "Yarın görüşürüz."

* * *

WILLOW, Grayson'ın Audi'si köşede kaybolana kadar gülümsemesini korudu. Sonra gözlerini kapadı ve destek için arabasının kapısına tutundu. Onu tekrar görmek bile kalbinin hızla çarpmasına neden olmuştu. Piknik masasının yanında durduğu anda affetmeye ve unutmaya hazırdı. Tabii ki bu onu sadece kendine kızdırmıştı, bu yüzden onu istediği şey için çalışmaya zorlayarak hevesini gizlemişti.

Ve sonra *onu* istediğini söyledi.

kadar sersemlemişti ki, tutarlı bir düşünceyi bir araya getiremiyordu. Neyse ki, kız kendini onun kollarına atmadan önce, onu çalışanı olarak istediğini açıklamıştı.

Bu onun için neydi şimdi? Üçüncü vuruş mu? Dört mü? Hiç oyuna girmiş miydi ki?

Birlikte çalıştıkları üç ay boyunca neredeyse bir saplantıya dönüşen saçma cazibesine karşı bağıışıklık kazanmış olmalıydı. Onu işten çıkarması tedavi olmalıydı. Bunun yerine, ona özlem duydu. O, yokluk ve kalbin sevgiyle büyümesi olayının canlı bir kanıtıydı. Arabasının yanında onunla konuşurken, az önce

küçük, yumuşak bir öpücükle onu tekrar yok ettiğinde duygularını kontrol altına almıştı. Yanağından.

Eğer onu gerçekten öperse, muhtemelen bu öldürecekti.

Gerçek bir öpücük şansı olduğundan değil. O her zaman bir centilmendi, bakışlarında gördüğü arzulara ve özlemlere boyun eğmeyi reddediyordu. Kalbinde ona yer yoktu, sadece bir hayalete yer vardı.

Gözlerini sildi, gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülüğünü fark edince dehşete kapıldı. Bir erkek için ağlamak hiçbir zaman ona göre olmamıştı. Ama bu adam, Grayson Prescott, birkaç damla gözyaşına değerdı. Onu bir gülümsemeyle öldürebildiği ya da aptalca bir kucaklaşmadan ya da yanağına dostça bir öpücük kondurduktan sonra arzuyla titretebildiği için değil. Bundan çok daha fazlasıydı. Zeki, güçlü, şefkatli, hata yaptığında bunu kabul edebilen biriydi. Eninde sonunda.

Yaşadığı ve hâlâ yaşamakta olduğu acıları hak etmiyordu. Tam da rüya takımının faili meçhul davası üzerinde çalışacağını düşündüğü anda Ryland Beck'in onları başka bir şeye yönlendirmesi hiç adil değildi. Grayson bir kez daha kendisi ve sevdikleri için adaleti beklemek zorunda kalmıştı. Şu anda Ryland'dan nefret ediyordu ve onunla hiç tanışmamıştı bile.

Arabasını çalıştırdı ve üç deneme yaptı. Belki de altın paraşüt parasının bir kısmını sadece bilgisayarı eski Taurus'unu değiştirmek için harcamalıydı.

Dairesine vardığında, sehpanın önündeki her zamanki yerine oturdu. Sonra Erin Speck etiketli soruşturma dosyasını kapattı: Kayıp, Öldüğü Sanılıyor ve son iki aydır üzerinde çalıştığı diğer dosyayı açtı-Maura ve Katrina Prescott: Prescott Dağında Cinayet.

Bölüm On Dört

Willow, Grayson'ın dönüştürülmüş kütüphanesindeki yüksek cam duvarlı konferans odasında oturmuş, Grayson'dan Ryland'a bakıyor, onlar da ona kaçırdıklarıyla ilgili bilgi veriyorlardı. Alt katta, birkaçıyla aylar önce görüşmüş olduğu küçük bir dedektif ekibi masalarında çalışıyordu. Diğerlerini ise bugüne kadar hiç duymamıştı.

"Anlamıyorum. Otuz üç tane sanıyordum. Destekleyeceğimiz ilçelerin her birinde faili meçhul vakalar çalışacak birer müfettiş."

Ryland başını salladı. "Bu çok fazla. Mantiğa aykırı göründüğünü biliyorum ama azı karar çoğu zarar. Soruşturmalarda, yakınlaşabilecek, sıkı bir birim olabilecek, birbirlerinin zayıflıklarını tamamlayabilecek ve birbirlerinin güçlü yanlarını büyütebilecek, yönetilebilir büyüklükte bir ekibe ihtiyacınız vardır."

Masanın üzerinden bir dosyayı ona doğru kaydırды. "Buraya gelmeden önce ekip odasındaki herkese kendini tanıttığınızı biliyorum ve mülakatlar sırasında bazılarıyla tanışmamış olmana şaşırmış gibiydin."

"mı? Çoğunu deneyin."

Devam etmeden önce Grayson'a kararsızca baktı. "Pekâlâ. Klasörün ilk sayfasında son ekip üyelerinin bir listesi var. Hepsinin özgeçmişleri de klasörde."

İsim listesini okudu, sonra geri kalanını görmek için sayfayı çevirdi. Arkası boştu. "On müfettiş mi? Hepsi bu kadar mı?"

"Bu çekirdek ekip, daimi pozisyonlar. Buna tabii ki siz de dahilsiniz ama Grayson araştırmacı olmadığı için o dahil değil. Ayrıca soruşturmalara yardımcı olması için TBI irtibat görevlimizi de sayıyorum çünkü irtibat görevlisinin iş yükü her vakanın ihtiyaçlarına göre değişecektir."

"Ben... Kafam karıştı. Grayson ve benim planlamak için çok çalıştığımız her şey bir kenara atılmış ya da tamamen değiştirilmiş gibi görünüyor."

Grayson masaya doğru eğildi ve elini nazikçe sıktı. onu rahatlatmak için. "Seninle birlikte bulduğumuz temel altyapı hâlâ orada. Sadece daha küçük."

"Aynen öyle," dedi Ryland. "Dürüst olmak gerekirse harika bir iş çıkardın. Bu kadar geniş bir ekip isteseydim, işe almak istediğin müfettişlerin çoğunu ben seçerdim."

"Çoğu mu? Yani işe alım kararlarımdan bazılarını onaylamıyor musunuz?"

"Hayır, hayır. Seçtiklerinizden herhangi biri iyi olabilirdi. Ben sadece diğerlerini tercih ettim, yıllar içinde tanıştığım ve aşına olduğum müfettişleri."

Ona uzattığı parçasını kaldırdı. "*Diğerleri* bu listenin yarısından fazlası."

Ryland, Grayson'a bana yardım et bakışı attı.

Willow, onun söyleyeceği şeyi durdurmak için ellerini kaldırdı. "Yapma. Anlıyorum. Ben yokken ikiniz de en iyisi olduğunu düşündüğünüz şeyi yaptınız. Sadece tüm bunları sindirmekte zorlanıyorum. Ryland, *kalıcı* pozisyonlardan oluşan çekirdek bir ekipten ne kastettiğini açıklayabilir misin? Bu, gelip giden başkalarının da anlamına mı geliyor?"

"Aynen öyle. Ekip, çekirdek grubun dışında gerektiği gibi büyüyecek veya küçülecek.

Çalıştığımız her davada, ihtiyacımız olduğunda geçici uzmanlar getiririz. Mesela bir araba kazası olay yeri inceleme uzmanı gibi. Şunun için faydalı. Bazı durumlarda, ama muhtemelen çalışacaklarımızın çoğu için değil."

Yavaşça başını salladı. "Tamam. Bu mantıklı." Sayılır. Geri döndüğü ilk gün tamamen olumsuz görünmek istemediği için bu konuda tartışmamaya karar verdi. Listeyi tekrar eline aldı. "TBI irtibat görevlisinin Rowan Knight olduğunu görüyorum. Onunla tanıştığımı hatırlıyorum. Çok uygun birine benziyor."

"Katılıyorum," dedi Ryland. "Yılda bir kez, TBI bu pozisyonu yeni bir özel ajanla değiştirecek, tıpkı sizin önerdiğiniz gibi."

Aferin ona. Onun *bir* fikrini .

Grayson masanın üzerindeki başka bir dosyayı işaret etti. "İşe aldım idari personel, asistanlar, bir insan kaynakları müdürü, bu tür şeyler. Hepsi önümüzdeki hafta başlıyor ve benim başka bir bölümümde çalışacaklar. Genel merkezimiz inşa edilene kadar. Onlar buraya gelmeden önce bilgisayar sisteminin ve inşaat işlerinin tamamlanmasını istedik."

"Harika bir plana benziyor." Geri dönerek bir hata mı yapmıştı? Grayson'a olan hisleri muhakemesini mi gölgelemişti? Ona ihtiyaçları varmış gibi görünmüyordu ve nasıl uyum emin değildi. Grayson ve Ryland'ın iş yüküne göre ekibi büyütme ve küçültme planlarında her şeyi düşündükleri belliydi. Ekip üyelerinin listesine tekrar baktı ve her birinin doldurduğu roller.

"Açıklayabileceğim başka bir şey var mı?" Ryland sordu.

Başını kaldırıp baktı. "Aslında size Erin Speck davası hakkında soru sormak istiyordum. Bunun üzerinde kendi başıma epeyce çalıştım ve Grayson bunu sizinle paylaşmamı istedi. Faith'e bir flash bellek verdim, um-"

"Lancaster." Ryland cesaret verici bir şekilde gülümsedi. "Merak etme. Herkesin adını kısa sürede öğreneceksin."

"Çok güzel." Dişlerini sıktı. Gülümsemeye en çok yaklaşılabildiği an buydu.

Boğazını temizledi, rahatsız olduğu belliydi.

Grayson sırtıtmak için o anı seçti, bu da kızın onu masanın altından tekmelemek istemesine neden oldu. Çocukça davrandığının farkındaydı. Ama bu Ryland denen adamın en azından bir büyük kusuru olmasını istemek gerçekten çok mu fazlaydı?

"Speck davasıyla ilgili olarak," dedi küçük yeşil canavarı uzak tutmaya çalışarak. Kendisi için istediği işin ona teklif edilmiş olması Ryland'ın suçu değildi. Ama bu ona hemen ısınması gerektiği anlamına gelmiyordu. "Grayson bana bunun üzerinde çalışmaya daha birkaç gün önce başladığını söyledi. Ama merak ediyorum, arabasından toplanan kanıtlar üzerinde ne tür adli testler yapmayı planladığınızı düşündünüz mü? Orası en son Herkes onu gördü, yüzden en küçük bir şeyi bile gözden kaçırmamanın önemli olduğunu düşünüyorum."

"Daha fazla katılamazdım. Onun davasında yaptığım ilk şey arabasını kontrol etmek oldu. Polis arabayı inceledikten sonra ailesine teslim etti. Ancak babası o kadar perişan haldeydi ki arabayı garaja park etti ve kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermedi."

Gözleri heyecanla parlıyordu. "Aslında dört yıllık *bozulmamış* potansiyel bir suç mahalli. Böyle bir şey asla olmaz. Laboratuarda işe aldığımız adli tıp teknisyenlerinden biri arabanın içini ve dışını karış karış inceledi ve Gatlinburg Polisi tarafından gözden kaçırılan parmak izlerini topladı. DNA testi için her yüzeyden örnek aldılar. Arka koltuktaki küçük bir lif, River Road Tecavüzcüsünün kurbanlarından birinde bulunan lifle uyumlu görünüyor, bu da elbette vakaların bağlantılı olduğu teorinizi güçlendiriyor."

"Çok rahatladım," dedi kuru bir sesle.

Kararsız bir bakış fırlattı, belli ki ciddi mi yoksa alaycı mı olduğundan emin değildi. Bu noktada o da emin değildi.

"Doğru," dedi. "Ayrıca, yoğun desenli araba koltuklarından bazı kullanılabilir baskılar elde edebilecek nispeten yeni bir teknolojiyi de araştırıyoruz. Bilgisayar yazılımı, araba koltuklarının tekrarlayan dizilimini iptal ediyor.

gizli kalanları ortaya çıkarmak için. Bölgedeki toprak örneği veri tabanlarıyla karşılaştırmak için lastiklerden ve alt takımdan gelen kir ve mineralleri test ediyoruz. Bu

arabayı en son nerede kullandığını söyleyebilir. Bunu tecavüz kurbanlarının seyahat ettiği bölgelerle eşleştirebilirsek, failin nerede yaşıyor olabileceğine dair coğrafi profilimizi genişletmemize yardımcı olabilir. Bunun dışında, elbette, onu tanıyan herkesle yeniden görüşüyoruz, kaybolmadan önceki haftaların zaman çizelgesini yeniden oluşturuyoruz, mali ve cep telefonu kayıtlarına bakıyoruz, son cep telefonu kule sinyallerine dayanarak aranacak yerleri üçgenliyoruz. Bilirsiniz, tüm standart şeyler."

İçindeki kötü kız onu bir şey için eleştirmeyi çok istiyordu. Ama onun yapacağı her şeyi, hatta daha fazlasını yapıyordu. "Görünüşe göre Her şeyin üstesinden geliyorsun Ryland. Güncellemeler için teşekkür ederim ve eminim daha sonra başka sorularım da olacak. Ama Grayson'la biraz özel olarak konuşmam gerekiyor, eğer sorun olmazsa."

"Elbette. Beni meşgul edecek çok şey var. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Daha fazla gülümseyecek olsa muhtemelen yüzü kırılacaktı.

Kapı kapanıp Ryland koşarak merdivenlerden ana kata indiğinde Grayson bir kahkaha patlattı.

Kollarını kavuşturdu. "Neyin komik olduğunu anlamıyorum."

"*Sen*, tatlı Willow. Eğer görünüş öldürseydi, Ryland şu anda yanan bir kömür yığını olurdu."

Beklenmedik sevecenliği karnının çırpınmasına neden olmuştu. Ama Ryland hakkında söyledikleri onu utançtan yerin dibine sokmuştu. "O kadar belli mi ettim?"

"Buradan yeterince hızlı çıkamadı." İnledi.

"Lanet olsun. Şimdi benden nefret edecek."

"Seni sevecektir. Nasıl sevmesin ki?" Göz kırptı. "Benimle ne hakkında konuşmak ? Yoksa bu Ryland'ın hayatını kurtarmak için bir bahane miydi?"

Nasıl olur da onu sevmez yorumundan ve yıkıcı göz kırpışından sonra nefes almak için kendini zorlamak zorunda kaldı. Yakında bir gün, ona bu kadar çok gülümsemeyi bırakmasını ve göz kırpmamasını, elini tutmamasını ya da -Allah korusun- ona sarılmamasını söylemek zorunda kalacaktı. Aksi takdirde, kalbi asla hayatta kalamazdı. Acaba geçmişini bir kenara bırakıp tam önünde duran şeyi görebilecek miydi? *Onu* görebilecek miydi?

"Willow?"

"Özür dilerim. Hâlâ her şeyi çalışıyorum." Üye listesine dokundu.

"Kimsenin mağdur avukatı pozisyonunu almadığını fark ettim. Bana önemli bir rol gibi geliyor. Bir kurbanın ailesinin, bir kurbanın faili meçhuller şirketi bir basın toplantısında duyduklarıyla davaları üzerinde çalışıyor."

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Haklısınız. Henüz birini işe almadık. Son sözleşmeler imzalanana kadar şirketi gizli tuttuğumuz için aciliyet görmedim. Katılmıyor musun?"

"Hayır. Bu mantıklı. Ve pozisyonu henüz doldurmadığınız için memnunum. Ekibe nasıl uyum sağlayacağımı görmekte zorlanıyorum. Belki avukatlık pozisyonu benim için iyi olur ve Ryland benim yerime başka bir araştırmacı işe alabilir. Psikoloji bölümüm var. Bu işime yarayabilir."

"Bence harika bir kurban avukatı olurdun. Ama ben senin dedektiflik işleriyle daha fazla ilgilenmek istediğini sanıyordum."

"Yaptım. Eninde sonunda yaparım. Ama aynı zamanda gerçekçiyim. Bu ekipte sektördeki en iyi araştırmacılardan bazıları var ve ben hala bir acemiyim. Bir araştırmacıdan ziyade savunucu rolünde daha fazla katkıda bulunabilirim. En azından ben
-"

Telefonu çaldı. "Özür dilerim. Önemli bir mesaj bekliyordum, yüzden sesi açık tuttum. Bir saniye."

"Sorun değil."

Ekranı kontrol etti ve midesi sanki bir uçurumdan atlamış gibi düştü.

Grayson öne doğru eğildi, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Ne oldu?"

Kötü bir şey mi oldu?"

"Bu sizin bakış açınıza bağlı." "İş mi kişisel mi?"

"İş."

"Ryland'ı çağırayım-"

"Hayır." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. İstedğimden daha yüksek sesle . Sadece, bence önce bunu duymalısın. Onsuz."

"Tamam. oluyor?"

Bunu açıklamamanın en kolay yolunu bulmaya çalışarak masaya vurdu.

"Golden State Katili'ni hiç duydunuz mu?"

"Eğer yapmasaydım bir mağarada yaşıyor olurdum. Son birkaç yıldır tüm haberlerde o var. Sanırım 70'ye 80'lerde Kaliforniya'da insanlara tecavüz edip öldürmüş."

"Bu doğru. Sonra radardan kayboldu. Aradan onlarca yıl geçmesine rağmen kimse davada bir şüpheli bile bulamadı. Sonra bir faili meçhul birimi yeni bir bakış attı. Elllerinde failin DNA profili vardı."

olay yerinde toplandı. Ama size bahsettiğim FBI veritabanlarında hiçbir sonuç çıkmadı."

"Ama onu DNA kullanarak yakaladılar, değil mi?" diye sordu. "Eğer doğru hatırlıyorsam."

"Onlar yaptı."

"Aradığımız adamın o olduğunu , değil mi? Bir süredir hapiste."

"Hayır, değilim. Onu gündeme getirmemin tek nedeni nasıl yakalandığı. Bence adamımızı yakalamanın anahtarı da bu olabilir. Adı Adli soybilim. Tecavüz kiti gibi bilinen DNA örneğini aldığınız ve DNA profilini şu popüler soy ağacı veritabanı web sitelerinden birine yüklediğiniz yerdir."

"Bunları ben de kullandım," dedi. "Yeğenime köklerimizin izini sürmesinde yardımcı oluyorum."

Eğer yeterince dikkatli bakarsak, bir gün onun kraliyet ailesinden olduğunu göreceğimize inanıyor." Gülümsedi. "Bu küçük prenses kaç yaşında?"

"Çok erken gelişmiş bir altı." Devam etmesi için eliyle işaret etti. "Sizi oyalamak istememiştim."

"Seri tecavüzcümüzün geniş ailesinden biri DNA profilini bu web sitelerinden birine yüklediye ve biz de tecavüzcünün DNA profilini yüklersek, ailesel bir eşleşme elde edebileceğimizi belirtmek istedim. Bu iki kişinin bir şekilde akraba olduğunu biliyoruz, bu nedenle tecavüzcünün kim olduğunu bulmak bilinen aile eşleşmesinin soy ağacı üzerinde çalışarak sonunda şüphelinin izini sürmeye çalışıyoruz. Golden'ı bu şekilde yakaladılar. Eyalet Katili."

Ellerini iki yana doğru uzattı. "Süreci fazlasıyla basitleştiriyorum. Ağacı oluşturmak ve iki DNA örneği arasındaki bağlantıları bulmak için tonlarca çalışma gerekiyor. Matematik, olasılıklar ve genetiğin yanı sıra eski moda dedektiflik, insanlarla görüşme, çeşitli aile üyeleri hakkında daha fazla bilgi almak için gözetim yapma gibi yöntemlerin bir kombinasyonuna dayanıyor. Çevrimiçi bir genetik profil oluşturuyor ve buradan yola çıkarak tahminler yürütüyorsunuz."

Çok yorucu bir iş. Kendi başıma denesem, şansım yaver giderse muhtemelen bir yılımı alır. Ve bir kez daralttığınızda, potansiyel olarak failiniz olabilecek çok sayıda insanla karşılaşabilirsiniz. Sonra kimin nerede ve ne zaman yaşadığını, kimin fırsatı olduğunu ve bunun gibi şeyleri bularak onları ayıklarsınız. İşe yarar sayıda potansiyel şüpheliye ulaşırsanız, eşleşme olup olmadığını görmek için DNA örneklerini almaya çalışırsınız."

Başını salladı. "Golden State'teki adamı, numune almak için kaldırıma tükürene kadar takip ettiklerini hatırlıyorum."

"Muhtemelen bunu yaptıkları başka bir vakayı düşünüyorsunuz. Ama onunki de benzerdi. Arabasının kapı kolundan örnek almışlar. Hobby Lobby'de alışveriş yapmış. Daha sonra da bulgularını doğrulamak için çöpünden aldıkları bir dokuyu test ettiler. Her iki örnek de tecavüzcünün DNA profiliyle eşleşti, böylece resmi bir DNA örneği almak için izin alabildiler.

mahkemede kullanmak. Gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu. Hapisten asla çıkamayacak."

"Anladığım kadarıyla bu aile ağacı tecavüzcü davasında denemek ."

"Ben biliyorum. Teknik olarak faili meçhul bir dava olmadığını biliyorum ama bizim faili meçhul davamız -Erin Speck davası- aynı adam tarafından yapılmış gibi görüldüğünden, tecavüzcü davasındaki DNA profilini kullanmak ve zaman kazanmak için ilerlemek mantıklı. Ve Ryland Speck'arabasından test sonuçlarını aldığı anda, eğer bir DNA profili elde , bu umarım elimizdekiyle eşleşecektir.

Bir vakayı çözerseniz de çözmüş olursunuz. Ve umarım failin Erin'e ne yaptığını bize anlatmasını sağlarsınız."

"Bana sağlam bir yaklaşım gibi geldi. Şu uzmanlardan birini işe almamız gerekecek-"

"Adli bir soybilimci."

Başını salladı. "Ryland'ın bununla bir sorunu olacağını düşünemiyorum."

"Aslında birini tutmasına gerek yok. Yaptım bile. Geçtiğimiz birkaç gün boyunca

Speck davasında tek başıma çalıştığım aylarda, bana verdiği o gülünç derecede cömert altın paraşüt parasının bir kısmını bulabildiğim en iyi kişiyi işe almak için kullandım."

"Bunu neden en başta söylemedin?"

"Bir sonraki kısmı açıklamadan önce bağlamı anlamamı istedim." Ona doğru eğildi, heyecanı korkuyla savaşıyordu. "Grayson, az önce aldığım mesaj da bununla ilgiliydi, soybilimciden gelen bir güncelleme. Bir süre önce, bir soyağacı sitesinde ailesel bir eşleşme buldu ve o zamandan beri olası şüphelilerden oluşan bir havuza ulaşmak için soy ağacını oluşturuyor. Az önce bana attığı mesajda potansiyel DNA katılımcımızı altıya indirdiğini söyledi. aile ağacındaki erkekler."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Elinizde bir şüpheli listesi var ve sadece altı kişi mi var?"

Başını salladı.

"Aman Tanrım, Willow. Bu harika. Neden Ryland'a söylemek istemedin?"

"Bir... komplikasyon var."

Bekledi.

"Unutmayın, bu soy meselesinde genetik sizi sadece bir yere kadar götürür. Başlangıç ve bitiş noktalarını bulduktan sonra işin büyük kısmı, kardeşler, evlilikler, doğumlar ve tüm bunlara dayanan bir soy ağacı oluşturmaktır. Ağaç bilimle başlar, ancak bundan sonra bir harita çizme alıştırması haline gelir, esasen genlerin gidebileceği ağacın farklı dallarını gösterir. Anlıyor musunuz?"

"Deniyorum."

"Tipik bir aile ağacını düşünün. Bir şemsiye gibidir. Büyük-büyük dedeniz ve büyük-büyük büyükanneniz en tepede. Ama siz Bunu takip ederseniz, kardeşlerini, sonra çocuklarını ve onların çocuklarını, şemsiyenin her bir kaburgasına kadar izlemeniz gerekir. Bu küçük ağaçta yüzlerce insanla karşılaşabilirsiniz. Kesin olarak bildiğiniz tek şey, en alttaki uçların her birinin en üstteki büyük büyüklerle çok uzak bir ilişkisi olduğudur."

"Şimdi takip ediyorum. Sanırım. Bu genetik uzmanının katılımının en alttaki noktalardan biri olduğunu bildiğini söylüyorsunuz, çünkü onlar DNA'sını bu veri tabanına yükleyen biri ağacın en tepesinde."

"Hemen . Soybilimcimiz, ağacın bazı dallarını elemek için size bahsettiğim matematik üzerinde çalışıyor. Ve o da Bazılarını da bariz sebeplerden dolayı eleyebiliriz; örneğin belli bir dal tüm dişilerle son bulmuştur. Ya da bir diğeri, o soydaki tüm erkekler bizim suçumuzun zaman çizelgesinden önce öldüğünde sona erdi."

"Sana katılıyorum," dedi. "Şüphelinin bir avuç belirli dalın ucunda olması gerektiğini anladı ama daha fazla daraltamıyor. Bunu müfettişlerimizin yapması gerekecek."

"Aynen öyle. Hepsi erkek ve bu tecavüz ve cinayetleri işleyebilecek yaş aralığına uyan altı kişi var. Çünkü

Tüm ağaç boyunca evlilikler, hepsi aynı soyadını da paylaşmıyor. Birbirlerini tanımayan uzak kuzenlerden bahsediyoruz.

Müfettişlerin altı kişinin her birine bakarak onları eleyip eylemeyeceklerine karar vermeleri gerekiyor. Elbette her birinden DNA örneği almak ideal olacaktır, böylece belirli bir şüpheliye daha hızlı bir şekilde ulaşabilirler."

"Tüm bunlar, bulmacanın parçalarının yerine oturması için en başından beri istediğimiz sihirli ipucuna benziyor," dedi. "Peki neden bu kadar endişeli görünüyorsun?"

"Tam olarak endişeli değilim. Daha çok... bunun nasıl sonuçlanacağı konusunda endişeliyim. Daha başlamadan şirketimizin itibarını zedeleyebilir çünkü araştırmayı sorgulayacaklar."

"Onlar mı?"

"Bunu gördüğünde anlayacaksın." Telefonundaki mesaj uygulamasını açtı. "İşte araştırmamız gereken şüpheli listesi." Telefonu masaya doğru kaydırды.

Ekrana baktı ve küfretti. "Tam olarak benim düşüncelerim."

Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Şef Russo ile konuşmamız gerekiyor."

Hemen şimdi. Şehir merkezine giderken onu arayacağım, böylece programını temizleyebilir." Aceleyle onun peşinden gitti. "Ryland'ı alıp bizimle gelmesini söyleyeyim mi?" "Hayır. Bu konudaki içgüdülerin doğru çıktı. Ne kadar az kişi bilirse şimdilik, daha iyi. En azından Russo nasıl ilerlemek istediğine karar verene kadar."

On Beşinci Bölüm

Polis Şefi Russo masasının arkasında oturmuş, Willow'un telefonundaki mesaja bakıyordu.

Sanki yeterince uzun süre bakarsa isimler değişecekmiş gibi tam bir dakika boyunca baktı. Sonunda hiçbir şey söylemeden telefonu ona geri verdi.

Grayson tepkisini ölçmek için Willow'a baktı. Willow ona endişeli bir bakış fırlattı, belli ki bundan sonra ne yapacağından emin değildi.

Grayson boğazını temizledi. "Şef Russo."

Russo onu durdurmak için elini kaldırdı. "Merak etmeyin. Elçiye zeval olmaz." Willow'a baktı. "Ya da bu durumda, , çoğul olarak.

Adli soybilimin ardındaki bilim hakkında uzun uzadıya açıklama da gerek yok. Golden State Katili davası

haberlere , ilk yaptığım şey onun kim olduğunu nasıl bulduklarını araştırmak oldu. Birini yakalamak için zekice bir yol gibi görünüyordu. Ama bunun kendi adamlarımdan birini ya da onun *oğlunu* yakalamak için kullanılacağını hiç düşünmemiştim." Başını iki yana salladı. "Ne karmaşa ama."

Gözlerini masasına dikti. "Eğer suçlu benim adamlarımdan *biriye*, bu polis ile toplum arasındaki güven temelini sarsacaktır. Bu yeniden inşa etmek yıllar alabilir." Yemin etti. "Anlamıyorum. Mantıklı bile gelmiyor. Eğer bu bir polisse, hatta polisin ailesiyse, dikkatli olması gerektiğini, arkasında kendisini işaret edebilecek kanıtlar bırakmaması gerektiğini, özellikle de DNA bırakmaması gerektiğini bilir düşünürsünüz."

"Bugünlerde," dedi Willow, "geride herhangi bir iz bırakmamak son derece zor. Geçerli bir kanıt elde etmek için gereken DNA miktarı profil çok küçüktür. Bir damla ter, folikülü takılı bir saç teli, tükürük. Dikkatli olmaya çalışmış. Prezervatif kullanmış, kurbanlarının gözlerini bağlayana kadar yüz hatlarını gizlemiş, böylece onu teşhis edememişler. Ancak birine bu kadar şiddetli bir şekilde saldırmak, kontrolünü kaybetmek ve kurbanlarının anlattığı gibi bir çılgınlığa kapılmak ve geride kendinden bir şeyler bırakmamak neredeyse imkansız. Aşil'in topuğu, onu alaşağı edecek olan şey, dikkatli davrandığını ve aslında öyle olmadığı halde izlerini örttüğünü sanmasıdır."

Tiksintiyle başını salladı. "Bu hayvanın, kim olduğuna ya da kimin için çalıştığına bakılmaksızın, başka biri zarar görmeden ya da ölmeden önce hapsedilmesi gerekiyor. Grayson, test için senin laboratuvarını kullanabileceğimizi söylemiştin. Ve onlar da

sonuçları günler ya da haftalar yerine saatler içinde geri almak? Hatta bazen aylar."

"Kesinlikle. Şüphelilerden üçünün Gatlinburg'da olduğunu bildiğimizden, buraya gelmek üzere olan bir teknisyenim var. Örnekler toplandıktan sonra laboratuara geri dönecek. Birkaç saat uzaklıkta, bu yüzden yol süresi bizi geciktirecek. Ama yine de ilk üçünün sonuçlarını akşam karanlığında."

"Peki ya diğer üçü? Onların adresleri yok mu?"

"Henüz değil. Willow bana listeyi verir vermez seni aradık ve buraya geldik. Hâlâ ekibime neler olup bittiği hakkında bilgi vermem ve diğerlerinin yerini bulmaları için çalışmalarını sağlamam gerekiyor."

"Bu konuda yardımcı olabiliriz." "Teşekkür ederim, efendim."

"Beklemekten hoşlanmıyorum, Grayson. Burada DNA toplama kitlerimiz var. Adamlarımızdan biri örnekleri toplayabilir ve bir polis memuru da ışıklar ve sirenler eşliğinde otoyola çıkıp laboratuvar teknisyeninizi durdurabilir. Adaminız örnekleri alıp laboratuvarına dönebilir ve testlere başlayabilir. Senin için sorun olur mu?"

"İyiden de öte. Adamlarınızı arama emri olmadan örnek vermeye ikna edebileceğinizden emin misiniz?"

Alaycı bir ses çıkardı. "İşlerini korumak istiyorlarsa başka seçenekleri yok. Buraya imza attıklarında anlaşmanın bir parçası da bu, eğer bir suçtan şüpheli olurlarsa soruşturmada tam işbirliği yapacaklar ve gerekli testlere tabi tutulacaklar. Eğer reddederlerse, onları hemen kovabilirim. Ve bunu yapmak için bir sendika temsilcisine bile ihtiyacım yok. Zor kısmı oğlu olacak, çünkü o burada çalışan değil. Ama babasının işini tehlikeye atmak isteyeceğini sanmıyorum. Numuneyi vermeyi kabul edecektir."

Masa telefonundaki bir tuşa bastı. "Molly, suç birimlerimizden biri Olay yerindeki çocuklar iki DNA kitiyle buraya gelsin. Çavuş Mike Jeffries ve yeğeni Dedektif Brian Nelson'a da en kısa zamanda ofisime gelmelerini söyleyin."

Yirmi dakika sonra, gözle görülür bir şekilde sarsılmış olan Çavuş Jeffries, DNA örneği almak için ağzından örnek alan teknisyenin örneği test kitine koyup imzalamasını izledi.

"Yeğenin nerede?" Russo sordu. "Şimdiye kadar burada olmalıydı."

"Masasında değil ve mesajıma henüz cevap vermedi. Belki de dışarıda bir tanıkla görüşüyordur ve telefonunun sesi kapalıdır." Jeffries, Willow ve Grayson'a endişeli bir bakış attı. "Ama onu test etmenize gerek yok. Eğer Bay Prescott'un bahsettiği soy ağacı şeyine göre hareket ediyorsanız, hayır."

"Açıkla," dedi Russo, ses tonu itaatsizliğe izin vermiyordu.

"Brian kız kardeşimin biyolojik çocuğu değil. Evlatlık."

Russo şaşkınlıkla arkasına yaslandı. "Şey. Bu bilmediğim bir şeydi. Bay Prescott, uzman değilim ama bu onu gibi görünüyor. Kan bağı yok. DNA bağlantısı yok. Test yapmaya gerek yok. Katılıyor musunuz?"

Grayson Willow'a baktı. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Aksini iddia etmek için bir neden düşünemiyorum. Görünüşe göre Brian temize çıktı."

"Mükemmel," dedi Russo. "Listenizden bir isim silindi." Çavuş Jeffries'e sert bir bakış attı. "DNA'nız sizi o listeden çıkaracaktır."

"Evet, efendim. Olacak."

"Öyle olsa iyi olur. Peki ya oğlun? Steve mi? Test için onu buraya ne kadar çabuk getirebilirsin?"

Jeffries yutkundu. "Yakında burada olur efendim. Mesaj attığımda, ayrılacağını bildirmek için patronunu bulması gerektiğini söyledi. İş yeri buradan on dakika uzaklıkta."

"Geldiğinde onu alt kattaki teknisyenlerimize gönderin. Orada örnek alacaklar. Her iki numuneyi de Bay Prescott'un laboratuvarına götürecek bir üniformalı gönderebilmek için işlemin bittiği saniyeyi bilmek istiyorum."

"Evet, efendim." Kapıya doğru yöneldi.

"Jeffries?" Russo onu durdurarak seslendi. "Ekibini harekete geçir ve şu adamı yakala ki ben de belediye başkanını yakamdan düşürebileyim, olur mu?"

Jeffries ona gergin bir gülümseme verdi, Grayson ve Willow'a başını salladı ve sonra aceleyle kapıdan çıktı.

Russo masasına vurdu. "Departmandan kimseyi parmakla göstermenden hoşlanmasam Grayson, yeni şirketinden şimdiden etkilendiğimi söylemeliyim. Bu tecavüzcünün yıllardır faaliyet gösterdiğini anladın. Aylar yerine, başlangıçta düşündüğümüz gibi. Ve elimizde hiç şüpheli yokken siz şüphelileri sağladınız. Bu adamı yakaladığımızda Şirketinizin bu ne kadar çabuk çözdüğünü düşünürsek, onu daha erken alamadığım için medyaya teşekkür ederim. Ama umurumda bile değil. Önemli olan bu canavarı sokaklardan uzaklaştırmak. Bundan sonra ne yapacağınızı görmek için sabırsızlanıyorum."

"Teşekkür ederim efendim. Övgüler Bayan McCray'e gidiyor. Bu şirket sadece onun ilk fikri değildi, Erin Speck'in ve River Road Tecavüzcüsü. Adli şecere kısmı da tamamen ona aitti."

Willow ona minnettar bir gülümseme yöneltti.

Russo ayağa kalktı ve masasının üzerine eğilerek elini ona uzattı. Kadın şaşırmış görünüyordu ama ayağa kalktı ve Russo'nun elini sıktı.

"Teşekkür , *Dedektif*. Kimin için çalıştığınızdan bağımsız olarak bu unvanı saygımdan dolayı söylüyorum. Bunu hak ettiniz."

Gözlerini kırptırdı, gözleri kuşkulu bir şekilde sulanmıştı. "Gerçekten minnettarım efendim." "Burada hiç kimse senin büyük işler başaracağından şüphe etmedi. Mike-Jeffries'in

-Çalışmak için bir hap olabilir. Ama kapalı kapılar ardında hep seninle övünürdü. Özel sektöre geçmeye karar vermen bizim kaybımız. Ama faili meçhul davalarımızın çözülmesine yardımcı olarak bunun meyvelerini toplayacağız."

Grayson'a tekrar baktı, belli ki sarsılmıştı.

Grayson Russo'nun elini sıktı. "Laboratuvar DNA sonuçlarıyla birlikte bizi arar aramaz, sizi de aramalarını sağlayacağım."

"Öyle olduğunu gör."

Dönüş yolunda arabada Willow alışılmadık bir sessizlikle oturmuş, Dumanlı Dağlar'a adını veren, yükselen küçük beyaz sis bulutlarına bakıyordu.

"Çavuş Jeffries'in seni şefe övmesine çok şaşırdın, değil mi?" diye sordu.

"Şokun bunu tam olarak karşıladığını sanmıyorum." Gözlerini başka tarafa çevirdi.

Pencere. "Beni daha da şaşırtan şey Brian'ın bizim adamımız olmaması. Şüpheli listesinde onun adını görür görmez her şey yerine oturdu. O olduğundan emindim. Her zaman garip bir hava yayar, tüylerimi ürpertirdi."

"Jeffries olduğunu düşünmüyorsun değil mi? Ya da oğlu?"

"Jeffries'e hayır. Pisliğin teki olabilir ama özünde bir polistir. Oğluna gelince, bugüne kadar bir oğlu olduğunu bile bilmiyordum. Onun için çalışırken oturup aile hikayelerimizi anlatmazdık."

Kıkırdadı. ". Jeffries de bana kötü adam tipi gibi gelmiyor. Steve ya da Brian'la da hiç tanışmadım. Ama içgüdülerinize güveniyorum. Brian'ı gelecekteki davalar için aklımızda tutacağız."

Güldü. "Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor. Dürüst olmak gerekirse, iyi adamları kötü adamlardan ayırt edebilmemiz için DNA'ya sahip olmamız gerçekten iyi bir şey. O kadar medenileştik ki, insanlarla ilgili içgüdülerimize güvenme yeteneğimizi kaybettik.

insanlar. Birisi güzel giyindiği ya da dostça gülümsediği için kapılarımızı açıyoruz, yüzeyin hemen altında gizlenebilecek kötülükten asla şüphelenmiyoruz."

Grayson direksiyonu daha sıkı kavradı.

Willow'un eli aniden omzundaydı. "Çok özür dilerim. Yemin ederim bunu söylerken karına ve kızına ne olduğunu düşünmüyordum."

"değil. Ben de aynı şeyi merak etmedim değil. Kapıyı neden açtığına hiç anlam veremedim. Diğer taraftaki her kimse ona güvenmek zorundaydı, özellikle de kan kanıtı

o sırada Katrina'yı tutuyor olması gerektiğini gösteriyor. Katilini tanıyor olmalıydı. Ama aklıma gelen herkesle konuştum.

Polis . Hiç kimse şüpheli olarak ortaya çıkmadı. Bu hiç mantıklı değil."

Koltuğuna geri oturdu ve emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde ona doğru döndü. "Şüpheli listesini alıp şehir merkezine gitmeden önce seninle konuşmak istediğim bir şey vardı. Eve , Ryland'a olanlar hakkında bilgi verdikten sonra, özel bir görüşme için beni takvimine ekleyebilir misin?"

Ona bakmadan önce dağdaki bir virajın etrafından dolaştı. "Sesin endişeli geliyor. Bitmemiş İş hakkında mı? Takımdaki rolün hakkında mı?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Son birkaç aydır araştırdığım bir şey-"

Telefonu çaldı. Ekranı bakmadan susturdu. "Başka bir dava üzerinde çalışıyordum ve-" Telefonu tekrar çaldı. Yemin etti.

Grayson kıkırdadı. "Belki de kontrol iyi olur. Birileri seninle temasa geçmeye kararlı."

"Özür dilerim. Çabucak hallederim."

Willow'un parmakları ekranda gezinip biriyle mesajlaşırken, Grayson Audi'yi bir başka tehlikeli virajda manevra yaptırdı. Davayla ilgili olduğundan şüpheliydi. DNA'ları olamazdı.

sonuçları henüz gelmemişti. Bildiği kadarıyla hâlâ Steve Jeffries'in yanaktan örnek almak için karakola gelmesini bekliyorlardı.

Sıcacık parmakları aniden gömleğinin kolunu dağlamaya başladı.

"Grayson?"

Ses tonundaki umutsuzluk, adamın keskin ona bakmasına neden oldu. Solgunlaşmıştı, yeşil gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu. "Ne oldu Willow?"

Sorun nedir?"

"Çok geç kaldık."

"Ne demek istiyorsun? Telefonda kim vardı?"

"Şef Russo." Titreyen bir nefes aldı. "Başka bir kadın daha kaçırıldı. Görünüşe göre bu River Road Tecavüzcüsü."

On Altıncı Bölüm

"Kayıp kadının adı Nicole Paletta," diye açıkladı Grayson, Willow'u öncekinden daha resmi bir şekilde tanıttıktan ve polis merkezinde olanları anlattıktan sonra, evinin dönüştürülmüş kütüphanesinde Bitmemiş İşler ekibine. Willow konferans odasının onun yanında durdu, böylece her ikisi de herkesi bilgilendirirken görebiliyorlardı.

"Paletta, River Road Tecavüzcüsünün diğer kurbanlarıyla aynı genel tanıma uyuyor," diye devam etti. "Genç, yirmili yaşlarının ortasında, iyi giyimli, üst orta sınıftan ve uzun siyah saçlı. Bekar ve çocuğu yok, bu da önceki kurbanlardan bazılarıyla tutarlı, ancak Erin Speck gibi bazılarının çocukları vardı. Bu kurbanı bu kadar önemli kılan şey, kaçırıldığına dair bir tanığımızın olması ve bunun beş olası şüpheliden biri."

Gelmekte olduğunu hissettiği soru selini durdurmak için ellerini kaldırdı. "Willow size ilgili ayrıntılar hakkında bilgi verebilir ve soruları yanıtlayabilir. Ben sadece öncelikle Bayan Paletta'nın eve sağ salim dönmesine yardımcı olma konusunda bizim rolümüzün ne olacağını açıklığa kavuşturmak istiyorum."

Willow devam ederken ona cesaret verici bir baş işareti yaptı.

"Hepinizin faili meçhul davalarda çalışmak için kaydolduğunuzu biliyorum. Ve şimdiden bazı sözde *kolay* olanları temizlemek için harika bir iş çıkarıyorsunuz. Ayrıca, Speck davasında da büyük ilerlemeler kaydettiniz. Ama Willow'un dikkatli gözleri sayesinde hepimiz öğrendik ki bizim faili meçhul davamız -Speck soruşturması- aktif davayla, yani seri tecavüzcü ve katil avıyla bağlantılı. Polisin Bayan Paletta'yı bulmasına yardım etmenin, faili meçhul davamıza odaklanmaktan çok daha önemli olduğunu düşünüyorum. Umarım hepiniz bu konuda hemfikirsinizdir."

Ryland masasında durdu ve cevap vermeden önce diğerlerine baktı. "Bizden ne isterseniz hazır ve istekliyiz."

"Teşekkür ederim. Minnettarım. Paletta'nın aranmasından polis sorumlu. Arama-kurtarma ekipleri ve TBI ile koordineli çalışacaklar ve müsait olan tüm kolluk kuvvetlerini Paletta'yı gönderecekler. Olması gerektiği gibi davaya onlar liderlik ediyor. Bizim rolümüz farklı.

Her bir şüpheli hakkındaki derinlemesine bilgimize dayanarak polisin arama yapabileceği yerleri önermek için elimizdeki tüm kaynakları kullanacağız."

"Ne derinlemesine bilgisi?" Ryland masasına yaslanmış, ayak bileklerini çaprazlamıştı. "Hiçbirimize herhangi bir şüpheliden bahsedilmedi bile. Ayrıca, eğer bir görgü tanığı varsa, bahsettiğiniz şüphelilerden hangisinin kurbanı kaçırdığını tespit edemezler mi?"

"Bu soru, soruşturmalar ve polis prosedürleri konusunda gerçekten deneyimli birinin buradan devam etmesine izin vermem için bir işaret. Willow?"

Geri çekildi ve kadın soybilimciyle yaptığı çalışma hakkında ekibi bilgilendirirken korkuluklara yaslandı. Açıklaması ona anlattığından çok daha kısa ve özdü. Muhtemelen bunun nedeni odadaki diğer herkesin adli soybilimin arkasındaki bilimi zaten biliyor olmasıydı.

"Tanıkla ilgili olarak," dedi, "bence bu konuyu takip etmek zaman kaybı olur. Belki polis ondan daha iyi bir tarif ya da daha fazla ayrıntı alabilir. Ama bana söylenenler yardımcı olamayacak kadar geneldi. Paletta, River Road'un hemen dışındaki bir caddede koşarken tanık, birinin onu bir binanın köşesinden çektiğini görmüş. Bu seri tecavüzcü ve katilin tipik özelliği olduğu üzere, Paletta'ya saldıran adam tamamen siyah giyinmiş ve yüzü kapalıydı. Tanık, şüphelinin onu zorla bir arabaya mı yoksa binalardan birine mi bindirdiğini bilmiyordu. Sadece ortadan kaybolmuş. Bu . Bir kurbanımız olduğunu bilmemizin ve bunu bu kadar çabuk öğrenmemizin tek nedeni, tanığın onun arkadaşı olması ve saldırıyı görmüş olması. Birlikte koşu yapıyorlarmış ama arkadaşı geride kalmış. Yardım edecek kadar yakın değildi ama hemen 911'i aradı."

Ryland ona bir sorusu olduğunu bildirmek için eliyle işaret etti. "Paletta'yı kaçıran adamın seri tecavüzcü olduğundan nasıl emin olabiliriz? Eğer böyle bir varsayımda bulunursak ve yanılırsak, yanlış yola girmiş ve zamanımızı boşa harcamış olmaz mıyız?"

Willow ona acı dolu bir bakış attı. "İnan bana, bu benim de endişem. Burada yaptığımız işin, yani faili meçhul davalar üzerinde çalışmamızın en önemli özelliklerinden biri, her taşın altına bakmak, tüm kanıtları gözden geçirmek ve olası her senaryoyu araştırmak için gereken zamanı ayırma lüksüne sahip olmamızdır. Paletta'nın kaçırılması olayında böyle bir lüksümüz yok. Bu adam daha önce de öldürdü ve yine öldürebilir. Zaman bizim tarafımızda değil. O rahatsız edici en iyi tahmini yapmalı ve yardım etmek için elimizden geleni yapmalıyız. Grayson birkaç dakika önce Şef Russo ile telefonda konuştu. Russo özellikle tecavüz şüphelileri listesine odaklanmamızı istedi, biz de öyle yapacağız. Şimdi, şüpheli listesine gelelim."

Telefonunu Ryland'a doğru uzattı. Ryland aceleyle ileri atıldı ve o da telefonu ona uzattı.

"Bu metinde isimleri yazıyor," dedi. "Ryland, bu senin takımın. Nasıl devam etmek istiyorsun?"

Parmakları telefon ekranında uçuşuyor gibiydi. Sonra koşarak merdivenleri çıktı ve herkesin yüzüne bakmadan önce telefonu ona uzattı. "Beyler ve bayanlar, az önce bu listeyi mesaj grubumuza gönderdim. Şimdi hepinizin telefonunda olmalı."

Willow kıkırdadı. "Sanırım ileride başvurmak üzere bu mesaj grubuna katılmam gerekiyor."

Gülümsedi. "Hızlı bir soru. Listede altı isim var ama siz sadece beş şüpheli olduğunu söylemiş?"

"Brian Nelson elenebilir. Evlatlık olduğunu öğrendik, bu yüzden DNA'sı uyuşmayacaktır."

"Anladım. Tamam, yapacağımız şey şu millet. Beş takıma ayrılacağız ve her takım bir şüpheliye odaklanacak. Grayson'ın bizim için aldığı, düzinelerce emniyet ve özel veritabanını birbirine bağlayan o süslü bilgisayar sistemini kullanacağız. Sosyal medya hesaplarına, çevrimiçi gazetelere, halka açık aile ağacı sitelerindeki soy kayıtlarına, her zamanki yerlere girin."

Willow omzuna dokunarak sözünü kesti. "Adli soybilimcinin ekibe bu şüphelilerin ağaç bilgilerini göndermesini sağlayabilirim. Bu, irtibata geçilecek aile üyelerini bulma konusunda biraz zaman kazandıracaktır."

"Teşekkürler," dedi Ryland. "Bu kesinlikle yardımcı olacaktır. Kimse raporların ya da sunumların mükemmel ya da güzel olması konusunda endişelenmesin. Bu bir kovuşturma için kanıt belgelemekle ilgili değil. Bu bir hayat kurtarmakla ilgili. Geri kalanımız için yorumlayabildiğiniz sürece, son araştırma notlarınızın bir peçete üzerinde tavuk çizikleri olması umurumda değil."

Ryland arka duvardaki büyük dijital saate baktı. "Çeyreğe çeyrek var. Tam bir saat içinde toplanalım ve elimizdeki bilgileri paylaşalım. Bu adamların geçen ay güneşin doğuşundan batışına kadar gittikleri her yeri ve aradaki her şeyi bilmek istiyorum. Gayrimenkullerini, en sevdikleri balık tutma yerlerini, tatile gittikleri yerleri. Eğer yanlarında bir sevgilileri varsa, nereye gittiklerini ve sevgililerinin saklandıkları yerleri bilmek istiyorum."

Odada iyi huylu bazı kıs kıs gülüşmeler oldu.

Ryland sırtıttı. "Ne demek istediğimi anladınız, bayanlar ve baylar. Saklanma yerleri, aşk yuvaları. Oyunun adı bu. Yerlerin bir listesini istiyoruz

Paletta'yı aramaları için polise vermemiz gerekiyor ve buna hemen ihtiyacımız var. Sorusu olan?"

Adam Trent, ya da herkesin bildiği adıyla Trent, bir soru sormak için ayağa kalktı. "Coğrafyayı daraltabilirsek, bu yerlerin listesini polis için daha yönetilebilir bir hale getirebilir. Montana'da bir kulübeden bahsetmek istemeyiz, eğer failin buna vakti yoksa ya da oraya ulaşmak için. Willow, polisin kaçırma ne kadar sonra harekete geçtiğini söyleyebilir misin? Otoyolları kapattılar mı, otobüs duraklarını, havaalanlarını uyardılar mı?"

"Harika bir soru," dedi. "Russo bu olayda büyük bir şans yakaladığımıza inanıyor. Kaçırılmadan birkaç dakika sonra otoyol devriyesi ve Gatlinburg'a giren ve çıkan tüm yollarda, şehrin etrafındaki on beş millik bir yarıçapta kontrol noktaları kurdular. Her şeyi sıkı ve hızlı bir şekilde kilitlediler. Failin hâlâ bölgede olduğundan emin. Great Smoky Mountains Ulusal Parkı'ndaki korucular, adamımız yaya olarak kaçmaya çalışırsa diye kamp alanlarında ve yürüyüş yollarında devriye geziyor. Polis şehir merkezinde ve dağ eteklerinde kapı kapı dolaşıyor, her otel odasını, işyerini kontrol ediyor ve özel konutları da kontrol etmek için ellerinden geleni yapıyor. İşbirliğine yanaşmayan ve arama yapılmasına izin vermeyen ev sahipleri not ediliyor, böylece polis o bölgede şüphelimize dair bir işaret olup olmadığına bakabilir ya da geçerli bir sebep varsa arama emriyle geri dönebilir. Medya da uyarıldı, böylece kötü adam üzerinde bir yere saklanması için daha fazla baskı oluşacak. Başka sorunuz var mı?" diye sordu.

Trent başını salladı. "İşin içine girmek için sabırsızlanıyorum. Sanırım hepimiz öyleyiz."

"Benim dilimden konuşuyorsun, Trent." Ryland yıldırım hızıyla her dedektife bir numara verdi ve onları beş farklı ekibe atadı. "Şüpheli listenize bakın. Birinci ekip ilk şüpheliyi alacak. İkinci takım, ikinciye ve böyle devam edecek. Nelson denen adamı görmezden gelmeyi unutmayın. Hadi başlayalım."

Merdivenlerden zıplayarak indi ve koşarak masasına gitti. Kısa süre sonra oda, her ekip bir bilgisayar monitörünün etrafında toplanırken konuşmalar ve klavyelere vurma sesleriyle uğulduyordu.

Grayson tekrar Willow'un yanına gelirken şaşkınlıkla başını salladı. "Keşke diğer şirketlerdeki çalışanlar da işleri konusunda bu kadar hevesli olsalar. Neler başarabileceğimizi kimse bilemezdi."

Gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmadı. "Onları Ryland'ın ellerine bırakırken rahat mısınız? Seni biraz çalmak istiyorum."

"Soruşturmayı sevmeye başladım ama bu benim işim değil. Ryland ile emin ellerdeler." Kaşlarını kaldırdı. "Bu, Ryland'ın evinde söylediğin şeyle mi ilgili?"

Russo'nun aramasından önce? Eve vardığımızda benimle bir şey konuşmak istediğini?"

Başını salladı. "İstemek ve ihtiyaç duymak tamamen farklı şeyler olsa da. Bunu dışarıda konuşabilir miyiz? Belki konuşurken İngiliz bahçesi labirentinin yanında aşçınızın harika sandviçlerinden birini atıştırırız? Sen ve ben burada yalnız çalıştığımız o ilk birkaç ayda onun yarattıklarını hep sevmişimdir."

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Olan her şey için üzgünüm." ". Artık bunları geride bıraktık. Geri ve hiçbir yere gitmiyorum. Bahçeye o zaman?"

Gözleri alaycı bir ışık aldı. "O bahçede her zaman benden daha fazla zaman geçiriyorsun. Belki de baş bahçıvanıma aranızda bir şey olup olmadığını sormalıyım."

Gözlerini devirdi. "Ben Bay Baines'in tipi değilim. Yapraklarım ya da dallarım yok."

Kıkırdadı. "Kahverengi çantaları ve biraz şişe suyu alıp seninle orada buluşacağım."

On Yedinci Bölüm

Grayson, Willow ve baş bahçıvanının ana bahçe labirentinin girişinde oturdukları yere doğru yürüdü.

"Çok teşekkürler Bay Baines." Willow, verandadaki sandalyelerini ayıran küçük masaya doğru eğildi ve onun elini sıktı. "Ama uyarayım. Eğer tavsiyeniz annemin menekşelerinin yeniden çiçek açmasını sağlayabilirse, muhtemelen ilk uçağa atlayıp tüm bahçe sorunlarını çözmeniz için sizi Lexington'a geri götürecektir."

Kıkırdadı ve yavaşça ayağa kalktı, dizleri balonlu naylon gibi patlıyordu. "İşe dönsem iyi olacak. Patron gerçek bir zorba olabilir." Labirentteki yollardan birine doğru ilerledi.

Grayson, Willow'un sandalyesinin yanında durdu. "Bunu duyduğumu biliyorsunuz, değil mi Bay Baines?"

Bahçıvanın kahkahası onlara geri döndü.

"Gerçekten iyi bir adama benziyor," dedi Willow. "Burada büyürken sana çok şey öğretti mi?"

Poşetlenmiş öğle yemeklerini ve su şişelerini masaya bıraktı ve Baines'in boşalttığı koltuğa oturdu. "Bana çok şey öğretti. Sırtımdaki söğüt anahtarıyla."

Gözleri büyüdü ve yuvarlaklaştı. "Patronunun çocuğunu mu dövdü? Şalterle mi?"

"Sayamayacağım kadar çok kez. Ve her bir dayığı hak ettim. Çiçek tarhlarını çiğneyen, şenlik ateşi yakarken ya da kızartma yapmaya çalışırken neredeyse ormanı ateşe veren bir dehşettim."

"Vay canına. Ailen neredeydi?"

"Güzel soru. onları çok fazla görmedim. Genellikle ülke dışına seyahat ederlerdi. Ve siz benim için üzölmeye başlamadan önce söyleyeyim, onlar yokken, onlar buradayken eğlendiğimden çok daha fazla eğlendim.

Baines mükemmel bir yedek babaydı. Bana ormanda gerçek kapıları ve pencereleri olan eski bir kale bile inşa etti. Oldukça etkileyici. Annem bir çok geceyi bu kalede geçirdiğimi bilse

Orada, kirli zeminde bir uyku tulumunun içinde, göletlerden birinde yakaladığım balıktan başka yiyecek hiçbir şeyim yoktu - Baines ve bana balık tutmayı ve pişirmeyi öğreten diğer bazı personel sayesinde."

Gözlerini kırıştırdı. "Yemek yapabiliyor musun?"

Sırıttı. "Bu işte oldukça iyiyimdir." "Ama...

bir aşçınız, bir şefiniz var."

"Ben doğmadan önce bile ailem için çalışan biri. Kendini işe yarar hissetmesi için karnımı doyuramıyormuş gibi davranmam gerekse bile, bu onun gururunu kurtarmak için ödenecek küçük bir bedel. Ayrıca, onu buradan göndermek adil olmaz. Burası onun evi." Kız ona bakarken, adamın yüzü ısındı. Ve bu sıcaklık güneşten kaynaklanmıyordu. "Bana asil biriymişim gibi bakmayı kes. Kim olsa aynısını yapardı. Yapılacak en doğru şey bu."

Willow aniden ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Daha ne anlamadan kolları yumuşak, kıvrımlı Willow'la dolmuş, göğsüne bastırmış, ona sarılmıştı. Bunun tüm hayatına mal olacağını bilse bile onu itemezdi. onu tutmaya devam etmek için bir servet. Onu kendinden uzaklaştırmak *istemiyordu*. Ona sıkıca sarılırken, kalbinin etrafındaki duvarın çatladığını hissedebiliyordu.

Ona ne yapıyordu?

Geri adım attığında şaşkınlıkla başını salladı. "Sen gerçekten iyi bir adamsın, Grayson Prescott. Çoğu insanın bildiğinden çok daha iyisin."

Boğazını temizledi. "Belki de sandviçler soğumadan . Ya da ısınmadan. Ya da her neyse. Kahretsin, bizim için ne paketlediğini bile bilmiyorum."

Güldü ve her ikisi de çavdar ekmeği üzerine sıcak jambon ve peynir ile onu mutfığa yükselten bir tür süslü Fransız sosundan yemeklerini afiyetle yediler.

Bitirdiklerinde, kolay sohbet sona erdi ve masanın altından bir dosya alırken yüz ifadesi tamamen işle ilgili bir görünüm aldı.

"Hazır mısınız?" diye sordu, elleri dosyanın üzerindeydi.

"Kulağa uğursuz geliyor."

"Sadece... Seninle tartışmak istediğim bazı araştırmalar var."

Sandalyesini, çalılık labirent yerine masaya daha iyi bakacak şekilde kaydırды. "Araştırma becerilerimin eksikliğini biliyorsun, değil mi? Harvard işletme fakültesi mezunları cinayet gizemlerini çözmek için en iyi donanıma sahip değillerdir."

"Harvard mı? Vay be. Bu kadar züppe olmana şaşmamalı." Ona takıldığını belli etmek için göz kırptı. Dosyayı açtıktan sonra bir yığın fotoğraf çıkardı.

"Bunlar tanıdık geliyor."

"Yapmalılar. Bu ilki Erin Speck. Diğerleri River Road Tecavüzcüsünün bilinen kurbanları, öldürülen kadın da dahil."

İçine bir korku yerleşti. "Bilinen kurbanlar mı? Daha fazlası olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Ben." Bilinen beş tanesini tek sıra halinde yan yana dizdi. "Hepsinin birbirine bu kadar benzemesi şaşırtıcı," dedi. "Kesinlikle bir kurban orayı tercih edin."

"Onun yönteminin, çalışma tarzının bir parçası."

İlkinin altında bir sıra daha oluşturdu, hepsi daha önce hiç görmediği yeni resimlerdi. Yine de, acı verici bir şekilde tanıdık geliyorlardı. Genç, kadınızın kahverengi ya da siyah saçlı.

"Tüm bu kadınlar tecavüze mi uğradı?" Bu fikir korkunçtu, dehşet vericiydi. Kadın başını salladığında, yediği sandviç midesinde ekşimiş gibiydi. "Öldürülen var mı?"

"Bir." Ortadaki resme dokundu. "Peggy Lidow. Diğeri -" Peggy'nin solundaki resmi işaret etti "- Samantha Stuckey.

Resmi olarak kayıp bir kişi. İki yıl önce Knoxville yakınlarında kaybolmuş. Hepsi komşu ilçelerde kaçırılmış, tecavüze uğramış ya da öldürülmüş. Bilmediğimiz başka kurbanlar olup olmadığını öğrenmek için ava çıkana kadar ne Gatlinburg Polisi'nin ne de bizim radarımıza girdiler."

"Bunu neden yaptın? Daha fazlasını bulmaya mı çalıştın?"

"Speck'in kaybolması ile son tecavüzler arasındaki süre çok uzundu. Tecavüzler arasındaki zaman giderek artıyor. Gittikçe daha da dengesizleşiyor. Bir kadını kaçırmayı, üç buçuk yıl boyunca başka bir kadına saldırmaması ve son altı ayda bu kadar tırmanması bana mantıklı gelmiyordu."

"Tamam," dedi düşünerek. "Sadece televizyonda gördüklerime dayanan acemi dedektiflik yeteneklerimi kullanarak, bunların bağlantılı olduğuna dair elinizde ne kanıt olduğunu sormak zorundayım. Speck'in başka bir kurbanla olan fiziksel benzerliği o kadar güçlüydü ki tüyler ürpertiyordu. Ve bazı liflerin daha sonra aynı adam olduğunu kanıtladığını biliyorum. Peki ya bunlar? Başka ilçelerden olduklarını söylediniz. Onları birbirine bağlayacak DNA ya da benzeri bir şey var mı?"

"Öldürülen kişinin DNA'sı işe yarar bir profil elde edilemeyecek kadar bozulmuştu. Diğer kurbanlardan tecavüz kitleri toplandı ancak test için laboratuara gönderilmedi."

Bir elini masaya vurdu. "Yine kaynak ve bütçe kısıtlamaları." "Dışarıdaki her polis teşkilatını finanse etmeye sizin bile gücünüz yetmez. Ne yapmaya çalışırsak çalışalım, kolluk kuvvetlerinde kaynaklar her zaman bir sorun olacaktır.

yardım etmek. Ancak bu özel vakalarda, saldırıların benzerliği ve

Her birinin gözlerinin bağılı olması, saldırganların onları nasıl etkisiz hale getirdiği, hepsi bana aynı görünüyor."

"Halihazırda incelediğimiz davaların bir parçası olarak DNA'larının test edilmesini onaylamamı mı istiyorsunuz?"

"Öyleyim."

"Cevabımın kesin bir evet olacağını bilmen gerekirdi. Şirketin fonlarını uygun gördüğünüz şekilde kullanmanız konusunda size tamamen güveniyorum. Peki burada olmamın asıl sebebi ne?"

Tekrar dosyaya uzandı. Kadın dosyayı karıştırdıkça adamın içinde alarm zilleri çalmaya başladı. Kadın başka bir resim daha çıkardığında, oluşturduğu ikinci sıranın altına yüzü aşağı bakacak şekilde adam dikkatle baktı.

"Speck davası ara verdiğim süre boyunca üzerinde çalıştığım tek dava değildi. Seri tecavüzcü ve katilimizin bir başka potansiyel kurbanı hakkındaki adli tıp raporunu okudum. Ve kurbanla ilgili her şey çalıştığımız durumda, bir şey olmadı. Saçı. Öldüğü sırada kısa ve sarıydı." Onun bakışlarını aradı. "Ama durum her zaman böyle değildi. Aylar önce bir gün ofisinizdeyken masanızda bir resim fark ettim. Maura'nın bir resmiydi. Bir şey beni rahatsız ediyordu ama ne olduğundan emin değildim, ki kendi başıma ailenizin davasını araştırırken o resmi düşünene kadar. İnternette aradım ve o resmin bir kopyasını buldum.

aynı resim. Bunu bir muhabirle paylaşmış olmalısınız çünkü aileniz hakkında yaptığı bir haberde yer alıyordu."

Resmi yavaşça ters çevirdi.

Anıt mezarı her ziyaret ettiğinde gördüğü karısının resmine baktı. Babasının evlendikleri gün çektiği resme. Karısının üzerindeki iki sıra kurbanı tararken bu görüntü onu derinden sarstı. Her biri kız kardeşi olabilirdi.

Ve şimdiye kadar bir bağlantı kurmayı hiç düşünmemişti.

"Kendini bir asi olarak görüyordu," dedi, ona bu gerçeği her hatırlattığında yaptığı gibi yarı gülümseyerek. "Ailesi o küçük bir kızken Japonya'dan buraya göç etmiş. Benim ailem gibi onun ailesi de katı ve eski kafalıydı. Saçını boyamasını ya da kesmesini yasaklamışlar. Ya da dövme yaptırmasını. O da tabii ki bunların hepsini yaptı. Ama onlara olan saygısından dolayı biz evlenene kadar beklemişti. O noktada asi olmak, düşündüğü kadar büyük bir heyecan değildi. Ve saç diplerini sürekli boyamakla uğraşmaktan hoşlanmıyordu. Bu yüzden çoğunlukla saçlarını doğal haliyle bıraktı.

renk, siyah. Ve . Ta ki sıkılıp kesene ve tekrar sarıya boyayana kadar."

Kendini fotoğraftan başını kaldırmaya zorladı. "Yirmili yaşların ortasında, hali vakti yerinde, güzel giysiler, pahalı mücevherler. Çoğu zaman uzun siyah saçlar. Ama öldürüldüğünde öyle değildi."

Ona sempatik bir gülümseme verdi. "Başka bir fark daha var. Saçları, sarı saçları, katil tarafından şiddetle kesilmiş. Fuayenin her yerinde saç tutamları vardı Uyuşmayan, kafamı karıştıran şeylerden biri de buydu. Psikoloji derslerinde tanıştığım bir arkadaşımı aradım. Kendisi şu anda bir danışman, kolluk kuvvetleriyle çalışıyor. Ona göre, karınızı öldüren her kimse, onu ilk olarak uzun siyah saçlı görmüş ve kafayı ona takmış olabilir."

"Sonra ne oldu?" diye sordu. "Saçını sarıya boyattığı için onu öldürmeye mi karar verdi?"

"Daha büyük olasılıkla onu bir sonraki kurbanı olarak, hatta muhtemelen ilk kurbanı olarak, saçları koyu renkten seçti. Boyadığını bilmiyordu. Kapıyı çaldığında, hayalini kurduğu kadını bekliyordu. Onun yerine, kısa sarı saçlı bir kadın açtı. Bu onu öfkeliendirdi, fantezisini yok etti. Çılgına dönmüş, kadının saçlarını kesmiş. Vurulan tek kurban o, ama aynı zamanda bıçaklanmış, bu da diğer saldırılarla tutarlı. Yanılıyor olabilirim-"

"Ama haklı olabilirsin."

"Eğer öyleyse, başından beri istediğimiz gibi kıyafetlerini test ettirmeliyiz. Katilin geride bıraktığı DNA'yı bulmak için mümkün olan her şeyi yapmalıyız. İyi haber şu ki, eğer profili bulabilirsek ve eşleşirse River Road Tecavüzcüsü davasındaki gibi, katilin kimliğini zaten biliyoruz. Ya da laboratuvarınız örnekleri test edip profiller."

"Listendeki şüpheliler." "Aynen öyle."

Arkasına yaslandı ve bacaklarını önünde uzattı. "Onun davasını çözmeye yaklaştığımız için rahatlamış olmalıyım. Ama şu anda bir şeyleri kırmak istiyorum. Karımın ve küçük kızımın, hasta bir hayvanın saçını beğenmesi ya da beğenmemesi yüzünden öldürülmüş olması iğrenç ve sinir bozucu."

Ayağa kalktı. "Teşekkür . Bulduğunuz her şey inanılmaz. Ama söylemeliyim ki, bunu her gün nasıl yapıyorsunuz bilmiyorum,

bu çirkinlikle başa çıkmak. Savaşta korkunç şeyler gördüm, korkunç şeyler. Ama bu, bir şekilde bu daha kötü. Belki de kadınlar ve bir vakada da bir çocuk olduğu içindir. Bilemiyorum. Bu tür şeyleri sürekli araştırırsaydım, tam bir bunak olurum. Zaten tam bir *bunalımdayım*. Bir dakikaya ihtiyacım var."

Onun cevabını beklemedi. Eve doğru yürüdü ve ofisine varana kadar durmadı. Masasının üzerindeki, Willow'un ona bahçede gösterdiği resme uzun süre baktı. Ellerini resmin üzerinde gezdirdi, sonra yanında duran yuvarlak kristal kâğıt ağırlığını aldı. İçindeki öfkeyi yatıştırmaya çalışarak, elini olabildiğince sert bir şekilde tekrar tekrar sıktı.

Ne kadar anlamsız, gereksiz bir hayat kaybı. Bir *hiç* uğruna.

Tavandan tabana pencerelerden birinin birkaç adım ötesinde durdu ve Willow'un sözlerinin serbest bıraktığı canavarı kafeslemek için çok uğraştı. Aşına olduğu bir canavardı, savaş alanında bir düşmanın üzerine salabileceği ve gözünü bile kırpmayacağı öfke ve acımasızlık. Bastırılmış hayal kırıklığı ve

Willow'un inanmasına izin verdiği kadar cennet gibi geçmemiş olan çocukluğundan kalma kırgınlıklar.

Anne babasıyla sevgi-nefret ilişkisi vardı, çoğunlukla babası söz konusu olduğunda nefret ediyordu. Ve ne zaman bir seyahatten dönseler korkardı. Tekrar gittiklerinde, sabah olana kadar odasına saklanırdı. morluklar soldu. Geçtikten sonra, bir ailesi olduğunu bile unutmaya çalışırdı. Ormanda oynar, gecelerini kalede geçirir, görevlilerle hayalet hikayeleri paylaşırdı.

Ama öfke hep oradaydı.

Bu yüzden orduya katılmıştı, öfkesini yapıcı bir şeye kanalize edebileceğini umuyordu. Madalyalar bir dolapta tozlanıyordu. Yukarıdakiler kanıtlamıştı. Ama şimdi kendini bırakmaktan, saçlarını beğenip beğenmemesi gibi sıradan ve önemsiz bir şey yüzünden onca insanın - özellikle de Maura ve Katrina'nın- çılgın bir katilin elinde acı çekip ölmesinin ne kadar adaletsiz olduğunu haykırmaktan başka bir şey istemiyordu.

Kapı çalındı ve arkasından açıldı.

"Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim," diye Willow. "Ama bunu hemen bilmek isteyeceğinizi düşündüm. DNA testi sonuçlarından bazıları geldi bile. Grayson, bir eşleşme bulduk."

Yavaşça yüzünü ona döndü, parmakları kâğıt ağırlığının etrafında sıkışmıştı. "Jeffries mi?"

Tereddüt etti. "Evet."

Adam ona baktı, öfkesi artıyordu. "Eski patronun, bir polis, o kadınlara tecavüz edip öldürdü mü? Belki karımı bile? Çocuğumu?"

"Hayır, Grayson. O . *Oğlu* yaptı."

Gırtlaktan bir kükreme sesi çıkardı ve kağıt ağırlığı pencereden içeri fırlattı.

On Sekizinci Bölüm

Willow, Şef Russo'nun ofisinde Grayson'ın yanına oturmuş, onun gelmesini bekliyordu. Gözlerini kaçırmadan önce Grayson'a yan gözle bir kez daha baktı.

Derin bir iç geçirdi. "Bir cam daha kırmayacağım." "Öyle olduğunu düşünmemiştim."

Fırtınalı mavi bakışlarıyla onu mızrakladı. "Şimdi de benden mi korkuyorsun?"

ona baktı, karısının katilinin adının olduğu kırmızı bayrağı önünde salladığından beri korumaya çalıştığı ince nezaket örtüsünün altındaki acıyı ve endişeyi hissetti.

Jeffries'in oğlunu öğrendiğinden beri etrafına ördüğü duvarı yıkmak için çaresizce, o zamandan beri yapmak istediği bir şeyi yaptı. Onun o arka sokakta kendisini gerçekten kurtarmaya çalıştığını fark ettiği ilk an. Mevcut durum göz önüne alındığında tamamen uygunsuz, çılgınca bir şey yaptı. Ve aklına gelen tek şey tatlıya ulaşmaya çalışmaktı, Tüm bu öfke ve acının altında boğulan nazik bir adam.

Onu öptü.

Onu *gerçekten* öptüm.

Sandalyelerinin kollarına yaslandı ve göğüslerini onun göğsüne yapıştırdı. İnkâr etmeye çalıştığı tüm sevgisini bu öpücüğe döktü, ona sevildiğini, önemli olduğunu ve ona güvendiğini sözsüz olarak bildirdi. Tamamen. Kayıtsız şartsız. Ne olursa olsun.

Ve kendine güvenebileceğini.

Ofisinde kontrolünü kaybettikten sonra gibi bir hayvan değildi. Camı kırdıktan sonra yüzünde beliren kendinden nefret ve utanç, o zamandan beri aralarına ördüğü duvarın ardına çabucak gizlenmişti. Onun incindiğini, utandığını biliyordu. Ve onun hiçbir şey için kendini suçlu hissetmesine gerek olmadığını bilmesini istiyordu.

Boğazının derinliklerinden boğuk bir ses çıkardı ve sonra onu tekrar öpmeye başladı. Vahşiydi, neredeyse vahşice karşılık veriyordu. Ama ona zarar vermedi.

Asla öyle değil. Elleri kızın uzun saçlarının arasından geçerek başını geriye çekti ve ona daha iyi erişim sağladı. Sonra dilini içeri , elleri aşağı, aşağı, aşağı kayarken onu çılgınca okşadı.

Ona karşı sarsıldı, onun ustaca dokunuşu içinde bir ateş yaktı, sinir uçları boyunca cızırdadı. Tanrım, eğer durmazlarsa adamın kıyafetlerini yırtacak ve polis şefinin ofisinde onun üzerine atlayacaktı. Kilitli olmayan bir kapıyla. Ve polis gücünün yarısı hemen dışarıdaki ekip odasında.

Öpücüğü bıraktı, göğsü kabarmış bir halde beş santim ona bakarken, düşmemek için elleriyle sandalyenin kollarını kavradı. "Ho...ly...cow."

Dudakları yavaş ve seksi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sanırım bu benden korkmadığın anlamına geliyor."

Homurdandı, sonra bu çirkin ses karşısında dehşet içinde nefesini tuttu.

Sırıttı. "Son derece sevimlisin. Eğer dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsan, görev tamamlandı." Saçlarını nazikçe geriye doğru düzeltirken gülümsemesi soldu. Sonra yüzünü kavradı ve onu tekrar öptü. Kızın güzelliğinden ağlamak istemesine neden olan yumuşak, acı veren tatlı bir öpücük.

Geri çekildiğinde, neredeyse vahşi öpücüğü kadar yıkıcı bir okşamayla başparmağını alt dudağında gezdirdi. Kadın karşılık olarak titredi, sonra başparmağını hafifçe ısırdı.

Keskin bir nefes aldı, vücudu ona karşı bir yay gibi gergindi. "Bu iş bittiğinde, *gerçekten* ama *gerçekten* konuşmamız gerek."

"Ya da... bir şey." Göz kırptı.

Güldü, sonra yaklaşan ayak sesleriyle ayıldı.

Sandalyesine oturdu, aceleyle gömleğini ve saçını düzeltti.

Grayson sadece ceketini çekiştirdi ve bir elini saçlarının arasından geçirdi. Bir kez. Uсталıkla yerine oturdu. Kimse ona bakıp da otuz saniye önce neredeyse onu yiyip bitirdiğinden şüphelenmeyecekti. Ve işte buradaydı, hâlâ çılgınca saçlarını parmaklarıyla tarıyordu.

Kapı açıldığında, ellerini hızla bıraktı. Russo içeri girdi, onu Willow'un daha önce birkaç kez karşılaştığı adliye muhabirlerinden biri izledi. Çavuş Jeffries içeri süzüldü. Kapıyı kapattı, şüphesiz meslektaşlarının yaklaşan konuşmayı duymasını istemiyordu. Eninde sonunda öğrenmeyeceklerinden değil.

Grayson, Jeffries'in her hareketini saldırmaya hazır bir yırtıcı hayvan gibi izliyordu. Willow elini onun koluna koydu, Russo'ya da eski patronunun fark edip etmemesini ya da bu konuda ne düşündüklerini zerre kadar umursamıyordu. Grayson'ın

Ne olursa olsun onun yanında olduğunu biliyordu.

Russo sandalyesine oturdu ve Jeffries'e odanın sol tarafındaki bir sandalyeye, masanın kenarına steno makinesini kuran zabıt kâtibinin yanına oturmasını emretti.

Willow ve Grayson sağ tarafta oturuyorlardı. Jeffries'in şansına, yumruklaşma menziline dışındaydı. Çünkü Jeffries ne söylemeyi planlarsa planlasın, ne Willow ne de Grayson onun oğlundan ve o zavallı kadınlara yaptıklarından haberdar olamayacağına inanıyordu.

Russo, mahkeme raportörünün yararlanması için herkesi tanıttı. Toplantının resmi kaydının yapıldığını açıkladıktan sonra Willow'u işaret etti.

"Bize laboratuvarın size ne söylediğini anlatın. Zamandan tasarruf etmek için, mahkeme raportörümüze bugün daha önce açıkladığınız tüm soyağacı olayını kayıtlara geçmesi için zaten anlattım. Siz buna eklemeler yapabilirsiniz ve ben de bilmediğiniz bazı boşlukları dolduracağım."

Şaşkınlıkla Grayson'a baktı, sonra şefe döndü. "Elimden geldiğince kısa tutacağım. Soyağacı çalışması altı kişiden birinin Bulduğumuz şüpheliler hepimizin aradığı tecavüzcü ve katil. Bu sabah o kişilerden ikisinden DNA örnekleri alındı - Çavuş Mike Jeffries ve oğlu Steve Jeffries. Öğleden sonra laboratuvarından bir telefon aldım ve bu örneklerin test sonuçlarının geldiğini söylediler. İkisi de negatif çıktı. Katilin profiline uymuyorlardı. Ancak, Çavuş Jeffries'in profilinde katilin profiline yakın bir aile bağı, bir baba-oğul bağı ortaya çıktı. Laboratuvar, Steve'le bir eşleşme *olduğu* sonucuna vardı.

Yeniden test. Orijinal numunesi bir şekilde kirlenmiş olmalı ve yeni bir numune vermesi gerekecek. Bu arada, eğer henüz yapmadıysanız, onu şimdi tutuklamak akıllıca olacaktır. koş."

Russo kollarını masasının üzerinde kavuşturdu. "Ve sen daha önce telefonda bunu açıkladığında ben de bu öneriyi kabul ettim. Steve'i aşağıda yirmi dört saat bekletiyorum. Ama bir sorun var. Gördüğünüz gibi, Bugün erken saatlerde laboratuvarınızın testleri yapmasını beklerken, adamlarımız DNA sonuçlarını beklerken Mike ve Steve hakkında biraz araştırma yaptılar. Üç saldırı sırasında Steve'in çok sağlam bir mazereti var. İş için ülke dışındaymış."

Grayson doğruldu. "O zaman mazeretini tekrar kontrol etmeniz gerekiyor. Doğru olmayan bir şeyler var."

"Sana katılıyorum. Bir şeyler kesinlikle doğru değil. Adamlarıma mazereti tekrar kontrol ettirdim. Hiçbir hata yok. Mike'ın oğlu Steve o kadınlara tecavüz etmiş ya da onları öldürmüş olamaz." Çavuş Jeffries'e soğuk bir bakış fırlattı. "İşte bu yüzden Mike'la oturup neler olup bittiğini açıklamasını istedim. DNA yalan söylemez. Mike'ın bir yalancı olduğu ortaya çıktı. Steve onun tek biyolojik oğlu değil. *Diğer* oğlu Brian Nelson."

Grayson küfretti. "Seni adi herif-"

"Daha fazla katılamazdım," diye araya girdi Russo. "Brian, Mike'ın metresinden olan oğlu. Kız kardeşi onu evlat edindi, böylece Mike'ın karısına ilişki haberini vermeden onu aile içinde tutabileceklerdi, böylece onun tam bir serseri olduğunu bilmiyordu. Hepsini doğru anlamış mıyım? Çavuş?"

Jeffries'in beti benzi atmıştı. "Evet, efendim."

Grayson küfretti. "Seni aptal. Bize açıkça Brian'ın evlatlık olduğunu, DNA'sını test etmemize ya da onu şüpheli olarak görmemize gerek olmadığını söylediniz. Ama sen onun katil olduğunu biliyordu. Tecavüzcü. Değil mi?"

Jeffries şiddetle başını salladı. "Hayır, hayır, hayır. Öyle bir şey değil. Yemin ederim. En kötü kâbuslarımda bile oğullarımdan hiçbirinin bu kadar alçakça bir şey yapabileceğini düşünmemiştim. İkisinin de masum olduğundan emindim. Ama karımın Brian'ın benimle olan gerçek bağına gereksiz bir DNA testi yüzünden öğrenmesini istemiyordum. Laboratuvarın benim ve Brian'ın DNA'larının neden baba-oğul yerine baba-oğul gibi çıktığını sorgulaması durumunda ortaya çıkacak soruları riske atamazdım.

Amca-yeğen. Listenizdeki diğer adamları test ettiğinizde, onlardan birinin katilin profiline uyacağını ve Brian'ı test etmeye gerek kalmayacağını düşündüm. Bir katili korumaya çalışmıyordum. Karımı korumaya çalışıyordum. Brian.

onun babası olduğumu biliyor. Ama karım bilmiyor. Onun incinmesini istemedim." Grayson gözlerini ona dikti. "Karını korumuyordun. Kendini koruyordun. Karın seni terk ettiğinde incinmek istemedin."

"Yeter," dedi Russo. "Suçlamaları ve suçlamaları daha sonra da yapabiliriz. Şu anda önemli olan Brian Nelson'ı ve kayıp kadınıımız Nicole Paletta'yı bulmak."

Willow'un eli Grayson'ın kolunda sıkılaştı. "Ne demek *bul* Brian mı? Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

Russo bir kez daha Jeffries'e ters ters baktı. "Buna cevap vermek ister misin?"

Ellerini birbirine dolamış, perişan görünüyordu. "Bay Prescott, şef bana sizin ve Willow'un anladığınız şeyi söyledi. River Road tecavüzcüsünün karınızı ve kızınızı öldüren kişi olabileceğini. Çok üzgünüm-"

"Ne kadar üzgün olduğunuzu duymak istemiyorum. DNA yalanlarına ek olarak, karımın saldırısı sırasında Brian için bir mazeret sağladınız. Sadede gel Jeffries. Brian nerede?" Grayson ısırdı.

Yutkundu. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Diğer şüphelilerin DNA'ları gelene kadar ortalıkta görünmemesini söyledim. İnsan kaynaklarına hasta olduğunu söyleyeceğimi söyledim. Birkaç gün içinde dönmesi gerekiyor."

Grayson başını salladı, yüz ifadesinde öfke ile inançsızlık savaşıyordu. "Nicole Paletta dışarıda bir yerlerde, oğlunuz tarafından kaçırıldı. Onu DNA testi konusunda uyarmamış olsaydınız, bugün iş yerinde gözaltına alınmış olabilirdi. Bunun yerine, yalanlarınız sayesinde, muhtemelen Onu öldürmeden önce ona ağza alınmayacak şeyler yapıyor ve başka bir yerde ortaya çıkıp tekrar tecavüz etmeye ve öldürmeye başlamak için radardan kayboluyor. Aptalca bir ilişkiyi kabullenecek kadar erkek olmadığın için daha kaç kişi yaralanacak ya da ölecek?"

Jeffries kül rengine döndü. "Çok özür dilerim."

Russo dikkatlerini çekmek için parmaklarını masasına vurdu. "Brian Nelson hakkında bir arama emri çıkarttık. Kolluk kuvvetlerindeki herkes onu arıyor olacak. Herkes elini taşın altına koysun. Bu adamı bulmak ve Bayan Paletta'yı kurtarmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Grayson, Jeffries'e dönerek onu küçümsediğini belli etti.

"Şef," diye sordu Willow, "telefon şirketiyle temasa geçip Brian'ın cep telefonunu takip ederek yerini tespit etmeye çalıştınız mı?"

"Şu anda telefon şirketiyle bu konu üzerinde çalışıyoruz."

Grayson, "Takımımızın vites değiştirmesini sağlayacağım," dedi.

"Onlar

Asıl şüphelilerden beşini araştırıyoruz, Brian hariç herkesi. Brian'ın geçmişini araştırarak saklanabileceği yerleri bulmaya çalışacaklar."

"Benim ekibim de aynı şeyi yapıyor. İlerlememizden birbirimizi haberdar edelim. Jeffries ve kız kardeşi de dedektiflerimle oturup Brian hakkında bildikleri her şeyi bize anlatacaklar. Öyle değil mi, Çavuş?"

"Evet, efendim. Elbette efendim. Hemen onu arayıp karakola gelmesini söyleyeceğim." Jeffries odadan koşarak çıktı.

Grayson ve Willow tedirgin bir bakış attılar.

Willow, "Şef," dedi. "Jeffries'e için güvenebileceğinize emin misiniz? Brian'ın nerede olduğunu biliyorsa gidip onu uyarabilir."

Russo'nun yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı, odaya girdiğinden beri ilk kez . "Bugün daha önce de söylediğim gibi, Dedektif. Siz bir mükemmel bir araştırmacı. Jeffries'le bu fiyasko hakkında konuşur konuşmaz ben de aynı sonuca vardım. Ama Brian'ı uyarmaya çalışacağını sanmıyorum. Başka bir polis tarafından köşeye sıkıştırılmadığından ve vurulmadığından emin olmak için onu kendisi getirmek isteyecektir."

Grayson, "Çavuşunu takip ediyorsun," dedi.

"En iyi iki adamımı görevlendirdim. Ve arabasında GPS takip cihazı var."

On Dokuzuncu Bölüm

Grayson ertesi sabah üç kahve fincanı taşıyan bir tepsiyle dönüştürülmüş kütüphaneye girdi. "Uyanın uykucular."

Ryland . Masasındaki kâğıt yığınının üzerinde yüzüstü yatmış horluyordu. Grayson onun için uzak köşeye bir fincan bıraktı.

Ryland onu devirmesin diye kollarını sallama bölgesi. Kokunun onu yakında uyandıracağına bahse girmişti.

Willow, Ryland'dan çok daha iyi durumda değildi. Ama en azından bir sandalyede uyuyakalmak yerine, pencerelerin ön tarafındaki kanepelerden birine kıvrılacak kadar akıllıydı.

Gözlerinden birini açtı ve elini uzattı. "Kahve. Şimdi."

Kıkırdadı. "Önce otur. Ve belki bir dahaki sefere tüm ekip sabahın erken saatlerine kadar çalışırsa, tavsiyemi dinler ve misafir odalarından birini kullanırsın."

Hava almak için ayağa kalkmadan bardağın yarısını yuttu. Adam ona bakarken gözleri şüpheyle kısıldı. "Ne?"

"Saçın. Bu sabah çok ilginç." "Medusa mı yoksa rüzgarla savrulan tanrıça mı?"

"Rüzgârla savrulan tanrıça diyeceğim."

"Akıllı adam." Gözleri büyüdü. "İşemem lazım." Bardağı adamın eline tutuşturdu ve banyoya doğru yola koyuldu.

Ryland'ın esnediğini duyduğunda Grayson hâlâ kıkırdıyordu. Arkasını döndü ve kendi fincanından bir yudum aldı. "Günaydın."

"Günaydın." Tekrar esnedi. "Herkes nerede?"

"Bugün cumartesi, Ryland. Herkesin saat 3:00 gibi eve gitmesini emrettim. ve en az sekiz saat geri gelmemesini istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Trent'in bundan çok daha önce gizlice geri dönmesini bekliyorum. Çalışmayı bırakmak istemediği için bana epeyce çıkıştı."

Ryland gülümsedi. "Trent'e benziyor."

"Umarım yine de tavsiyeme kulak verir. Tüm takım boşa koşuyor. Hepinizin dinlenmeye ihtiyacı var. Seni ve Willow'u da gönderirdim ama ikiniz de zaten uyuyordunuz."

Ryland yüzündeki saat beş gölgesini kaşdı. "Paletta'yı buldular mı? Brian Nelson'ı?"

Grayson bir masa sandalyeye yerleşti. "Henüz değil. Polis ve arama ekipleri vardiyalı olarak çalışıyor, gelen her şeyi yapıyorlar. Jeffries henüz şüpheli bir şey yapmadı. Brian hakkında ifade vermesi için kız kardeşini getirdi, sonra da Brian'ın kendisini arayıp aramayacağını görmek için evine gitti. Evinden ayrılmadı."

Ryland klavyesini kendisine doğru çekti.

"Herkes gibi mola vermenizde bir sakınca yok. Üst kata ık. Bulduğun ilk yatağa uzan."

"Birazdan gelebilirim. Sadece bir şeyi daha kontrol etmek istiyorum. Brian'ın tanıdık bir yere sığınacağını düşündüm. İnsanlar bildikleri yerlere yönelme eğilimindedirler.

Bilirsiniz, özellikle stresli zamanlarda. İlçenin yarısı onu ararken, stresli hissediyor olmalı."

"Tamam, ...?"

"Gatlinburg Polis Departmanı'nın insan kaynakları bölümünden Cumartesi günü telefona cevap verecek birini bulabilirsem, Brian'ın altı yıl önce işe başladığı zamanki orijinal iş başvurusunun bir kopyasını istiyorum. Yazları ya da üniversite tatillerinde çalıştığı işlerin, hatta belki lisedeyken yaptığı bazı işlerin listesini istiyorum. Örneğin bir depoda çalıştıysa, belki o depo şu anda kapalıysa, iş yapmıyorsa, orayı saklanma yeri olarak kullanabilir. Ya da daha önce çalıştığı bir yerin yakınında boş bir arazi varsa, oraya da bakılabilir."

Elini tuttu

ellerini uzattı. "Zor bir ihtimal, biliyorum. Ama deneyecek başka bir şey bulamıyorum. Ve polis onu hâlâ bulamadığına göre, biz de iyi ihtimalleri deneyebiliriz."

"Bana mantıklı geldi." Willow odaya girdi, saçları taranmıştı ve daha önce yalan rüzgârıla savrulan çok daha yakın görünüyordu. "İnsan Kaynakları telefona cevap vermezse, şef Russo'yu arayıp ihtiyacın olan şeyi getirmesi için birini bulmasını isteyebilirsin." Ryland'ın masasının yanında durdu. "Ben koşarken yiyecek bir şeyler alıp

Biraz temiz hava alıp beynimi tekrar çalıştırmak için dışarı çıkacağım. Bana katılmak isteyen var mı?"

"Belki. O telefon görüşmesini yaptıktan sonra," dedi Ryland.

Grayson ayağa kalktı. ". de. Hepimiz bu adamı yakalamak istiyoruz. Ben, herkes kadar ya da herkesten daha fazla."

Willow ona sempatik bir bakış attı.

"Ama," dedi, "işlevimizi yerine getiremezsek yardım edemeyiz. Yemek yemek ve uyumak isteğe bağlı değildir. Onlar bir gereklilik. Özel Kuvvetler'deyken bile

Mümkün olduğunca tam sekiz saat ve sıcak bir yemek yediğimizden emin olun. Bu şekilde daha iyi çalışıyorsunuz."

Willow, "Bir yerlerde can alıcı noktayı bekliyorum," dedi.

"Mesele şu ki, kahvaltıyı bir poşet içinde almanıza gerek yok. Aşçı bugün izinli, hafta sonu olduğu için tüm personel izinli. Bu yüzden ben yemek yapacağım.

Omlet ve taze pişmiş ev yapımı kruvasan isteyen var mı?"

Kapıya doğru yöneldi ve Willow ile Ryland'ın ona yetişmek için heyecanla koştuklarını duyunca sırtıttı.

* * *

"Beyninizdeki örümcek ağlarını temizlemek için GÜNEŞ IŞIĞI ve gül kokusu gibisi yoktur." Willow, bahçelerin yanındaki bakımlı yollardan birinde yürürken yanındaki Grayson'a baktı. "O muhteşem kahvaltının da yardımı oldu. Sen

Biliyor musun, eğer milyarder bir işadamı olmaktan , şef olarak harika bir geleceğin olur."

Kıkırdadı. "Bunu aklımda tutacağım."

Onu son seranın önünde, patikanın bitip ormanın başladığı yerde durdurdu. "Maura'nın katilin ilk kurbanı olabileceğine dair teorimi sana söylediğimden beri işler iyice çığıırından çıktı."

Gözlerinin kenarlarında küçük endişe çizgileri belirdi. "Öyle. Başka bir şey düşündün, polisin onu bulmasına yardımcı olabilecek bir şey. Brian?"

"Çekilecek bir iplik. Bir yere varabilir de varmayabilir de. Mesele şu ki, bu olay olduğunda Brian hâlâ üniversitedeydi. Son sınıfta, tahminimce, yani 21 ya da 2 yaşlarında. Eğer psikolog arkadaşım haklıysa ve Brian Maura'ya kafayı taktıysa, ona yaklaşmaya cesaret edemeden önce bir süre onun görünüşü hakkında fanteziler kurduysa, onu düzenli olarak bir yerlerde görmüş olmalı. Ama saçlarını boyattığını ya da kestirdiğini bilecek kadar düzenli değil. Hâlâ uzun siyah saçları olduğunu sanıyordu. Bunu açıklamanın bir yolu var mı? Onu bir markette görmüş olabilir mi, ama oraya sadece birkaç haftada bir gidiyordu ve saçını değiştirdikten sonraki hafta gitmiyordu?"

Sırtını seraya yasladı. "Şüpheli. Aşçımız tüm market alışverişinden sorumluydu. Meyve ve sebze konusunda çok seçicidir. Sanırım kıyafet ya da aksesuar alışverişine çıkmış olabilir. Ama etrafımızdaki küçük butiklerden pek hoşlanmazdı.

Burada. Sevierville ya da Knoxville'e, çok daha büyük mağazaların ve çeşitliliğin olduğu yerlere alışveriş gezilerine gitmeyi severdi."

"Hep aynı mağazalara mı giderdi?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Benim de o kadar eskiye dayanan kredi kartı faturalarım olduğunu sanmıyorum. Ama şimdi düşünüyorum da, olsaydı bile, ölümünden önceki aylarda hiçbirine gitmezdi. Bebek sadece birkaç aylıktı ve ikimiz de onu kalabalıklara ve onlarla birlikte gelen mikroplara maruz bırakmak istemedik. Saçını son kez beyazlattığında kuaförüne bile gitmemişti. Buraya geldiler."

"Onlar mı? Birden fazla kişi mi? Belki Brian salonda çalışıyordu? Bekle, bu mantıklı değil. O zaman kızın saçını değiştirdiğini biliyordur. Psikolog arkadaşım, kızın saçını değiştirdiğini önceden bilseydi, kızın saçını keserek böyle bir tepki vereceğini düşünmüyor. Hay aksi. Bir şeyler bulduğumuzu umuyordum."

"," diye seslendi Ryland, koşarak yanlarına geldi. Biraz ağır nefes alıyor, nefesini tutmaya çalışıyordu. "Buranın akustiği neredeyse sahilde rüzgârın sesini kesmesi ve on adım ötedeki insanları duyamaman kadar kötü. Bağırıyordum ama ikiniz de beni duymadınız."

Belki de ağaçlar ya da seraların üzerindeki kaplamalar sesi emiyordur."

"Bir şey mi buldun?" Grayson elindeki kâğıdı göstererek sordu.

"Doğru. Özür dilerim. Yardımı olabilir de olmayabilir de ama ilginç olduğu kesin. Bu, Brian'ın iş başvurusunun önceki iş deneyimi bölümü. Daha önce *burada*."

"Burada mı?" Willow ve Grayson aynı söylediler.

"Evet. Verdiği adres sizin ev adresiniz ve patronu olarak Bay Baines'i gösteriyor."

"Baines," dedi Grayson. "Bahçeler. Brian, Bay Baines'in geçici yardımcı olarak işe aldığı üniversiteli çocuklardan biri olmalı. Maura bu bahçelerdeydi. Saatlerini seralarda melez güller yetiştirerek geçirirdi. Brian onu orada görmüş olmalı." Yemin etti. "Bunca zaman evin güvenliğini yeterince sağlamadığım için onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüm, oysa onu korumam gereken şey bahçeler ve orada çalışan insanlar olmalıydı."

Willow ona bir adım daha yaklaştı. "Onu bu dünyadaki olası her kötü insandan korumanın tek yolu, onu kilitlemek ve asla

onu dışarıda. Kendi evinde bir mahkum olacaktı. Bu bir hayat değil, Grayson. Ve onun ölümü senin suçun değil."

Ryland başını sallayarak teşekkür etti ama Ryland'ın onunla aynı fikirde olduğundan emin değildi. "Başka ne öğrendin Ryland?" diye sordu.

Devam etmeden önce Grayson'a sempatik bir bakış attı. "Baines'i referans olarak göstermiş ama karakoldan kimse bunu takip etmemiş. Takip etselerdi, onu işe almayabilirdi."

"Neden olmasın?" Grayson sordu.

"Çünkü Baines'i aradım ve ona Brian'ı sordum." Yüzü hafifçe kızardı. "Umarım sakıncası yoktur. Biraz zaman kazanmak istedim, bu yüzden dosyaları kontrol ettim, ev personelinizin maaş bordrosu bilgilerinin orada olacağını düşündüm, böylece güncel bir telefon numarası alabilirim. onu."

"O çekmece için bir kilit almam gerekecek," dedi kuru bir sesle. "Sana ne söyledi?"

"Brian Nelson burada üç yaz çalıştı. Ama sonuncusu kısa sürdü, çünkü Bay Baines onu kovdu. Şunu dinleyin. ana nedeni, bazı kadın personele uygunsuz davranışlarda bulunmasıydı. Onlar da onun yanında rahatsız oluyorum."

Willow ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu. "Hiç şaşırmadım. Onun yanında ben de kendimi rahatsız hissederdim. Bana bakışında her zaman bir tuhaflık vardı."

Grayson kaşlarını çatı. "Sana hiç zarar verdi mi?"

"Hayır, hayır. Onun istenmeyen ilgisine katlanmayacağımı daha önce açıkça belirtmiştim."

Gözlerindeki endişe kayboldu ve Ryland'a döndü. "Ana nedenin bu olduğunu söylemiştin. Başka bir sebep daha var mıydı?"

"Bu *gerçekten* ilginç bir kısım. Görünüşe göre Brian'ın pek iş ahlakı . Çok aptallık eder ve saatlerce ortadan kaybolurmuş.

Baines, bir süre ortadan kaybolduktan sonra onu sık sık ormandan çıkarken gördüğünü söyledi. Sorulduğunda, kendisine yardımcı olması için bitkileri incelediğini söyledi.

daha iyi bir bahçıvan olmak. Baines, eğer durum buysa, bunun bir faydası olmadığını söyledi. Berbattı."

Willow elini Grayson'ın koluna koydu. "olabilir. Belki Brian'ın orada saklandığı bir yer vardı. Ve şimdi bile hâlâ orayı kullanıyor."

Grayson'ın yüz ifadesi pek de hevesli değildi. "Öyle olsa bile, aramaya nereden başlayacağımızı bilemeyiz. Bu ormanlar arazinin arka yarısını kaplıyor.

ve diğer tarafta Smoky Dağları Ulusal Parkı ile buluşuyor. Binlerce dönümlük ıssız bir araziden bahsediyoruz; çalılıklar çok yoğun olduğu ve dik inişler olduğu için çoğunda yürüyüş yapmak neredeyse imkansız."

"Binlerce dönüm araziye aramak konusunda endişelenmemize gerek sanmıyorum," dedi. "Sadece birini saklamak için iyi bir yer sağlayabilecek bir şey olanları. Bahçelere nispeten kolay erişilebilecek kadar yakın ama birinin kazara rastlayabileceği kadar da yakın olmayan bir yer.

Bir tür yapı belki de. Kale gibi mi?" Gözleri irileşti.

"Ne kadar uzakta?" diye sordu.

Ryland ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "O mu? Ne hakkında konuşuyoruz biz?"

Grayson düşündü. "Birinin çığlığını duymayacak kadar uzak. Özellikle de akustik Ryland'ın bahsettiği gibiyse. Muhtemelen haklıdır. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim."

"Uh, çocuklar. Beni burada yakalar mısınız?"

Willow pantolonunun paçasını yukarı kaldırdı ve ayak bileğindeki kılıfı ortaya çıkardı.

"Hayır." Silahını çıkarırken Grayson onun bileğini tuttu. "Oraya giden biri varsa, o da polistir."

"Grayson. Ben polisim. Kale ne tarafta?" Kızın bileğini bırakmadan acımasızca küfretti.

"Şu anda onu öldürebilirdi," diye karşı çıktı. "Bırak beni gideyim. Güven bana. Ne yaptığımı biliyorum."

"Ah, kahretsin. Ryland, Şef Russo'yu ara ve ona bir kale olduğunu söyle, ormanda çocukken oynadığım eski bir bina. Sadece bir odası var, yirmiye yirmi, iki penceresi, iki kapısı var. Bulduğumuz yerden yüz metre içeride, yoğun çalılıkların arasından doğuya doğru. Doğru hatırlıyorsam, bir derenin yaklaşık elli metre güneyinde. Brian Nelson bunu Paletta'yı rehin tutmak için kullanıyor olabilir. Oraya bir ekip göndermeli.

ama olduğumuzu bildiğinden emin ol. Eğer seni aramazsak ya da önümüzdeki on beş dakika içinde tam olarak bu noktaya geri dönmezsek, bir şeyler ters gitmiş demektir. Russo bir taktik ekip göndersin. Hatta tüm polis departmanını göndersin."

Ryland cep telefonunu çıkardı ve kişi listesinde Şef Russo'yu .

Willow silahının kolunu çekerek kurtardı ve ormana doğru koşmaya başladı.

Yirminci Bölüm

Grayson silahı Willow'un elinden kaptı ve onu döndürerek bir ağaca yasladı.

Kadın şok içinde ona baktı. "Bunu nasıl yaptın? Tam arkamda olduğunu bile bilmiyordum."

"Aynen öyle. Beni duymadın, orada olduğumu bilmiyordun. Boynunu kırabilirdim ve sen yere düşmeden ölmüş olurdun."

Şok yerini öfkeye bıraktı, göğsünü iterken yeşil gözleri adeta kıvılcımlar .

"Nedir bu?" diye sordu. "Bana haddimi bildirmenin erkek şovenisti bir yolu mu? Bana kadınların polis olmaması gerektiğini falan mı söylüyorsun? Bu Biz daha zayıf cinsiyet miyiz?"

"Siz daha zayıf cinssiniz. Bu basit bir biyoloji, şovenist bir hakaret değil. Kilosuna göre erkeklerin kas kütlesi daha fazladır. Yaratılışımız böyle. Berbat bir durum ama öyle. Bu da daha akıllı olmanız, aklınızı başınızda tutmanız ve antrenmanınıza güvenmeniz gerektiği anlamına geliyor. Haftanın herhangi bir günü savaş alanında yanımda akıllı ve iyi eğitilmiş bir kadın olmasını, Çin dükkanındaki boğa gibi olan bir mankafaya tercih ederim. Ama şu anda yaptığın şey Paletta'ya yardım etmeyecek. Sadece birimizin ya da ikimizin yaralanmasına ya da ölmesine neden olacak."

Silahını ona uzattı ve geri çekilerek çalıları taradı. etraflarındaki ağaçlara baktı. alçaltarak, "Bu araziye bilmiyorsun. Ben de bilmiyorum, artık bilmiyorum. Eğer Brian kaleyi operasyon üssü olarak kullanıyorsa, muhtemelen bunu yıllardır yapıyordur. Bu ormanı biliyor. İçeride ve dışarıda. Aldığın polis eğitimi sana böyle durumlarda körlemesine koşmanın mantıklı olduğunu mu söylüyor? Çünkü benim askeri eğitimim bana kesinlikle bunu söylemiyor."

Adamın sözleri kafasına dank edince yüzü soldu. Etrafına baktı, onun yaptığı gibi çevrelerini taradı. "Tamam, ," dedi, sesini de alçak tutarak. "Haklısın. Öyle çekip gitmemeliydim. Ama Russo'nun adamlarının buraya gelmesini de beklemeyeceğim. Brian şu anda Paletta'ya zarar veriyor olabilir."

"Katılıyorum. Beklemek bir seçenek değil. Bu yüzden bir takım olarak çalışmalıyız. Havalanmak yerine orada bekleseydin, sana ne yapman gerektiğini söylediğimi duyardın.

Benim yaptığım gibi telefonunuzu sessize alın. Kimse olabilecek en kötü anda telefonuna gelen bir mesaj yüzünden öldürülmek istemez."

Gözlerini kırptırdı. "Hay aksi. Bunu düşünmemiştim bile." Telefonunu hızla sessize aldı, sonra da cebine geri soktu.

"göz kulak olmamız gerekiyor" dedi. "Birbirimizin arkasını kollamalıyız."

"Nasıl? Senin silahın yok ki."

Ellerini havaya kaldırdı. "Bunlar bende var. İhtiyacım olan tek şey bu." Kızın gözleri büyüdü.

Saatindeki pusula özelliğini kontrol etti, sonra da işaret etti. "Tam doğu şu tarafta. sonra el işaretlerini kullanacağız. Yumuşak adımlarla ilerleyin ve mümkün olduğunca az gürültü çıkarmaya çalışın. Ben önden gideceğim-"

"Ama-"

"*Ben yöneteceğim.* Belki de içimdeki erkek şovenist şey ortaya çıkıyor. Ama bu sefer senin önderlik etmene izin vermeyeceğim. Eğer katil , onunla ilk karşılaşan ben olmayı tercih ederim."

Gözleri büyüdü. "O zaman en azından silahımı al-"

"Tabii ki hayır. Seni savunmasız bırakmayacağım. Şu andan sessizlik. Tamam mı?"

Boğazını temizledi. "Peki. Artık gidebilir miyiz? *Efendim?*"

Başını salladı ve gülümsemek için arkasını dönmesini bekledi.

* * *

WILLOW GRAYSON'I İZLEDİ, bir çaylak gibi yarı yolda kalmaktan duyduğu utanç, ona duyduğu derin saygının gölgesinde kalmıştı. Bitmemiş İş'i gerçeğe dönüştürmek için birlikte çok çalıştıkları aylar boyunca, iş zekâsı ve bunu diğer şirketleri için yaptığı günlük konferans görüşmeleri ve anlık karar verme süreçleriyle bir arada yürütme becerisi onu şaşırtmıştı. Ama tüm bunlar, onun ormanda hayatta kalma ve keşif becerilerini izlemeye kıyasla önemsiz görünüyordu.

Tüm o etkileyici kaslarına rağmen bir geyik gibi adım atabiliyor, bir dalın kırılmasını ya da kuru bir yaprağın çatırdamasını önlemek için ayaklarını doğru noktalara yerleştirebiliyordu. Ve tehlikenin kokusunu alan bir orman kedisi gibi sürekli tetikteydi. Bir düşman olarak, akıl almaz derecede korkutucu olurdu. O ise

müttefikî olduğu için son derece minnettardı. Sadece onu hayal kırıklığına uğratmamayı umuyordu, örneğin arkasından gelirken çok fazla gürültü yapmamayı ya da bir silahlı çatışma söz konusu olduğunda yeterince hızlı tepki vermemeyi.

Keşke ikisinin de silahı olsaydı diye düşündü.

Adam aniden durdu ve elini kaldırarak ona da durmasını işaret etti. Onun yaptığı gibi yakındaki ağaçları ve çalıları dikkatle tararken nefeslerini eşit ve sessiz tutmaya çalıştı. Sonunda her şeyin yolunda olduğuna dair işaret verene kadar tam bir dakika geçti ve tekrar ilerlemeye başladılar.

Adamın çalışma tarzına alışmaya başlamıştı, bu yüzden bir dahaki sefere durup dönmeleri için işaret vermesi onu şaşırtmadı. Her biri kendi etrafında döndü.

Tam bir daire çiziyordu, iki eli de silahının kabzasına sarılmıştı, Brian aniden ağaçların arasından üzerlerine gelirse ateş etmeye hazırды.

Sonsuzluk gibi görünen ama muhtemelen beş dakikaya yakın bir süre sonra durdular ve küçük bir açıklığın kenarındaki ağaçların arasına çömeldiler.

Adamın bahsettiği kaleyi görmeyi bekliyordu ama tek gördüğü yaklaşık bir metre uzun bir toprak yığını olduğunu gördü. Bir diğeri ise ilkinden yaklaşık üç metre uzakta, sağ tarafta yer alıyordu. Bunlar yuva mıydı? Bir rakun ya da başka bir orman yaratığı için mi? Eğildi ve açıklığın geri kalanını görmek için bazı dalların arasından baktı. Bu sefer toprak bir tümsek görmedi. Onun yerine zemin çökmüştü, ama yine aynıydı. diğeri gibi.

Gözlerini kırıştırdı ve tekrar tümseklere baktı, sonra Grayson'ın onu izlediğini fark etti. Yüzündeki acımasız ifade az önce anladığı şeyi doğruluyordu. Bunlar hayvan yuvaları değildi.

Onlar mezardı.

Bölüm Yirmi Bir

Grayson, Ryland'a bir fotoğraf gönderdi.

Brian'ın kurbanlarından bazılarının mezarları. Ryland, Russo'yu bilgilendireceğini ve bir taktik arama ekibinin yola çıktığını, tahmini varış süresinin yirmi dakika olduğunu mesajla bildirdi.

Ryland ayrıca başka bir mesaj daha attı, kötü bir haber. Çavuş Jeffries kayıplara karışmıştı. Onu izlemekle görevlendirilen memurlar uzun süredir ondan bir iz göremedikleri için endişelenmişlerdi. Karısı birkaç kez girmiş olmasına rağmen evinin pencerelerinin önünden bile geçmemişti. Bu yüzden arabası hala garaj yolunda durmasına rağmen, onu aramaya karar verdiler. Kimliklerini açığa çıkarıp kapıyı çalarlar.

Karısının yüzündeki panik ifadesi korkularını daha da pekiştirmişti. arama yapmaları için onları içeri almadan önce. Çabucak pes etti ve Jeffries'in birkaç saat önce evlerinin arkasından gizlice çıktığını itiraf etti. Görünmeden kaçmak için bir komşunun çitine tırmanmış. Ancak Jeffries'in kendisine nereye gittiğini ya da başının ne tür bir belada olduğunu söylemeyi reddettiğini iddia etti.

Cep telefonunu evde bırakmıştı ve ne tür bir telefon olduğunu bilmiyorlardı. aracı kullanıyor olabilirdi. Brian'ın bulunduğu yere onu uyarmak için gidiyorsa -ki herkes buna inanıyordu- onu takip etmelerinin hiçbir yolu yoktu.

Polis kapı kapı dolaşp komşularıyla konuşuyor, ona arabasını ödünç veren olup olmadığını öğrenmeye çalışıyordu. Umarım yakında ne kullandığını öğrenirler ve bir arama bülteni çıkarabilirlerdi.

Grayson en iyi ihtimalle Brian'ın Paletta'yı burada ama şu anda buralarda olmadığını düşündü. Tabii Brian kendi başına bir tür barınak inşa etmediyse, ki Grayson bundan şüpheliydi. Çalışmak istememe eğilimi göz önüne alındığında, kale Paletta'yı saklamak için en olası yer gibi görünüyordu. Brian dönmeden önce onu bulup güvenli bir yere götürebilirlerse, bu herkes için çok daha güvenli olacaktı.

Jeffries'in de muhtemelen işin içinde olması, riskleri daha da . Jeffries oğlunu korumak için eski memur arkadaşına ve Grayson'a ateş edecek miydi? Yoksa doğru olanı yapıp onu Aşağı mı? Grayson hararetle Willow'un bunu öğrenmemesini umuyordu.

Ona yaklaşmasını işaret etti ve güncellemeleri fısıldadı. Kadının yanaklarındaki kırmızı lekeler eski patronuna çok kızgın olduğunu gösteriyordu. Birlikte çok yakın çalıştıkları için muhtemelen onun ihanetini daha da şiddetli hissediyordu.

Grayson dayanışma için onun elini sıktı. Asker arkadaşlarına ya da onun durumunda memur arkadaşlarına güvenebilmenin ve itimat edebilmenin ne kadar kritik olduğunu çok iyi anlıyordu. Teknik olarak artık bir polis olmasa da. Daha önce polis olduğuna dair yaptığı ateşli açıklama, kendisini hâlâ polis olarak gördüğü anlamına geliyordu.

Ağaçların altında kalarak açıklığın etrafında döndüler. Pusulasına birkaç kez baktı ve gerektiğinde rotalarında düzeltmeler yaptı. Buradaki toprak örtüsü ve çalılar çocukluğundan beri oldukça büyümüştü. Belki de burada bulunmadığı, sözde kalesine giden yolu açık tutabilmek için düzenli olarak onları palayla kesmediği içindi.

Yol yavaş ve zordu ve ne kadar sessiz olmaya çalışırlarsa çalışsınlar, Brian dışarıdaysa onları duymuş ve pusuya yatmış olabileceğinden endişeleniyordu.

Bu da bu küçük keşif gezisini daha da tehlikeli hale getirdi.

Bir kadının hayatının tehlikede olma ihtimali olmasaydı, Willow'u yanına çeker ve onu güvenli bir yere götürürdü. Artık sakinleştiğine ve eğitimini kullandığına göre, onun yeteneklerinden şüphe etmiyordu. Şüphe duyduğu şey, önemsemeye başladığı kadın için duyduğu endişenin onu fazla temkinli yapmasına izin vermeden odaklanma yeteneğiydi ki bu da çok cesur olmak ve durumu değerlendirmeden acele etmek kadar tehlikeli olabilirdi.

Koşarak onun yanına gitti ve sağa doğru işaret etti. Orada, elli adımdan daha az bir mesafede, aradıkları şey vardı. Kale. Bunca yıldan sonra beklediğinden daha iyi durumdaydı. Ama Bay Baines hiçbir şeyi yarım yapmazdı. O ve erken gelişmiş işverenin oğlu, kaleyi kaliteye dikkat ederek ve doğa koşullarına dayanacağından emin olarak inşa etmişlerdi. Dış cephe kaplaması gri ve yıpranmıştı ama saçaklara yakın birkaç çürümüş tahta dışında sağlam görünüyordu.

Çömelip izlemeye ve beklemeye başladılar. Brian'dan ya da Jeffries'den hiçbir iz bulamayınca, ağaçların arasından süzülerek yan duvara paralel hale geldiler, dışarı bakan biri olursa diye açık pencerenin görüş alanının hemen dışına çıktılar. Ona burada beklemesini işaret etmek için döndü, tam o sırada onun birkaç metre aşağıdaki ağaçların arasından koşarak çıktığını ve kaleye ulaşana kadar durmadığını gördü.

Ŗu anda gerçekten küfretmek istiyordu. Ama en azından temkinli davranıyor, eğiliyor, pencere açıklığına yaklaşırken silahını ne çıkartıyordu. Kapılar gibi o da muhtemelen havalandırma sağlamak için açık bırakılmıştı.

Adam onun ekürisi olarak kaldığı için gözünü dört açıp saçı solu tararken, kadın da dikkatlice eğilip açıklıktan içeri baktı. Tekrar eğildi ve başını salladı.

Paletta'yı bulmuşlar.

Ne yazık ki Brian Nelson onları bulmuştu.

Sol taraflarındaki ağaçların arasından çıktı ve silahını doğrudan Willow'a doğrulttu.

Grayson ağaçların arasından fırladı, yere düşüp yuvarlanarak Brian'ın ürkmüş dikkatini kasıtlı olarak kendisinden uzaklaştırdı.

Kadın siper alırken silah sesleri duyuldu. Brian karşılık verdi, ama ormana doğru koşarken boşa gitti.

Grayson ayağa fırladı ve Willow'u yakaladı, onu kaldırdı ve Brian'ın kaybolduğu yere doğru ateş etmeye devam ederken bile koşmaya başladı. Binanın uzak köşesine doğru kayarak Brian'ın görüş alanından ıktı.

Onu yere bıraktı ve birlikte açık kapıdan binanın içine doğru koştular. Hızlı hareket etmeli, Brian cesaretini toplayıp peşlerinden gelmeden önce kurbanı tehlike bölgesinden ıkarmalıydılar.

İçeri girdiklerinde kurbanın gözleri büyümüş ve yuvarlaklaşmıştı. Ağzı tıkalıydı. Elleri ve ayak bilekleri birbirine bağlanmıştı. Bileklerinin etrafındaki bağları zemine cıvatalanmış metal bir kancaya için birkaç kablo bağı daha kullanılmıştı. ıplaktı ve üzerinde kurumuş kan vardı. göğüsler ve kalçalar.

Willow, Brian hakkında bir dizi küfür etti. Grayson daha fazla katılamazdı.

Willow, Brian'ın gittiği ormana bakan ikinci kapının yanına yerleşti. Grayson kadına doğru koştu ve akısını çıkarırken yanında dizlerinin üzerine çöktü. Kadın ağzındaki tıkaçın arkasından sesler çıkararak geri çekildi. Kadını daha da fazla travmatize ettiğini fark edince suçluluk duygusuna kapıldı. Kadın titriyordu ve kesinlikle dehşete düşmüş görünüyordu.

* * *

"NICOLE PALETTA, DEĞİL Mİ?" Sesini yatıştırıcı ve nazik tuttu, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmiş ve her şey yolundaymış gibi.

Yanıt olarak başını sallamadı ya da sallamadı. Dehşetinin ötesini görebildiğinden ve onu anlayabildiğinden bile emin değildi ama denemek zorundaydı.

"Sana zarar vermeyeceğiz. Seni buradan çıkarmak için buradayız. Ben Grayson Prescott. Şuradaki de arkadaşım, Dedektif Willow McCray." Kurbanı rahatlatacaksa Willow'un hâlâ polis olduğu yalanının bir önemi olduğunu düşünmüyordu.

Geniş gözlü bakışları hâlâ kapının yanında duran Willow'a kaydı. "Bağlarını keseceğim, tamam mı? Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Kadının anladığını umarak hızla fermuarları kesip onu serbest bıraktı. Sırtını açık pencerenin yanındaki duvara dayayana kadar geriye doğru çabaladı.

Grayson şu anda ellerini Brian'ın boynuna dolamış olmayı diliyordu.

"Nicole, yardım yolda. Polis buraya bir ekip gönderiyor. sizi kurtarmak için. Ama mesele şu ki, onları bekleyemeyiz. Memur Willow bizi seni bağlayan, sana zarar veren adamdan koruyor. Ama geri gelecek. Ve o gelmeden önce buradan ."

Başını salladı, saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu.

Ağızındaki tıkaçı çıkarmadığını fark etti. Kız da bunu kendi başına yapamayacak kadar korkmuş ya da kafası karışmış görünüyordu. "Şunu çıkarmamın bir sakıncası var mı?" Ağzını işaret etti.

Tereddüt etti, sonra başını salladı. İlerleme.

Willow, "Acele et," diye . "bir hareketlenme gördüm. Sanırım bir şeyler denemeye hazırlanıyor."

Grayson tıkaçı yırttı ve kadın öksürmeye başladı, ağzına tıkılmış başka bir bez parçasını tükürmeye çalışıyordu. Onu da çekip çıkardı ve bir kenara fırlattı.

", Nicole. Gidelim."

"Hayır, hayır. Dışarıda olduğunu söylemiştin." Sesi hırıltılı ve çiğdi, kelimeleri ancak fısıltıyı geçiyordu. "Polisi burada bekle."

"Buraya zamanında gelebileceklerini düşünseydim, gelirdik. Sorun şu ki burada hiç siper yok. Kurşunu durduracak bir şey yok. Bu duvarlar hiç yoktan iyidir ama fazla değil. Ağaçlar çok daha iyi koruma sağlayacaktır. Bu bizim en iyi şansımız."

Willow, "Hareket halinde," diye seslendi. Silahının ateşlenme sesi duyuldu, ardından dışarıdan silah sesleri geldi. Sonra *klik, klik, klik*.

Grayson sarsılarak Willow'un ona doğru koştuğunu gördü.

Yanlarında dizlerinin üzerine çökerken, "Haberler kötü," diye duyurdu. Silahını kaldırdı. "Mermim bitti."

Yirmi İkinci Bölüm

Willow, elini öyle sert tutuyordu ki canı yanan Nicole'le yatıştırıcı bir şekilde konuştu. Ama Willow bunu ona söyleyecek değildi. Zavallı kadın belli ki korkunç bir çile yaşamıştı.

Ve henüz bitmemişti.

Grayson, Willow'un birkaç dakika önce bulunduğu kapı aralığından koşarak yanlarına geldi. "Onu göremiyorum. Sanırım sinsî küçük korkak, binanın diğer tarafına geçmek için ormanın içinden dolaşıyor olabilir. O binaya ulaşmadan buradan gitmeliyiz. Yani hemen şimdi."

Nicole'u kollarının arasına aldı. Küçük bir dehşet çığlığı attı ve kollarıyla ona vurmaya başladı.

Willow ona, "Nicole, Nicole, dur," dedi. "Sana yardım etmeye çalışıyor."

Grayson onu kollarının arasında kaydırdı ve uçan bir yumruktan kaçınmak için başını yana eğdi. "Özür dilerim. Ama bunu senin için kolaylaştıracak zaman yok." Onu omzunun üzerinden fırlattı ve Willow'la birlikte daha önce girdikleri kapıya doğru yola koyuldular.

Grayson vahşice küfretti ve ikisi de kayarak binanın ortasında durdular.

Çavuş Jeffries kapının girişinde duruyordu. Ve silahını kaldırıyordu.

Grayson çok yavaşça Nicole'ü yere indirdi, sonra da arkasından itti.

"Çavuş, yapma. Lütfen," diye Willow, sanki bu bir kurşunu durdurabilirmiş gibi kollarını kaldırarak.

Ama Jeffries tabancasını ne ona, ne Grayson'a ne de Grayson'ın yanından ürkek ürkek bakan Nicole'e doğrulttu.

Karşı kapıya doğru işaret etti.

Willow yavaşça döndü. Arkaları dönükken Brian içeri girmiş olmalıydı. Tabancası sanki ateş edecekmiş gibi onlara doğrultulmuştu. Ama sonra yavaşça babasına doğru çevirdi.

"Eğlenceye katılmak için mi buradasın baba?" Brian sırıttı.

Grayson ayakkabısını usulca Willow'unkine vurarak onun dikkatini çekti. Parmaklarından biriyle arka taraftaki açık pencereye doğru neredeyse belli belirsiz bir hareket yaptı. Birinin içinden atlayabileceği kadar büyüktü.

Anladığını belli etmek için bir kez göz kırptı. Grayson yavaşça geri çekildi ve Nicole'e çarptı. Ama Nicole dikkatini vermişti ve şimdi Grayson'ın planına uymaya, onu güvenli bir yere götürmek için her şeyi yapmaya fazlasıyla hazır görünüyordu.

Üçü de yavaşça geri çekilmeye başladılar, Brian'ın ya da babasının dikkatini üzerlerine çekebilecek ani ya da belirgin hareketler yapmamaya çalışıyorlardı.

Jeffries'in yüzü acıyla buruştu. "Böyle konuşma evlat. Bu sen değilsin. Kimseyi incitmek istemezsiniz."

"muyum?" Brian arkasındaki ormanı işaret . "Bunu dışarıda solucanlarla beslediğim o özel kızlara anlat." Kıkırdadı.

Jeffries'in dişlerinin arasından iniltili bir inilti yükseldi. Başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır. Beni şok etmeye çalışıyorsun. Sen bir şey yapmazsın. Sen onların söylediği gibi bir canavar değilsin."

Gülümsedi. "Öyle düşünmüyor musun? Bahse girerim Nikki'ye sorarsan Sana katılmıyorum." Bir kez daha Grayson'ın etrafını kolaçan eden Nicole'e doğru başıyla işaret etti. Brian tabancasını onlara doğru salladı. "Orada durun. Bir adım daha atma."

Durdular. Willow, onu korumak umuduyla Grayson'ın önüne geçmeye çalıştı. Grayson onu geri çekti ve bakışlarıyla bunu yapmasına izin vermeyeceğini belli etti.

Jeffries, "Onları rahat bırakın," diye emretti.

Brian silahını yavaşça babasına doğru çevirdi. "Yoksa ne olur? Kendi oğlunu mu vuracaksın?"

"Bunu yapmak istemediğimi biliyorsun. Seni korumak istiyorum. Seni buraya getirmek için . Bundan sonsuza kadar kaçamazsın. Silah meraklısı bir SWAT elemanı seni vurmadan önce pes etmelisin."

Brian etrafına bakınıyormuş gibi yaptı. "Bana silah doğrultan bir SWAT görevlisi görmüyorum. Sadece sen varsın."

"Brian-"

"Kapa çenen. Beni önemsiyormuş gibi davranma. Ben senin küçük kirli sırrın, karına söylemeye utandığın sırrın."

"Çok özür dilerim-"

"Yeter. Beni nasıl buldun? Ve onları neden yanında getirdin?"

Jeffries'in gözleri büyüdü. "Onları ben getirmedim. Seni aramaya çıktım. Seni , buraya saklanmak için gelmiş olabileceğini düşündüm.

en sevdiğimiz balık tutma deliği."

"En sevdiğimiz balık tutma yeri mi? Arka taraftaki dere mi? Üniversitedeyken seni birkaç kez yer mi? Yıllardır beni balığa götürmediğin için orası en sevdiğimiz yer sayılmaz."

Jeffries'in yüzü kızardı ve bir özür daha dileyerek hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Grayson, Willow'un gömleğini çekiştirerek onu ve Nicole'ü tekrar pencereye doğru çekti. Pencereye ulaştıklarında, ağzından tek bir kelime çıktı. "Git."

Başını iki yana sallamadan önce önce açıklığa, sonra da baktı. "Sensiz olmaz," diye sessizce mırıldandı.

Nicole, Willow'un kolunu çekiştiriyor, gözleriyle onunkilere yalvarıyordu.

Jeffries Brian'la konuşmaya devam ederek, "Seninle daha fazla ilgilenmeliydim, oğlum," dedi. "Seninle daha fazla şey yapmalıyım. İşler hep çok yoğun ve-"

Willow onu duymazdan geldi. Grayson az önce başka bir şey söylemişti. *Güven bana*. Durum imkânsızdı. Nicole'le birlikte pencere aralığından atarlarsa, Grayson'ı bir yağmuru altında ölüme terk edeceklerinden korkuyordu. İçgüdüsel olarak Grayson'ın onlarla birlikte atlamayacağını biliyordu. Kalıp onlara biraz zaman kazandırmak isteyecekti.

Ondan kendisine güvenmesini istemişti ve o da güvenmişti. Özel Kuvvetler'de görev yapmış, denizaşırı ülkelerde düşmanla savaşmış ve sağ salım geri dönmüştü. Ayrıca kendisi ve Nicole için endişelenmek zorunda kalmazsa, bu korkunç duruma bir şekilde son vermek için planladığı her şeyi yapmakta özgür olacağını da biliyordu. Yine de tam olarak ne planladığı onu aşırıyordu. Ona güvenmeliydi. Ona güvenmek zorundaydı.

Başını salladı, onu orada bırakma fikri onu öldürüyor olsa da hazır olduğunu belli etti.

Nicole arasında bir ileri bir geri baktı ve başını sallayarak kendisinin de hazır olduğunu gösterdi.

"Bunun nasıl bitmesini bekliyordun baba?" Brian konuşmaları devam ederken sordu.

Grayson sessizce geri saydı. Üç. İki. Bir. Başla.

Willow pencereden dışarı atladı. Grayson, Nicole'ü peşinden açıklıktan itti ve sonra binanın içinde kayboldu.

İçeriden bağırışlar duyuldu, ardından gırtlaktan bir geldi. Tek bir silah sesi yankılandı. Willow dudağını ısırды, umutsuzca az önce ne olduğunu bilmek istiyordu.

ve umutsuzca yardım etmek istiyordu. Ama Grayson'ın ondan yapmasını istediği şeyi yapmak zorundaydı. Nicole'u güvenli bir yere götürmeliydi.

Nicole'ün kolunu tuttu ve onu ayağa kaldırdı. Nicole sendeledi, birkaç dakika önce ona güç veren adrenalin şimdi onu hayal kırıklığına uğratiyor gibiydi. Willow onun belini kavradı ve kolunu omuzlarına doladı. Birlikte, ağaçların örtüsüne doğru olabildiğince hızlı bir şekilde topallayarak ilerlediler.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Grayson ellerini yavaşça kaldırarak Brian'ın silahının namlusuna baktı. Brian bu kadar kötü bir nişancı olduğu için kendini şanslı sayıyordu. Ama Brian'ın yüzü ne kadar kızarmış olursa olsun, tetiği tekrar çekmesi an meselesiydi.

Jeffries, "Yapma," diye yalvardı. "Lütfen, Brian. Ateş etme. Silahını indir."

"Ateş etmeyin mi? Benimle dalga mı geçiyorsun, ihtiyar? Kaçmalarına yardım etti!

Ve bana lanet olası bir bıçak fırlattı!" Parmak eklemleri silahın beyazlaştı.

"Henüz tekrar ateş etmememin tek nedeni

Burada olduğumu nasıl anladığımı bilmiyorum." Elindeki silahla Grayson'ı işaret etti. "Başka bilen var mı?"

"Sadece Willow ve ben. Çocukluğum hakkında konuşuyorduk ve ben de ona kaleyi göstermek istedim."

"Kale mi? Ne kalesi?"

"Bu bina. Çocukken buraya kale derdim."

Brian gözlerini devirdi ve çılgın zenginler hakkında bir şeyler söyledi. Grayson'ın burada olduklarını kimsenin bilmediği yalanına inanmıştı. Bu, Russo'nun adamlarının Brian kaçmadan önce buraya ulaşmaları için biraz zaman kazandıracaktı. Ama Grayson'a zaman kazandırmak için hiçbir şey yapmadı.

Hâlâ tabancasını oğluna doğrultmuş olan Jeffries'e baktı. *Çek şu lanet tetiği.*

Brian kıs kıs güldü. "Senin belalı bir Özel Kuvvetler mensubu olduğunu duymuştum. Ne oldu peki? Bıçak atma dersi verdikleri gün hasta mıydın?"

Konuşmaya devam et, evlat. Bu Russo'nun ekibine daha fazla zaman kazandırır.

Omuz silkti. "Belki de yaptım." Eğer hem kurbanı pencereden dışarı itip güvenliğini sağlamaya çalışıyor hem de cebinden bıçağını vurulmamak için etrafında dönüyor olmasaydı, bıçağı Brian'ın boğazına gömecekti. Yanında ikinci bir bıçak olmaması çok kötüydü. En azından Brian onu şimdi öldürürse, Willow ve Paletta ateş hattının dışında kalacaklardı ve umarım evinin güvenli yolunu yarılamış olacaklardı.

Tehlikeyi atlattıklarından emin olmak için onlara yolu tamamlamalarına yetecek kadar zaman vermeyi tercih ederdi. Brian'ı konuşturmak onlara bu zamanı kazandırabilirdi.

Ve ne hakkında konuşacağını çok iyi biliyordu, yedi yıldan uzun bir süredir içini kemiren bir şey hakkında.

"Karımı neden öldürdün? Kızıma ne yaptın?" Brian'ın yüzü kızardı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Grayson hayal kırıklığı içinde yumruklarını sıktı. "En azından küçük kızıma ne yaptığını söyle. O burada mı? Öldürdüğün kadınlar gibi toprağa mı gömülü?"

Jeffries boğazından boğuk bir ses çıkardı, yüzü utançtan kızarmıştı. Brian'ın Maura'ya, Katrina'ya ve diğerlerine yaptıkları yüzünden kendini çok kötü hissettiği için mi? Yoksa hiçbir şey yapmadığı için kendini suçlu hissettiği için mi? Hatta

Şimdi tek yapması gereken tetiği çekip buna bir son vermektir. Ama yine de doğru olanı yapmayı reddetti.

Grayson tiksintiyle başını salladı. Bu işten canlı çıkabilmesinin tek yolu Brian'ı kendisinin öldürmesiydi.

Şu anda onun lehine olan tek şey, Brian'ın ilk atıştan sonra Grayson'a yaklaşmış olmasıydı. Muhtemelen hedefini tekrar ıskalama riskini almak istemiyordu. Bu da neredeyse Grayson'ın üzerine atlayabileceği kadar yakın olduğu anlamına geliyordu. Neredeyse. Grayson'ın ona ulaşabileceğinden emin olmak için biraz daha yaklaşması gerekiyordu. Ama Brian'ın dikkatini Önce başka bir yere. Jeffries'e odaklanmasını istedi.

"Çavuş," dedi Grayson. "Neden buradasınız? Gerçek neden? Brian'ı destek gelene kadar oyalamaya mı çalışıyorsun?"

Brian'ın bakışları babasına doğru kaydı. "Polisleri aradın mı?"

Jeffries başını salladı, gözleri irileşmişti. "Hayır. Hayır, Brian. Ben bunu yapmam. Sana söyledim, buraya seni kendim getirmek için geldim. Zarar görmemen için seni korumak istiyorum."

Brian alay etti. "Ben büyürken bu şefkatli ilgi neredeydi? Beni aptal kız kardeşinle bıraktın. Siktir . Polisler geliyorsa, ben buradan gidiyorum. Önce halletmemiz gereken iki yarım kalmış iş var." Tabancasını Babası.

Grayson ileri atıldı, sonra da saldırdı.

Bam!

Bam! Bam!

Yere düşerken kolları boş havayla buluştu. Yuvarlandı ve ayağa . Sonra yavaşça doğruldu.

Brian gitmişti. Arka kapıdan kaçmış olmalıydı, çünkü Ryland diğer kapıda durmuş, Brian'ın birkaç dakika önce bulunduğu yere silahını doğrultmuştu

Daha önce.

Ve onun arkasında, yayılan bir kan gölünün içinde Çavuş Jeffries yatıyordu.

* * *

WILLOW arka kapıdan hızla içeri girdi, iki eliyle bulduğu kalın tahta parçasını beyzbol sopası gibi tutuyordu. Gördükleri karşısında şoke olmuş ve kafası karışmış bir halde kayarak durdu. Grayson ve Ryland, Jeffries'in cesedinin üzerine çömelmiş, nabzını yokluyorlardı, her ne kadar böyle bir yarayla hayatta olamayacağı aşikâr olsa da. Etrafına bakındı ama başka kimseyi göremedi. Brian kaçmış mıydı?

Grayson yavaşça ayağa kalktı, bakışları onun derme çatma silahına dikilmişti. "Willow?" Sesinde garip boğukluk vardı ve bu biraz... rahatsız ediciydi.

"Evet, Grayson?"

"O sopayla tam olarak ne yapmayı planlıyordun?"

Doğrudu ve odunu bir kenara attı. "Ağaç dalı aslında. Brian'a vuracaktım. Nerede o?"

Ona kuşkulu bir bakış attı. "Silahlı bir adamla dövüşmeyi umarak mı buraya koştun? Bir ağaç dalıyla mı?"

Yüzü . "Hayatını kurtarmaya çalışıyordum." Yemin etti.

Ryland boğazını temizledi. "Grayson'a tam da Trent'in ben masamdan silahımı alırken eve söylüyordum. Yardım etmek için buraya koştuk ve seni Paletta'yı ormanda yarı kucakta taşımaya çalışırken bulduk. Ben binaya doğru ilerlerken Trent onu eve geri taşıdı." Ona yaralı bir bakış attı. "Bana Trent'i eve kadar takip edeceğine söz vermiştin."

Yüzü daha da kızardı. "Evet, planlamıştım. Ama önce, olasılıkları eşitlemeye yardımcı olabileceğimi düşündüm."

"Bir ağaç ," diye homurdandı Grayson.

Kollarını kavuşturdu. "Gerçekten buna takmış görünüyorsun. Ben gittikten sonra burada ne oldu?"

Onu görmezden gelerek döndü. Silahı Ryland'dan aldı ve cebine soktu. "Fazladan şarjör getirdin mi?"

"fazladan cephaneye ihtiyacım olacağını hiç düşünmemiştim. Silahı ve bir şarjörü masamda kilitli tutuyorum. çalışıyor."

"Ben hallederim. Ne tarafa gittiğini gördün mü?"

"Çocuklar? Ne oldu?" Willow durdu. Jeffries'e baktı ve yüzünü buruşturdu. "Brian kendi babasını mı vurdu?"

Ryland başını salladı. "Bir saniye geç kaldım. Zaten Grayson'ı vurmadan net bir atış şansım yoktu. Brian'ı siper almak için sağa doğru ateş ettim. Onun yerine kapıdan kaçtı."

"Ve biz konuşurken o kaçıyor," dedi Grayson. "Ne tarafa?" "Kuzeye, bahsettiğin dereye doğru."

"Pekâlâ. Yapacağımız şey şu. Russo'nun adamları buraya geldiğinde-"

"*Grayson*." Willow ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Russo'nun peşinden gitmeyeceksin."

Brian. Russo'yu bekle. Bırak o ."

Çenesindeki deri sanki dişlerini sıkıyormuş gibi beyaza döndü. Ona bakmadan binayı geçti ve yerden bir bıçak aldı. Bıçağı katlayıp cebine koyduktan sonra, Willow'a doğru yürüdü ve sonunda tüm dikkatini ona vererek, Willow'un irkilmesine ve belki de çenesini kapalı tutmuş olmayı dilemesine neden oldu. Yüz ifadesi granit gibi sertti, gözleri o kadar karanlıktı ki neredeyse siyahtı.

"Willow, ölebilirdin." Sesi kırılmıştı ve öfkeyle titriyordu. "Burada bile olmamalıydın." Fırtınalı gözleri Willow'unkilere birkaç santim yaklaşana kadar eğildi. "*Dağımdan defol*."

Şok içinde geri çekildi.

Tekrar ona sırtını döndü. "Ryland, onu buradan çıkar. Russo gelene kadar evden çıkmasına izin verme. Adamlarından birkaçı onu dairesine geri götürsün. Ben gelene kadar gitmesin. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı. Hadi Willow. Bırak yapması gerekeni yapsın." Onun kolunu tuttu.

"Hayır, kes şunu." Grayson onu tutmaktan kaçınmaya çalıştı ama Ryland kararlıydı ve çok daha güçlüydü. Onu yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak binadan çıkardı; Grayson hemen dışarıda durup topraktaki bazı ayak izlerini inceledi.

"Grayson, yapma bunu," diye . "Onun peşinden tek başına gidemezsin." Ryland onu ormana doğru çekerken omzunun üzerinden baktı.

"Sen bir iş adamısın, Tanrı aşkına. Bu işi polise bırak."

Sertleşti ve yavaşça döndü. "Bu denklemin Özel Kuvvetler kısmını unuttun mu Willow? Bu kez bir ara sokakta hazırlıksız yakalanmayacağım. Kimin peşinde olduğumu ve neler yapabileceklerini biliyorum." Ryland'a işaret etti. "Git."

Ryland onu ağaçların arasına çekti.

"Grayson, bekle!" Ryland'ı itti ve etrafında döndü. "Grayson!" Çoktan ortadan kaybolmuştu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

"Silahım orada, üzerinde," diye çıktı Willow, iki Gatlinburg Polis memurunun şu anda küçücük dairesinde değerli bir yer kaplamasına sinirlenmişti. "Cidden, bu çok saçma. Küçücük koridorumu, banyomu, hatta yatağımın altını bile kontrol ettiniz. Dolaplarımı da aradınız, *ikisini* de. Brian Nelson burada değil. Prescott Dağı'nda Grayson ve polis gücünün yarısıyla birlikte onu arıyor."

"Mutfak," dedi biri diğerine. "*Bütün* dolapları kontrol ettin mi? Büyük bir adam değil. Kiler. Belki de çömelmiş, arkasına saklanıyordur. birkaç kutu ya da başka bir şey." Silahlarını çektiler ve yarımadayı dönerek mutfağa girdiler.

"Tanrı aşkına," dedi onlara. "O kiler denen yerde bir fare bile saklanamaz. Bırakın bir insanı, oraya yiyecek bile zor sığdırıyorum. Dolapları da kontrol ettiniz zaten."

Bütün daireyi tekrar aradılar ve bu yirmi saniye kadar sürdü. Ana odaya geri döndüklerinde silahlarını yeniden kılıflarına yerleştirdiler.

Ellerini kalçalarına koyarak onlarla yüzleştirdi. "Gördün mü? Saklanacak yer yok. Bir balkonum bile yok ve Brian'ın pencereden tırmanmaya çalışmak için dış cephe kaplamasına tırmanmasına imkân yok. Sana söylüyorum, patronun seni buraya beni koruman için göndererek paranoyakça davranıyor."

Genç olan başını salladı. "Paranoyak olan Russo değil. Patronun Prescott. Ryland şefe, sana bir şey olursa Prescott'un hayatını cehenneme çevireceğini söylemiş."

Ellerini havaya kaldırdı. "ama. Brian mucizevi bir şekilde büyük bir arama ekibini atlatıp kaçabilse bile, benim peşimden gelmek için hiçbir nedeni yok."

Yaşlı memur kollarını kavuşturdu. "İntikam. Duyduğuma göre, Brian'ın katil olduğunu anlayan kişi sizmişsiniz. Belki o da bunun farkına varmıştır."

Genç olan başıyla onayladı. "Ve sen de tam onun tipisin. Uzun siyah saçlar."

"Tamam, bu kadar. Dışarı. Beni kapımın önündeki ya da daha iyisi otoparktaki arabanızdan koruyabilirsiniz. Endişelenecek yeterince şeyim var."

Yani Grayson'ın güvende olup olmadığını, küçük oturma odamda sana takılıp düşmekle uğraşmak zorunda kalmadan. Git hadi."

Onları kapıdan kovdu.

"Kilitle," diye boğuk seslerinden biri kapıdan.

Gözlerini devirdi ve sürgüyü çevirdi. Nihayet izleyicileri de gittiğine göre, etkilenmemiş ve cesur görünmeye çalışmaktan vazgeçebilirdi. Omuzları çöktü. Kanepeye çöktü ve bir yastığı göğsüne bastırdı.

Daha önce hiç bilmediği bir korku doldu ve kanepeyi kadar sert bir şekilde sarsılmasına neden oldu. Derin nefesler alarak kendini toparlamaya çalıştı. Ama faydası olmadı. Berbat durumdaydı, çünkü Grayson dağda bir katille birlikteydi.

Adamın eski Özel Kuvvetler mensubu olması umurunda değildi. Bu yıllar önceydi. Ve her ne kadar kendine iyi baktığı belli olsa da, bunu kanıtlayacak harika bir vücudu olsa da, bu her gün tehlikeli görevlere koşmakla aynı şey değildi. Ofiste karşılaştığı en tehlikeli şey bir kâğıt kesiydi. Onu böyle korkutmaya ve desteksiz bir şekilde bir seri katilin peşine düşmeye nasıl cüret ederdi? Bir hıçkırık kaçtı ve yüzünü yastığa gömdü.

Lütfen iyi ol, Grayson. Lütfen iyi ol. Bana geri dönmek zorundasın. Lütfen.

Orada ne kadar yattığını bilmiyordu ama sonunda elini bıraktığında artık titremiyordu. Korku hâlâ oradaydı ama onu kontrol altına almayı başarmıştı. Uzun ve yavaş bir nefes aldı, sonra bir şişe su almak için mutfığa doğru adım attı.

"Merhaba Willow. *Saçın güzelmiş.*"

Etrafında döndü. İnanılmaz bir şekilde Brian koridorda duruyordu, dudakları vahşi bir sırıtişla kıvrılmıştı ve kanı damarlarında pıhtılaşmıştı.

Silahına atladı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Grayson Audi'sini Willow'un dairesinin iki bina aşağısındaki ziyaretçi park yerine çekti, çünkü bir polis aracı Willow'un binasının önündeki her zamanki yerini almıştı. Şüphesiz Russo'dan onu korumaları için göndermesini istediği polis memurlarıydı.

Motoru durdururken gülümsemekten kendini alamadı, ona dağdan inmesini emrettiği için yapacakları ateşli tartışmayı hayal etti. Muhtemelen o da evinde polis olduğu için öfkeleniyordu. Kendisi de bir polisten ya da daha önce polislik yapmışken, iki polis memurunun onu koruması ona aşağılayıcı gelebilirdi. Ama onu güvende tutmak için başka birinin daha orada olduğunu bilmek Grayson'a katili aramaya odaklanabilmesi için huzur vermişti.

Gülümsemesi soldu. Ne yazık ki o katil hâlâ kaçıyordu. Grayson sonunda Brian'ın onu atlattığını kabul etmek zorunda kalmıştı, şüphesiz Brian ormanları Grayson'dan çok daha iyi biliyordu. O kaleyi yıllardır karargâh olarak, Grayson'ın evinin etrafındaki araziye de ölüm tarlası olarak kullanıyordu.

Grayson ayrılmadan önce, kadavra köpekleri onun ve Willow'un mezar olduğunu düşündükleri üç alanın yanı sıra iki alanda daha alarm vermişti. Sadece Erin Speck'in bunlardan birinde gömülü olduğunu varsayabilirdi. Nasıl olduğunu bilemiyordu.

çok daha fazlasını bulacaklardı. Ve bunu düşünmek kalbini acıtıyor olsa da, bunlardan biri büyük olasılıkla kızının mezarı olabilirdi. Umarım Brian'ı yakaladıklarında, o korkunç gün ve Grayson'ın ailesine tam olarak ne olduğu hakkında sonunda gerçeği, tüm gerçeği anlatırdı.

Arabadan inip Willow'un binasına doğru ilerlerken ellerini yumruk yaptı. Korunduğunu bilse bile, onu kendi gözleriyle görene kadar rahatlayamayacaktı. Willow'un evinin önündeki bahçede yürüdüğü onca zamanı düşündükçe içini kaplayan korkuyu atamıyordu. Brian da aynı anda orada olabilir, ormandan onu izliyor olabilirdi. Tanrı'ya şükür onun peşinden hiç gitmemişti. Willow'un fiziksel özelliklerinin Brian gibi bir hayvanı cezbeden özelliklerin çamaşır listesi gibi olduğu düşünülürse, bu şaşırtıcıydı.

Önünden geçmekte olduğu binanın dışında çalışan bahçe işçilerinden birine başıyla selam verdi ve otomatik olarak adamın yüz hatlarını tarayarak

kılık değiştirmiş Brian olmadığından emindi. Willow daha sonra bunu ona anlattığında muhtemelen ona paranoyak diyecekti. Ama temkinli değilse hiçbir şey değildi. Savaşta olmak insana bunu yaptırıyor, gittiği her yerde tehlikeye karşı hazırlıklı olmasını sağlıyordu. Willow'a değer verdiğini yeni yeni anlamaya başladığı gibi, birine derinden değer vermek de öyle.

Russo, Prescott Dağı'nı sıkı bir şekilde kapatmıştı. Kimse kontrol noktasından geçmeden içeri girip çıkamıyordu. Grayson'ın arabası bile ayrılmasına izin verilmeden önce aranmıştı. Ve dağ, bu tür araziler için eğitilmiş taktik ekiplerle doluydu. Kâğıt üzerinde, Brian kelepçelenmediği ya da ceset torbasına konulmadığı sürece dağdan inemezdi.

Ama Brian bir polisti.

bir durumda ne beklemesi gerektiğini, polisin izleyeceği standart operasyon prosedürlerini biliyordu. Grayson merak etmekten kendini alamadı.

Başından beri bir B planı vardı, birinin onu orada bulması ihtimaline karşı bir kaçış yolu. Ve Grayson'ı en çok endişelendiren şey, Brian'ın yeterince kızgın olması halinde, kendisinin avlanan bir adam haline gelmesinden sorumlu olduğunu düşündüğü herkesten intikam almaya karar verebileceğiydi.

Willow gibi.

Merdivenleri koşarak çıktı ve dairesinin önündeki sahanlığa ulaştı. Hoşuna gitse de gitmese de, bugün giderken da yanında götürecekti. Havaalanına. Brian Nelson artık bir tehdit olmaktan çıkana kadar gözlerden uzak ve güvenli bir yerde saklanacaklardı.

Merdivenlerin tepesine ulaştığında yavaşladı, vücudundaki tüm kaslar alarm durumuna geçmişti. Willow'un kapısının önünde hiç polis yoktu ve dışarıda park etmiş arabaları da boştu. Willow'un onları içeride beklettiğini düşünemiyordu. Çok sinirlenmiş, üzerinde dolaşmalarına izin vermeyecek kadar kızgın olurdu.

Tam kapıyı deneyecekti ki aşağı baktı. İki parlak kırmızı Kan damlaları sahanlıktaki tahtayı lekeledi. Bir başka damla da biraz ötede, komşusunun dairesine doğru giden tahtaya damlamıştı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Willow umutsuzca çığlık çalıştı ama Brian'ın ağzına tıktığı bez, başının arkasına bağlanan başka bir bezle yerinde tutuldu. Bütün bunlar boğuk bir ses çıktı. Konuşmayı gözlerinin yapmasına izin vermek zorunda kaldı, tüm nefretini ve tiksintisini bakışlarına döktü. Brian kollarını ve bacaklarını karyolaya bağlayan fermuarları kontrol etti.

"Uh-oh," dedi. "Bu biraz gevşek. Eğlencemizin tam ortasında kolunu çıkarıp beni yumruklamamı istemem." Göz kırptı ve kadının boğazında safra birikmesine neden oldu.

çekti. Derisini ısırdı ve onu kesti. Ağzındaki tıkaça karşı acımasızca küfretti.

"Devam et," diye mırıldandı. "Ben kızlarımın kavga etmesini severim."

Bağlandıkları ve karşılık veremedikleri sürece.

Ona bağırıp küfretmeyi, bir korkaktan başka bir şey olmadığını söylemeyi o kadar çok istiyordu ki. Ona kendisini incitebileceğini ve şüphesiz öldürebileceğini ama ruhunu asla fethedemeyeceğini söylemek istedi. Orada olduğu sürece

ciğerlerinde nefes, damarlarında kan vardı, sahip olduğu tüm güçle savaşıyordu.

Prescott Dağı'ndan kaçmayı nasıl başarmıştı? Grayson'dan ve polisten? Ormandan çıkmanın başka bir yolu olmalıydı, kimsenin bilmediği bir yol. Hastalığını bulurlarsa birilerini atlatmanın bir yolu.

küçük saklanma yeri. Kaçışı sırasında başka kimseye zarar vermemiş olması için dua etti.

Özellikle Grayson.

Adam yatağın üstüne tırmanıp kadının üstüne çıktı. Kadın onu üzerinden atmaya çalışarak sertçe debelendi. Adam misilleme olarak karnının üzerine oturarak onu yerinde sabitledi. Adamın ağırlığı diyaframını sıkıştırarak, ağzındaki tıkaçın hava yolunun çoğunu kapatmasıyla zaten oksijensiz kalmış olan ciğerlerine baskı yaptı. Kollarının ve bacaklarının gevşemesine izin vererek değerli enerjisini koruyarak yatağa geri çekildi.

Değerli havayı içine çekmek, ciğerlerini daraltan ağırlığıyla tıkaçtan nefes almak için mücadele etmek, aniden tek odak noktası haline geldi.

"İşte böyle. Her seferinde işe yarıyor." Sivri uçlu bir bıçağı havaya kaldırdı ve metal kısmı yatağının üstünden süzülen ışıktaki göz kırpacak şekilde çevirdi. Sonra da

Cazibesine karşı koyamayınca , , eğildi, yüzünü onun saçlarına gömdü. "Çok güzel kokuyorsun," diye fısıldadı kulağına.

Tiksintiyle ürperdi.

Güldü ve geri çekilerek bir kez daha kadının diyaframına bastırdı. "İçeri, dışarı. İçeri, dışarı. İçeri, dışarı," diye alay etti. "Hayatı takdir etmeni sağlıyor, değil mi?

Bu mu? Nefes alma mücadelesi mi?"

Gözyaşları yanaklarından süzüldü ve bunun için ondan nefret etti.

İçlerinden birini parmağına taktı ve büyülenmiş gibi ona baktı. "Artık oyun evimin olmaması çok yazık." Yuvarlandı

parmaklarını yırtığın olduğu yerde ileri geri, ileri geri hareket ettirdi. "Tüm özel olanları oraya götürüyorum, bir sokakta hızlı bir vidalamadan daha fazlasına layık olanları. Onları uzun, çok uzun bir süre saklıyorum. Böylece birbirimizin tadını çıkarabiliriz. Bitti

ve tekrar tekrar." Tekrar eğildi, nefesi kuduz bir köpek gibi kızın boynuna değişiyordu. "Sen özel olanlardan birisin, tatlı Willow. Senin için harika Senin için planlarım var. Bu işi zorunda olmamız, seni elimde tutamamam, sana istediğim gibi değer verememem çok yazık."

Mide bulantısı içinde çalkalandı. Başını yana çevirdi, kusup kendi kusmuşunda boğulacağından endişeleniyordu.

"Uzun süre kalamam. Peşimde çok fazla insan var. Sen ve aptal sevgilin sağ olun." Saçlarını çekerek, korkunç baskıyı hafifletmek için eğilmesini sağladı. "Sahip olduğumuz bu kısa zamanda ne yapmalıyız?" diye sordu, televizyonda ne izlemek istediğini soran biri kadar rahat bir şekilde.

Nefes al. Nefes al. Kusma. Nefes al.

"Oh, biliyorum. Russo'nun küçük piyadelerine ne olduğunu sana göstermeme ne dersin? Beni alt edebileceklerini sanan aptal polisler. Merdivenleri izlemekle o kadar meşguldüler ki arkalarındaki diğer daireyi kontrol etmeyi akıl edemediler." Kaşlarını kaldırdı. "Ne? Bunu düşünmedin mi?

Ya da?" Telefonunu kaldırdı, sonra ekrandaki bazı menülere dokunmaya başladı. "Yan komşunuzun tam bir pasaklı olduğunu söylemeliyim. Tam bir serseriydi." Telefonu çevirdi, elinde korkunç kanlı yüzünün önündeki resim.

Ağızındaki tıkaca karşı çılgılık atıyor, sarsılıyor ve sarsılıyor, umursamıyor bile.

artık değerli havayı boşa harcamak anlamına geliyorsa. Ciğerleri göğsünde sıkışmıştı. Gözleri büyüdü. Umutsuzca hava almak için savaştı. Görüşünde noktalar uçtu, her şey karardı.

"Şimdi, şimdi. Henüz üzerimde ölmene izin veremem. Bu gerçekleşmeden önce yapmamız gereken daha çok şey var." Kendini dizlerinin üzerine kaldırdı, hala

ama artık karnına ya da göğsüne baskı yapmıyordu.

Hava içeri hücum etti, ciğerleri sonunda doldu. Burnundan ve tıkaçın etrafından açgözlülükle hava emerken neredeyse rahatlayarak .

Görüşü netleştğinde, adamın saçlarını okşadığını fark etti, parmakları pençe gibi uzun telleri tarıyor, sonra saçlarını ağzına götürüp emiyordu.

Gözlerini kapattı, bu hasta adamın başka ne yapmak istediğini izlememeye kararlıydı. Mücadele etmekten çok yorulmuştu. Sadece bırakmak istiyordu.

Hayır, istediği şey Grayson'dı. Onu son bir kez görmek, onsuz da hayatına devam edebileceğinden, sevecek birini bulabileceğinden emin olmak istiyordu.

Onun eski haline döneceği düşüncesine katlanamıyordu, o kadar içine kapanıktı ki, sarılmak gibi basit bir şeye bile açlık çekiyordu.

"Sevgiline ne yaptığımı söyleyeyim mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. *Hayır! Hayır! Grayson iyi olmalıydı. Hayır, lütfen. Hayır, lütfen.*

Brian bıçağın düz kısmını kadının göğsüne dayadı, soğuk çelik kadının teninde tüyler ürpertici bir iz bıraktı. Bıçağı çevirdi, sivri ucu ateş gibi derisini kesiyordu.

Ağzındaki tıkaça karşı haykırdı.

Bıçağı aşağı çekerken gözleri kahkahalarla dans ediyordu. Sıcak sıvı kaburgalarından ve yanlarından aşağı damladı. "Bu onun üzerinde kullandığım bıçağın aynısı. Grayson'ı küçük parçalara ayırdım. Derisinden başlayarak. Duydun mu Willow? Onun derisini canlı canlı yüzdüm."

"Yalancı."

İkisi de başlarını kapıya doğru salladılar. Grayson intikamcı bir melek gibi Brian'ın üzerine çullandı, hem de canlı bir şekilde. Bıçağı tutan bileği kavradı ve yukarı doğru çekip geri itti. Bıçak yatağın üzerine düştü. Grayson onu üzerinden yere çarparken Brian öfkeyle çığlık attı.

Willow yatağın yanındaki zeminde neler olduğunu görmek için umutsuzca çabalıyor ve fermuarlı bağlara karşı direniyordu. Kolları ve bacakları çırpınırken

ete çarpan yumrukların sesi odayı doldurdu. Sert bir yumruk sesini Brian'ın bir başka çılgılığı izledi, bu seferki o kadar acınası ve acı doluydu ki Willow neredeyse onun için üzülecekti. Neredeyse.

Bir gümbürtü duyuldu. Grayson küfretti ve Brian aniden ayağa kalkarak köşeden küçük koridora doğru takla atmaya başladı. Grayson ayağa fırlayıp peşinden koşarken bulanıktı.

Kan donduran bir ıgık daireyi doldurdu, ardından patlama ve çarpma sesi geldi.

"Polis, kımıldama!"

Diğer odadan daha fazla çarpma ve gümbürtü yankılandı. Willow parmaklarını arşafllara doğru kıvırdı, birilerinin onu orada, çıplak ve savunmasız görmesi fikri vücudunu utançla ısıttı. Ama bundan da öte, oraya zamanında varamadıkları için dehşete düşmüştü. Grayson neredeydi? O iyi miydi? Kapı aralığını izledi, soğuk korku tüm vücudunu ter içinde bırakmıştı.

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Aniden ortaya çıkan tanıdık figürün yanaklarından rahatlatma gözyaşları süzüldü. O yaşıyordu. Brian onu ldrmemiştı. Grayson yaşıyordu.

"Sorun yok, tatlım." Sesi son derece nazık ve yatıştırıcıydı. "Her şey ." Ayaklıkların zerine eğildi ve ayak bileklerinden birindeki fermuarlı bağları kesti.

Ağzındaki tıkaca karşı hıçkırdı.

Kadının diğer bacağını serbest bırakırken acı dolu bakışları onunkilere yöneldi. " yok,

Willow. Sorun yok. Artık sana zarar veremez." Onu hızla diğer bağlarından kurtardı, sonra da başınnın etrafındaki bezi çekti.

Ağzındaki tıkacı tükürdü, göğsü kabarak ilk derin nefesini aldı... sonsuza dek.

"Tuttum seni," diye fısıldadı, battaniyeyi kızın üzerine sararken. Sonra onu kucağına aldı ve yatak odasından dışarı taşıdı.

SWAT ekibinin ve düzinelerce eski Gatlinburg Polisi meslektaşının dairesine sıkıştığını fark ettiğinde yüzü tekrar ısındı, birçoğu geçerken ona bakıyordu, şüphesiz ne kadar korkunç şeylere katlandığını merak ediyorlardı.

"Başka tarafa bak, lanet . Onu biraz yalnız bırak." Grayson battaniyenin kenarını başının üzerine çevirdi ama Brian Nelson'dan geriye kalanları yerde görmeden önce değil.

Grayson bugün ona ihtiyaı olan tek silahın elleri olduğunu söylerken .

Adam onu dışarı taşırken yüzünü adamın boynunun yan tarafına gömdü.

Yirmi Yedinci Bölüm

Willow, kütüphane kapısı açıldığında masasından başını kaldırıp baktı. Ryland ve ekibi içeri girmeye başlamıştı, bu da kolluk kuvvetleri ve Bitmemiş İşler arasındaki ortaklığı duyuran kutlama basın toplantısı anlamına geliyordu. İşler nihayet bitmişti.

Brian'ın dairesinin zemininde son şiddet saldırısının üzerinden bir ay geçmişti. Ve Gatlinburg Polisi'nin soruşturmadaki yarım kalmış işleri tamamlaması bu bir ayın tamamını almıştı. Bu da Bitmemiş İş'in tüm planlarını askıya almıştı. Ama şimdi şirket resmen ve alenen ilerliyor, nihayet güneşin altında gününü alıyordu.

Ryland basın toplantısında onlarla birlikte olması için ona baskı yapmıştı. Ama Grayson onu kurtarmaya gelmiş ve Ryland'a kararına saygı duymasını söylemişti. Diğerleri anlamasa da Grayson . Hepsi için heyecanlanmasına rağmen, basın toplantısının Şef Russo'nun soruşturmanın nihai sonuçlarını basına açıklayacağı bölümünü hazmedememişti; buna Çavuş Jeffries'in onurlu bir şekilde öldüğü de dahildi. görev sırasında.

Russo bunu kısmen, çavuşun ailesini, gerçeği öğrenmeleri halinde halkın kendilerine yönelteceği kötü sözlerden korumak için yapmıştı. Ama esas olarak Jeffries'in dul eşinin ölüm yardımını almasını sağlamak istemişti. Asil sebepler, elbette. Ama yine de bir kahraman gibi övülmesi onu kızdırmıştı.

Willow, Russo'nun, Çavuş Jeffries'in görev sırasında öldüğü iddiasında haklılık payı olduğunu düşündü. Bir polis gibi davranmış, kötü adamlarla yüzleşmiş ve diğerlerini kurtarmaya çalışmıştı. Ve bu süreçte trajik bir şekilde hayatını kaybetmişti. Ama son sayıma göre, polis dağın yarısını kazdıktan sonra, on dört kadın hayatını kaybetmişti. Ve hala küçük Katrina'ya ne olduğunu bilmiyorlardı, belki de hiç bilemeyeceklerdi. Cesedi diğerleriyle birlikte bulunamamıştı.

İyi olan bir şey, on dört ailenin artık bir tür kapanışa sahip olmasıydı. En azından cesetlerini gömebilecek, bir gün mezarlarını ziyaret edebileceklerdi. Grayson küçük kızı için bu rahatlığa bile sahip değildi.

Nicole Paletta kurtarılmıştı, bu da minnettar bir başka iyi şeydi. Ve bunun kısmen Jeffries sayesinde olduğunu inkar etmek mümkün değildi.

ortaya çıkmış, Brian'la yüzleşmiş, Grayson kaçmasına yardım ederken onun dikkatini dağıtmıştı. Ama Willow eski patronuna bunun için fazla kredi vermedi. Brian'ın dikkatini bilerek dağıtmaya çalışmamıştı. Brian'ı *kurtarmaya* çalışırken yaptığı müdahale neredeyse Grayson'ın ölümüne neden oluyordu.

Jeffries yıllar önce yalan söylememiş, Maura'nın cinayeti sırasında Brian'a sahte bir mazeret sunmamış olsaydı, pek çok hayat kurtulmuş olacaktı. Ve o zamandan beri vahşice saldırdığı tüm o kadınların hayatları sonsuza dek değişmeyecek ya da böylesine korkunç bir şekilde sona ermeyecekti. Willow'un genç komşusu ve onu korumakla görevli polis memurları da hâlâ hayatta olacaktı. Willow'un Eski patronunun yalanlarının verdiği zarar asla geri alınamazdı.

Ama Willow en azından kendi hayatındaki hasarı gidermek için çaba sarf ediyordu. Grayson onu malikânede kalmaya teşvik etmiş olsa da, eve gitmeye, normal rutinine geri dönmeye ve Brian'ın görüntülerini dairesinden kovmaya kararlıydı. Ona hayatı üzerinde daha fazla kontrol vermek istemiyordu. Onun kazanmasını istemedi. Ama çok fazla Uykusuz geceler, gölgelere atlamak, gözlerini kapatmaktan bile korkmak, apartmanda kalmanın kazanmanın yolu olmadığını anlamasını sağlamıştı. Yaşamak, hayattan yeniden zevk almak, Brian denen şeytani nasıl alt edeceğiydi.

Birkaç gün önce, ay sonunda dairesini teslim etmek üzere evrakları imzalamıştı. Ve en azından bir sonraki adımlarını belirleyene kadar her şeyi paketleyip saklaması için bir nakliye şirketiyle anlaşmıştı. İlk adım bugün bir çanta hazırlayıp bir otele gitmek olacaktı. Ondan sonra kim bilir? Belki de Grayson'ın yanına taşınma teklifinin hâlâ geçerli olup olmadığına bakacaktı.

Müfettişlerden biri, Trent, sırtarak masasının yanında durdu. "Bu doğru mu? Grayson sana gerçekten '*Dağımdan in*' mi dedi?"

"Büyü artık." Onu itti, ama kıkırdayıp odanın kendi tarafına çekilirken alay ettiğini belli etmek için gülümsedi.

Grayson ona kalede verdiği emirden kez bile söz etmemişti. Ve onun da bu konuyu açmaya niyeti yoktu. Onu güvende tutmak için yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yapmıştı. Ve bunun için kesinlikle bir özür beklemiyordu. Geriye dönüp baktığında, o zamanlar kesinlikle öyle düşünmemiş olsa da, bu biraz sevimliydi.

Müfettişlerin hepsi döndüğünde, Grayson'ın onlarla birlikte olmadığını fark etti. Ryland'ın dikkatini çekti ve ona el salladı.

Her zamanki gibi dostça bir gülümsemeyle masasının kenarına tünedi. Bu da elbette, onu dağdan sürüklerken söylediği tüm o korkunç şeyleri düşününce kendini suçlu hissetmesine neden oluyordu. Bunun kefaretinin ödemesi ve onun yanında tekrar rahat hissetmesi biraz zaman alacaktı.

"N'aber Willow?" diye sordu. "Bir şeye mi ihtiyacın var?" "Grayson basın toplantısından seninle dönmedi mi?" "Kontratları imzalamak için geride kaldı."

"Ah, doğru ya. Bunu unutmuşum."

"burada olur. Birkaç dakikadan fazla sürmeyeceğini söyledi." Masasına dönmek için ayağa kalktı ama kadın ona beklemesini işaret etti.

İncelemekte olduğu kâğıtları bir dosyaya doldurdu. "Senden bir iyilik isteyeceğim. Ve bu büyük bir iyilik."

Dosyaya bir göz attı, merak gözlerini aydınlatıyordu. "Çalışmamı istediğiniz yeni bir dava mı var?"

"Daha çok evcil hayvan projesi gibi. Bu gerçekten önemli. Ama hassas bir konu. Grayson'ın bunu bilmemesini tercih ederim."

Yüz ifadesi sertleşti ve her zamanki gülümsemesinden eser . "O benim patronum. Ondan bir şey saklayamayacak kadar ona saygı duyuyorum."

"İnanın bana. Kimse ona benden daha fazla saygı duyamaz. Ona bu projeden asla bahsetmeyeceğimi söylemiyorum. Sadece şu anda ona söyleyemeyiz."

"Willow, ben-"

"Sadece beni dinleyin. Açıklamama izin ver. Sonra gerekçelerime katılıp katılmayacağınıza ve bana yardım edip etmeyeceğinize kendiniz karar verebilirsiniz."

"Yeterince adil. Sende ne var?"

Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Bunu konferans odasında tartışalım."

On dakika sonra Ryland bilgisayarının başında hararetle yazıyor, Willow'un *projesi* üzerinde yoğun ve hevesli bir şekilde çalışıyordu. Willow tekrar gülümseyerek teşekkür etti ama o bunu fark etmemiş gibiydi. Gerçek bir araştırmacı olarak, şimdiden olayları çözmeye ve bulmacanın parçalarını birleştirmeye çalışıyordu.

Willow, o ve Ryland hâlâ toplantı odasındayken Grayson eve gelmediği için minnettardı. Bu, bazı garip sorulara yol açabilirdi. Ama ön pencerelerden birinin önünden geçerken, Audi'sinin revakın altına park ettiğini gördü. Grayson'dan hiçbir iz yoktu. Acaba o fark etmeden içeri mi girmişti?

Tam onu aramaya koyulacaktı ki, araba yolunun uzak tarafında beliren bir hareket dikkatini çekti. Bu Grayson'dı, ormana doğru ilerliyor ve ağaçların arasında kayboluyordu.

Onu bunu yaparken ilk kez görmüyordu. Bacaklarını esnetmek, gölgede bir gezinti yapmak istediğini düşündü; hava giderek ısınırken dışarıda olmak için en iyi yer burasıydı. Yürüyüşe takım elbiseyle çıkmış olması da onu şaşırtmamıştı. Onu hâlâ kot pantolonla hiç görmemişti. Gülümsedi. Belki bir gün onun içindeki nişastayı söküp atabilir ve ona rahatlamayı öğretebilirdi. Eğer bir gün onunla birlikte olacak kadar şanslı olursa.

Belki de gelecek hakkında konuşmak için iyi bir zamandı. Aceleyle dışarı çıkıp ona için koşarken kalbi umutla kabardı. Sonunda ona nasıl hissettiğini söylemeye ve onun da aynı şekilde hissetmesi için dua etmeye hazırды.

O zamandan beri ona karşı çok sabırlıydı. Brian'dan beri. Şef Russo'nun soruşturması için anlatması gerekenler dışında, olanlar hakkında konuşmaya hazır değildi. Kendisi ve Grayson hakkında konuşmaya da hazır değildi. Kendini çok kırılğan, kafası çok karışık hissediyordu.

Ama artık daha güçlüydü. Tam olarak iyileşmemiştir. Belki de hiç iyileşemeyecekti. Gece boyunca soğuk terler içinde silahına uzanmadan uyumaya çalışmak hâlâ bir sorundu. Ama iyi anılar geri geliyor, yavaş yavaş kötü olanları bastırıyordu. Grayson'ın anıları, ne kadar nazik ve tatlı olduğu. Russo'nun ofisinde ne kadar tutkuyla öpüşmüşlerdi. onu geçmişteki kabuslarından geri getirmeye çalışıyordu.

Hayatını değiştiren o öpücükten sonra ona konuşmaları gerektiğini söylemişti.

her şey bitmişti. Bitmişti, ya da kadar bitmişti. Ve bu konuşmaya hazırды.

Onun da öyle olmasını umuyordu.

İşte oradaydı, az ileride. Seslenip de onu duyacağından emin olamayacağı kadar uzakta. Ama hemen yetişemeyeceği kadar da uzak değildi. Sık meşe ağaçlarının arkasına geçti ve onu kaybetmemek için tekrar koşmaya teşvik etti.

Aynı ağaç grubunun etrafından dolandığında o kadar hızlı durdu ki düşmemek için bir fidana tutunmak zorunda kaldı. Yaklaşık on metre ileride, bir

Küçük dikdörtgen bir binanın etrafını özenle işlenmiş siyah ferforje çitler çevreliyordu. Yunan tarzı sütunların arasına muhteşem vitray pencereler yerleştirilmişti.

Bakımlı sarmaşıklar duvarlara tırmanıyor, yapıya eski dünyaya özgü bir zarafet katıyordu. Ama bu ne olduğunu gizlemiyordu.

Bir anıt mezar.

Ve Grayson daha yeni içeri adım atmıştı.

Prescott anıt mezarı olmalı, şüphesiz eski atalarını barındırıyor. Ve tabii ki karısı Maura. Bu özel bir andı. İzinsiz girmemeliydi. Ama arkasını döndüğünde Maura'nın ormanda kaybolduğunu görürse, onu gözetliyormuş gibi görünebilirdi. Yanlış anlaşılma riskine girmektense omuzlarını dikleştirdi ve açık kapıdan içeri adımını attı.

Binanın girişinde onu içeride, oymalı mermer karelerden birine sırtını dönmüş bir şekilde dururken gördü. Taze çiçekler vardı.

Vazodaki çiçekler, baş bahçıvanın Maura'nın çok sevdiğini söylediği, serada yetiştirilmiş şeftali gülleri idi. Willow vazunun yanındaki ismi okuyamasa da, bunun karısına ait olması gerektiğini biliyordu.

Tam içeri adım atacaktı ki Grayson başını eğdi ve avucunu mezara bastırdı. İşte o zaman onu duydu. O

Maura'nın adını söyledi. Onu sevdiğini, her zaman seveceğini ve sonsuza dek kalbinde olacağını söyledi.

Willow kaçmak isteyen hıçkırığını tutmak için ağzını kapattı. Tam bir aptaldı. Kalbinde sadece tek bir kadına -ölü karısına- yer olan bir adama aşık olan aptalın tekiydi.

Sessizce geri çekildi, sonra da koşmaya başladı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Willow seyahat çantasına bir gömlek daha tıktırdı. Çok uzun zaman olmuştu. Kentucky'ye ailesini görmek için uçağa atladığından beri. Ve şu anda onların sevgi ve desteğine her zamankinden daha fazla ihtiyacı vardı.

Ne yazık ki annesinin meşhur ev yapımı tavuklu şehriye çorbasının kırık kalbini onarabileceğinden şüpheliydi. Ama bu denemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Ailesi ona burada ne olduğunu bilmiyordu. Russo onun adını haberlerden uzak tutmak için elinden geleni yapacağına söz vermişti. Şimdiye kadar da başarılı olmuştu. Olaydan sonra ailesinin endişelenmesini istemiyordu. O iyiydi. Ya da bir gün iyi olacaktı.

Ana odaya doğru ilerlerken, ihtiyaç duyabileceği herhangi bir şeyi unutmadığından emin olmak için etrafına son bir kez baktı. Bugün kalbi kırılmadan önce dairesini toparlamaları için nakliyecileri çoktan ayarlamış olması onu rahatlatmıştı. Bu sayede eve ani bir ziyarete gitmek çok daha kolay olacaktı. Şu anda gerçekten rahatlamaya ihtiyacı vardı.

Yapması gereken tek değişiklik, birkaç dakika önce apartman yöneticisini arayıp nakliyecileri içeri almasını ve onlar gittikten sonra kapıyı kilitlemesini sağlamaktı.

Küçük dairesinde son bir kez yavaşça yürüdü. Bir zamanlar burada mutluydu, geleceğine dair umutları ve hayalleri vardı. Hayatının bu evresinin sona eriyor olması, bu umutların hayallerin tamamen değişmiş ve sonra da ölmüş olması acı ve ironikti. Yeniden başlıyordu ve bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Belki burası bir zamanlar onun için olduğu gibi başka biri için de hâlâ iyi bir yuva olabilirdi. Etrafa bakan hiç kimse burada yaşanan şiddet hakkında bir ipucu bulamazdı. Onarımlar yapılmıştı. Apartman yönetimi tarafından tavan arasına sağlam bir duvar örülmüş, böylece Brian'ın yaptığı gibi kimsenin bir daireden diğerine geçemeyeceğinden emin olunmuştu. Yönetici, herkesi güvende tutmak için sitedeki tüm daireleri aynı değişiklikleri yapmak üzere gözden geçirdiklerini söylemişti.

Grayson elbette onu iki kez kurtaran ; önce kalede, sonra da burada. O uğursuz gün onun apartmanına vardığında ve sahanlıkta birkaç kan damlası gördüğünde, Brian'ın çoktan ölmüş olması gerektiğini anlamıştı.

orada olmak. İzleri komşusunun evine kadar takip etmiş ve onu korumaya çalışmaktan başka bir şey yapmamış olan iki polis memurunun cesetlerini bulmuştu. Ve komşusunu da onların yanında bulmuştu. Onun adını bile bilmiyordu ve şimdi tüm o pizza teslimatlarına bu kadar sinirlendiği için kendini suçlu hissediyordu.

Ellerini birbirine kenetledi. Grayson cesetlerin fotoğrafını çekmiş ve Russo'ya mesaj atmıştı, bunun 911'i aramaktan bile daha hızlı yardım getireceğini biliyordu. Sonra da Brian'ın peşine düşmüştü.

O bir kahramandı. Onu kurtarmış, sonra da acil serviste doktor el ve ayak bileklerindeki kesikleri ve göğsünü kesen bıçağın tedavi ederken onun elini tutmuştu.

Yanağından aşağı sıcak bir gözyaşı süzüldü ve onu hafıza şeridinin korkutucu ama bir şekilde tatlı bir versiyonunda yaptığı yürüyüşten uyandırdı. Grayson onun kahramanıydı ve onu bu yüzden her zaman sevecekti, her ne kadar o da onu sevememiş olsa da.

Normalde biri için, çok zor bir dönemden geçtiği kesindi. Son zamanlarda gülünç miktarda mendil. Seyahat çantasını omzuna ve kalçasına bağlayıp aceleyle ön kapıya gitmeden önce gözlerini sildi.

Kapıyı çekip açtı, sonra dondu kaldı.

Kömür grisi takım elbiseli, son derece yakışıklı bir adam kapıyı çalmak için elini kaldırmış, açıklıkta duruyordu.

Yemin etti.

Grayson elini indirirken gözlüğünün üstünden ona baktı. "İstediğim bu değildi ama bu da bir başlangıç." Gözlüğünü cebine koydu ve çantasını işaret etti. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Aslında ailemi görmeye gidiyorum. Kentucky'de. Ziyaret için çok geciktim."

Geri çekilmek yerine kapının çerçevesine yaslandı, bir kolunu karşı tarafa dayayarak kadının kaçmasını imkânsız hale getirdi.

"Masama bıraktığın yapışkan not biraz şifreliydi," dedi. "Bana açıklayabileceğini umuyordum."

Öfkeli bir nefes verdi ve çantasını çıkarıp yere . "Bunu daha açık nasıl anlatabilirdim bilmiyorum."

"İstifa ediyorum. Güle güle. Hepsi mu? Sebep yok mu?" "Bir neden gerektiğini bilmiyordum."

"Neden ağlıyorsun?"

Tekrar küfrederek yanaklarını sildi. "Televizyonda hüznü bir film vardı. Bu benim kötü alışkanlıklarımdan biri. En aptalca şeylere bile ağlarım."

Kaşlarını kaldırdı. "Ben de o aptal şeylerden biri miyim?"

Çenesi sallanıyordu. Kollarını kavuşturdu ve yanaklarından süzülen gözyaşlarını görmezden gelmeye karar verdi. "Lütfen gider misin? Yetişmem gereken bir uçak var."

"Willow?"

"Ne?"

İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Neden istifa ettin?"

Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Belki de manzara ihtiyacım var, tamam mı? Ryland her şeyi kendi başına gayet iyi yürütüyor ve-"

"Neden *bizi* bıraktın demek istedim?" Ona doğru bir adım attı. "Seni yanlış , ilişki konusundaki paslı içgüdülerimin sandığımdan daha da paslı olduğunu söyleyebilirim. Ama her şey cehenneme dönmeden önce paylaştığımız o öpücük yanıp sönen bir neon işareti gibiydi. Eminim ben bile bunu yanlış okuyamazdım."

Başını eğmiş, onu inceliyordu. "İyileşmen için sana zaman vermek istedim, Olanları kabullenmek için zamanım vardı. Çok mu bekledim? Beni istediğini, beni önemseydiğini düşünmekle hata ettiğimi söyle. Yanıldığımı söyle, ben de o kapıdan çıkıp gideyim ve seni bir daha asla rahatsız etmeyeyim."

"Yanılıyorsun."

Gözlerini kırıştırdı. "Tamam. Pekala. Sanırım kapıdan çıkma konusunda yalan söyledim.

Çünkü senden vazgeçmeye, bizden vazgeçmeye hazır değilim."

"Biz diye bir şey yok Grayson." Gözlerini sildi. "Sadece sen ve Maura varsınız. Olacak tek şey bu." Ellerini yumruk yaptı. "Seni gördüm. Bugün erken saatlerde."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Beni gördün mü? Nerede? Ne yaparken?"

"Ormanda. Seni arıyordum ve pencereden dışarı baktım. Garaj yolunun hemen ilerisinde ağaçların arasında yürüyordun. Yürüyüşe çıktığını, bacaklarını esnettiğini düşündüm. Ben de sana katılmaya karar verdim."

Gözlerinde anlayış belirdi. "Beni mozoleye girerken gördün."

"sadece görmedim, takip ettim de. İçeri girip orada olduğumu sana bildirmek üzereydim. Ama sonra onunla konuşmaya başladın. Onu ne kadar çok sevdiğini söyledin, ağladın." Neredeyse ona dokunacak kadar yaklaştı.

"Bu muhtemelen çılgınca gelecek. Ama seni seviyorum Grayson. Uzun zamandır seviyorum. Sana o kadar aşığım ki bazen nefes almakta zorlanıyorum."

Gözleri büyüdü.

Elini hafifçe onun göğsüne bastırdı. "Şehir merkezindeki o iğrenç gürültülü restorandaki ilk kucaklaşmamızdan beri sana bağımlıyım. Ama bu

önemli değil." Kalbinin hemen üzerindeki noktaya dokundu. "Çünkü burada bana yer yok. Sadece bir hayalete yer var. Ve ben bununla rekabet edemem."

Kadın elini bırakmaya başladı ama adam elini göğsüne bastırarak kendi eliyle kapattı.

"Burada sana yer olmadığını söylemen, Maura'ya söylediğim her şeyi duymak burada kalmadığın anlamına geliyor."

Yere doğru baktı. "Yeterince duydum."

"Muhtemelen duyduğunuz şey karıma onu sevdiğimi söylememdi, ki seviyorum ve her zaman da seveceğim. Bunun için özür dilemiyorum. Eğer etrafta olsaydın, ona Brian Nelson hakkında bilgi verdiğimi, ona zarar veren, küçük kızımızı bizden alan adamı sonunda yakaladığımızı söylediğimi de duyardın." Devam etmeden önce boğazı düğümlendi. "Ona, Katrina'ya ne olduğu bilgisini mezara götürecek kadar kötü ve acımasız olduğunu, gerçeği asla öğrenemeyeceğimi söyledim. Ama onunla barıştım, her ne kadar mümkün olduğunca."

Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Ona adaletin yerini söyledim. Huzur içinde dinlenebilir ve hayatına devam edebilirdi." Bakışlarıyla buluşana kadar yavaşça çenesini yukarı kaldırdı. "Sonra ona *senden* bahsettim, Willow."

Şaşkınlıkla ona baktı. "Ben... Ona benden mi bahsettin? Ne dedin?"

"Olağanüstü bir şey olduğunu anlattım. Kalbimi uzun zaman önce kapatmıştım. Ama sonra bana hala sevme ve sevilme kapasitesine sahip olduğumu gösteren akıllı, alıngan, güzel bir kadınla tanıştım. Bu kadın yavaş yavaş kalbime, zihnime ve ruhuma girdi. Bana tekrar şansımı denemenin sorun olmadığını, hiçbir garanti olmasa da ve her zaman incinme riski olsa da, aşkın bu riske değeceğini gösterdi. Bu inanılmaz kadın bana yeniden nasıl gülebileceğimi, küçük şeylerden nasıl keyif alabileceğimi gösterdi. Bana *yaşamayı* öğretti."

Yüzünü ellerinin arasına aldı, fırtınalı mavi bakışları arıyordu. "Ve sonra ona en önemli kısmı söyledim. Öğrendiğime göre Ruh eşini iki kez bulmak mümkün, çünkü bana öyle oldu. Ona hoşça kal dedim, Willow."

Alnına fısıltı yumuşaklığında bir öpücük kondurdu. "Maura benim geçmişim. Eğer beni kabul edersen, sen de benim geleceğimsin. Seni seviyorum ve bunu anlamam için neredeyse seni kaybetmem gerekti." Gülümsedi. "Zamanlama hiçbir zaman benim süper gücüm olmadı." Willow'un elini göğsünde sıktı. "Bu senin, Willow. Bu

senin için atıyor. Seni *tüm* kalbimle seviyorum. Lütfen, lütfen bana bunu fark etmek, önündekini görmek için çok uzun süre beklemediğimi söyle. Seni kaybetmediğimi söyle."

Elini çekerek kurtardı ve kollarını onun boynuna doladı. "Sen şehriyeli tavuk çorbasından çok daha iyisin."

"Ben... Şehriyeli tavuk çorbası mı?"

"Zamanlaman mükemmel diyorum. Tam ihtiyacım olan şeysin, tam ihtiyacım olan kişisin, tam da sana en çok ihtiyacım olduğu anda. Öp beni, Grayson. Öp beni ve bu gözyaşlarını dindir."

Ağzını onunkine yaklaştırırken yüzünde güneş ışığı gibi bir gülümseme belirdi.

Sonsöz

Willow balayı süitlerinde yatağın kenarına oturmuş, banyo kapısında havlulanırken aç gözlerle Grayson'ı izliyordu. En derin fantezilerinde *bile* onun gibi birine *benim* diyebileceğine inanmamıştı. Cehennem kadar seksi mi? Kesinlikle. Onu arzulamaktan ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olabilecek şehvetli, alaycı bir gülümseme? Kollarındaki tüyler bu soruya cevap veriyordu.

Ama o bundan çok daha fazlasıydı.

Derinden, cömertçe seven ve hayatındaki her iki kadına da -geçmişte ve şimdi- kalbinde yer bulan bir adamdı. Maura'ya olan aşkı onun bir parçasıydı ve hep öyle kalacaktı. Ama bu Willow'a olan sevgisini azaltmıyordu. Aşklarının büyümesi ve gelişmesi için sağlam bir temel oluşturunuyordu. Ve birlikte yeni bir hayata başladıklarında neler olacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

Yine de, telefonunu elinde tutarken, midesindeki kelebekleri yatıştıramıyordu. Ona söylemek üzere olduğu şey her şeyi değiştirecekti... her şeyi.

Yalınayak yatak odasına doğru yürürken havlusu kalçalarına doğru sarkıyordu. Dolaba doğru ilerliyordu ki şaşkınlıkla durdu ve yatağa doğru .

Ona doğru eğilerek dudaklarına aç bir öpücük kondurdu ve geri çekilirken iç çekmesine neden oldu. Bariz erkek sırtışı ona bu iç çekişi duyduğunu ve ona ne kadar aşık olduğunu bildiğini söylüyordu.

"Hey, güzelim. Hala geceliğinle ne yapıyorsun? Akşam yemeği için şehre gitmek istediğini sanıyordum. Yoksa istediğin başka bir şey mi vardı?" Kaşlarını sallayarak onu güldürdü.

"Hala açım, senin için ve yemek için."

"Bu sorunlardan birini hemen şimdi çözebilirim." Göz kırptı ve havlusuna uzandı.

"Grayson, bekle. Önce konuşmamız gerek."

Aniden gözlerini dolduran endişe kalbini birazcık kırmıştı. Onu çok seviyordu ve şiddetle koruyordu. Geçmiş, yaşadığı korkunç kayıplar ve ikisinin birlikte yaşadıkları , onu güvende tutma takıntısını anlıyordu. Hâlâ iyileşiyordu,

kaygısız olmayı ve her zaman endişelenmemeyi öğreniyordu. Ve o öğrenmek üzereydi.

Önüne aynı anda hem harika, hem acı tatlı hem de sinir bozucu bir viraj çıkardı.

Yanına oturup saçlarını hafifçe yüzünden geriye doğru savururken şilte sarktı. "Ne oldu? İyi hissediyor musun?"

Bir elini onun göğsüne bastırdı ve sıcaklığına yaslandı, bencilce, sadece ikisinin olduğu birkaç değerli saniye için duyurusunu erteledi.

"Willow, tatlım, titriyorsun. Neyin var?" Aşağı indi. yatağın önünde diz çöktü ve onun ellerini kendi ellerinin arasına almaya başladı. Kızın telefonunu tuttuğunu fark edince kaşlarını çattı. "Biri kötü haber vermek için mi aradı? Ailen iyi mi? Ne oldu? Anlat bana."

Dehşet içinde gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başladı. Adamın gözleri büyüdü. "Willow?"

Telefonu bir kenara bıraktı ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Sen duş alırken Ryland aradı."

Kaşlarını çattı. "Ryland? Balayımız için mi çalışıyorsun?"

"Hem evet hem hayır. Bir ay önce, Bitmemiş İş için sözleşmeleri imzaladığınızda Ryland'dan bir iyilik istedim. Son davada kullandığım adli soybilimciyle birlikte çalışarak birinin izini bulmaya çalışmasını istedim. Bu uzak bir ihtimaldi. Bir şey çıkmasını beklemiyordum ama denemek zorundaydım. Bir şey bulma ihtimalinin milyonda bir olduğunu biliyordum ama o eski bir dava dosyasından DNA profilini yükledi ve bir sonuç elde etti."

Onu dinlerken başparmaklarını hafifçe avuçlarına sürttü, kırıışmış alnındaki endişe ve gözlerinin etrafındaki kırıışıklık çizgileri hâlâ oradaydı. "Vuruldu mu? Neyden?"

"Bu bir... kayıp kişi davası. Kayıp olan ve öldüğü sanılan biri. Yıllardır." Ellerin serbest bıraktı ve onun yüzünü kavradı. "Grayson, bu Katrina. Senin kızın. O yaşıyor."

Adam dondu kaldı, gözleri fırtınalı bir maviye dönerken ona inanamayarak baktı. "Bu doğru," dedi ona. "O yaşıyor. Güzel ve sağlıklı. ve mutlu ve sevgi dolu bir ailede büyüyor ve-" "Yaşıyor mu?" diye homurdandı, zar zor konuşabiliyordu.

"Öyle. Elbette hikayeyi Brian'ın ağzından dinleyemeyeceğiz ama Ryland'ın bir araya getirebildiklerinden ve soybilimcinin soyağacı sitesinde bulduklarından yola çıkarak Brian'ın Katrina'yı kazara öldürdü ve kendini suçlu hissetti. Diğer kurbanlarının hiçbiri

Çocuklar. Ama tabii ki polisin kendisini yakalayacağından korktuğu 911'i arayıp ona yardım çağırmak istemedi. Onun yerine Katrina'yı alıp başka bir yerde."

"Ona ne yaptı?"

Sesindeki korku onu neredeyse kırıyordu.

"Karmaşık bir hikaye ama onu Missouri'de bir doktora götürene kadar elinden geldiğince tedavi . Onu bir doktora götürmek istemezdi. Tennessee'de Maura'yı duymuş ve noktaları birleştirmiş olabilecek herhangi biri. Onu götürdüğü doktor, yetersiz hizmet alan bir toplumda, kimsenin kimliğinizi sormadığı ya da geçmişinizi araştırmadığı türden ücretsiz bir klinikte çalışıyordu. Doktor Katrina'yı kurtarmaya çalışırken Brian gizlice dışarı çıktı ve onu terk etti."

Grayson gözlerini sıkıca kapattı, yüz ifadesi kızının yaralandığını, kaçırıldığını ve sonra da terk edildiğini duyunca duyduğu acıyı yansıtıyordu.

Adamın ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve adam tekrar ona bakana kadar bekledi. "O

Başarılı bir muayenehanesi olan nazik bir adama benziyor. O ve karısı yıllardır bebek sahibi olmayı deniyorlarmış ve artık vazgeçmişler. Çocuk sahibi olmaktan ümitlerini kesmişlerdi. Sonra Katrina ona emanet edilmiş. Dualarına cevap gibi. Onu yanına almış ve kendi çocukları gibi yetiştirmişler. Ryland'öğrendiği kadarıyla iyi bir hayatı olmuş Grayson. Ve çok güzelmiş. Maura'nın siyah saçlarına ve senin masmavi gözlerine sahip."

Adam şok içinde ona baktı. "Onu gördün mü?"

"Bir resim. Ryland bu sabah dışarıda, evlerinin karşısındaki sokakta çekmiş. Az önce bana soruşturmayla ilgili bir güncelleme gönderdi. Yakınlaştırma yaptığı için biraz bulanık ama-"

"Göster bana."

Telefonunu eline aldı ve Ryland'ın birkaç dakika önce gönderdiği mesajı getirdi, sonra da çevirdi.

Açgözlü bakışları her ayrıntıyı incelerken telefonu alıp yaklaşırken Grayson'ın gözleri yaşlarla doldu. "Benim küçük kızım. Benim küçük kızım." Hayranlıkla başını sallayarak yüzünün hatlarını çizdi.

"Grayson? Bunun bir şok olduğunu biliyorum. Umarım araya girdiğim için benden nefret etmiyoursundur ve-"

"Senden nefret mi ediyorum?" Yüz ifadesi kuşkuya dönüştü. "Senden asla nefret edemem, Willow. Herhangi bir nedenle."

"Tamam, belki de *nefret* yanlış kelime. Sadece, bunun basit olmayacağını biliyorum. Yedi yaşından büyük. Tanıdığı ya da hatırladığı tek ailesiyle birlikte. Karmaşık, dağınık ve stresli olacak ve-"

Dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu ve telefonu bir kenara bıraktı. Sonra ellerini saçlarının arasından geçirdi, gözleri sevgiyle doluydu. Ve sevinçle.

"Sevgili tatlı Willow. Bana bir babanın alabileceği en güzel hediye verdin. Çocuğunun güvende, sağlıklı ve mutlu olduğunu bilmek. Karmaşık ve dağınık işlerle uğraşabilirim. Ve Katrina için endişelenme. Onu tanıdığı tek ailenin kollarından kopararak bencilce travmatize . Bu ne ona ne de onu evlat edinen insanlara haksızlık olur.

Bunca yıl ona baktım. Her seferinde bir adım atacağız. Bir yolunu bulacağız. Birlikte." Onu tekrar öptü, sonra geri çekildi, gözlerinde kadar büyük bir sevgi vardı ki, nefesini çaldı. "Kırık bir adamı aldın ve onu bütünleştirdin. I Seni seviyorum, Willow. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ama gereken başka bir sorun var."

Gülümsemesi soldu. "Neymiş o?"

"Hâlâ açım."

Güldü ve onun ellerini sıktı. "Buna izin veremeyiz. Acele edip giyineceğim ve-"

"açlık bu değildi." Kaşlarını oynatmaya çalıştı ama adamın kahkahasına bakılırsa başarısız oldu.

İşte o zaman saldırdı.

İkisi de gülerek yatağa geri düştüler.

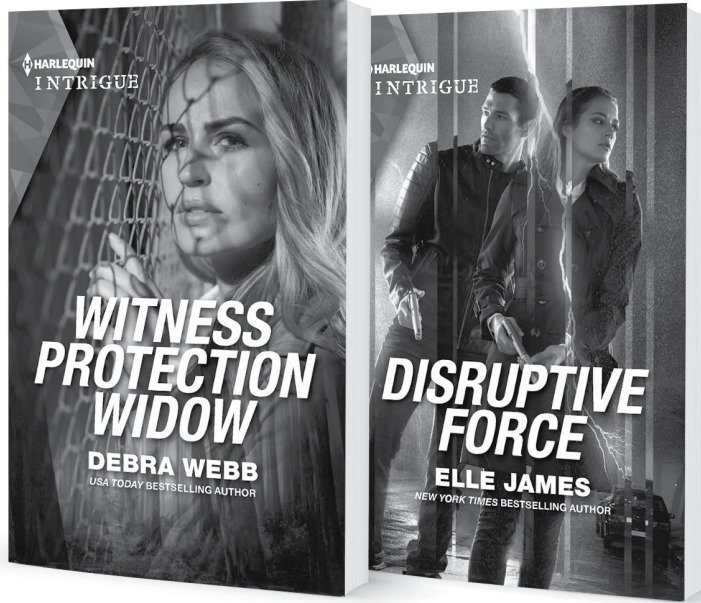
* * * * *

*Lena Diaz'ın A Tennessee Cold Case
mini dizisinin bir sonraki kitabı için
Seri Katil Faili Meçhul Davası
Mart 2022'de satışa çıkıyor!*

*Cindi Myers'in yazdığı Kayalıklarda Komplo'dan bir alıntı için okumaya
devam edin.*

UMARIZ BU KITABI BEĞENMİŞSİNİZDİR.

H HARLEQUIN INTRIGUE

Heyecan arayın. Suçları çözün. Adalet yerini buldu.

Sizi koltuğunuzun ucunda tutacak aksiyon dolu hikayelere dalın.
Ne pahasına olursa olsun suçu çözün ve adaleti sağlayın.

HER AY 6 YENİ KİTAP!

Rockies'de Komplo

tarafından Cindi Myers

Birinci Bölüm

Adam hendeğin içinde yüzüstü yatıyordu, yeşil su üzerinden ve etrafından akıyordu, gri saçları başından bir yabani ot örtüsü gibi dökülüyordu. Taba rengi keçe bir Stetson olan şapkası suyun hemen dışındaki ahududu çalısına takılmış, olgun meyveler taze kan gibi şapkanın kenarını boyamıştı.

"Onu çıkarmak istedim ama nefes almadığını gördüm ve sizi arasam iyi olur diye düşündüm." Rayford County'nin bu bölgesinin hendek sorumlusu Perry Webber, sarı bandanasıyla burnundaki baltayı sildi. "Sam Russell'ı orada öyle görmek şok ediciydi. Onu on beş yıldan fazladır tanırım. Gerçekten iyi adamlardan biridir, çit direği gibi sağlamdır."

Şerif Yardımcısı Chris Delray, Perry'nin saçmalamasını sadece yarım yamalak dinledi. Hendekteki cesedi ve etrafındaki çamurla karışmış, ezilmiş otları inceledi. "Onu ne zaman buldunuz?" diye sordu.

Perry telefonunu çıkardı. "Seni aramadan önce belki yirmi ya da yirmi beş dakika geçti, yani yediyi on geç? Kamyonetime kadar koşmak zorunda kaldım, sonra da telefonun çekebileceği bir yere gittim."

Chris etrafındaki sığır ağıllarına ve kaba sedir kütüklerinden yapılmış derme çatma barakalara baktı; kuru havada geçen yılların yıprattığı ahşap gümüş rengini almıştı. Sıcak bir esinti, boş ağılların üzerinde dans eden bir toz şeytani gönderdi ve uzun

Sulama hendeğinin yanındaki çimenler. "Seni buraya ne getirdi?" diye sordu.

"Yedi numaralı kapıyı açmam gerekiyordu, böylece Russell güneydeki arazisini sulayabilecekti.

Samanlık," dedi Perry. "Sam dün gece beni arayıp bu sabah ilk iş olarak sulama istediğini söyledi."

Chris, Perry'yle birlikte park ettikleri çakıllı yola paralel uzanan derin ve dar sulama hendeğine baktı. "Kapı numarası nerede?

Yedi mi?"

"Şu tarafta, yaklaşık çeyrek mil aşağıda." Perry nehrin aşağısını işaret etti. "On beş altıdan biraz sonra açtım ama su olması gerektiği gibi hareket etmiyordu. Bu genellikle bir tıkanıklık anlamına gelir, ben de küreğimi çıkardım ve akıntıya engel olan şeyi aramak için akıntı yönünde yürümeye başladım." Asık suratla baktı

cesede. "Sanırım onu buldum. Sence kalbi mı durdu da içine düştü?"

Chris, "Bunu için adli tabibi beklememiz gerekecek," dedi. Perry'nin koluna girerek onu hendekten ve cesetten uzaklaştırdı. "Sen Bu noktaya gelirken ya da buraya geldiğinizden beri başka birini gördünüz mü? Yoldan geçen başka bir araç var mı?"

Perry başını salladı. "Hayır." bakındı. "Sam'in kamyonetini de göremiyorum ve evden epey uzaktayız. Buraya nasıl geldi?"

At ya da dört tekerlekli bir araçtan da iz yoktu. Chris bir çiftlik sahibinin ata binebilecekken yürüdüğünü hiç görmemişti. Sam Russell'ın nasıl öldüğünden emin değildi ama bunu anlamalarına yardımcı olacak kanıtları saklamak için olay yerini güvenlik altına alması gerekiyordu. "İyi bir telefon sinyali alana kadar sürüp şerif departmanını arayabilir misin?" diye sordu. "Onlara neler olduğunu anlat. Ben burada Bay Russell'la kalacağım."

." Perry bandanayı cebine soktu. "Ama Willow'a kim söyleyecek?"

"Willow kim?" Chris sordu.

"Sam'in kızı. Sanırım birkaç hafta önce Doğu'da bir yerden eve geri taşındı."

"Ofisimizden biri onunla irtibata geçecek. Bunun için şimdilik endişelenmeyin.

Benim için şerifi ara."

Perry başını salladı ve yol üzerinde park etmiş, kapısında soluk beyaz harflerle Rayford Sulama Bölgesi yazan hırpalanmış kırmızı kamyonu yöneldi.

Perry gittiğinde Chris telefonuyla birkaç fotoğraf çekti, adımlarını dikkatlice atarak herhangi bir kanıta karşı tetikte bekledi. Birkaç ceza hukuku dersinde

Hukuk fakültesinde ve eyaletin kolluk kuvvetleri akademisinde aldığı derslerde, sahipsiz herhangi bir ölümün, aksi kararlaştırılana kadar olay yeri olarak ele alınması gerektiğini öğrenmişti. Sonunda su hukuku alanında uzmanlaşmasına rağmen, bu bilgi ona yapışıp kalmıştı.

Yasanın kendisi ilgisini çekiyordu, ancak Colorado'nun karmaşık su yasasının her yönünü daha kıdemli avukatlar için araştırarak masa başında geçirdiği bir yılın ardından artık canına tak etmişti. Doğu Colorado'da işi bu yasayı uygulamak olan bir şerif yardımcısıyla tanıştı ve bu işin tam ona göre olduğuna karar verdi. Bu yüzden hukuk bürosundan ayrılmış, kolluk kuvvetleri akademisine kaydolmuştu ve işte buradaydı, Rayford County'nin en yeni yardımcısı ve tam nitelikli bir su polisi. İşteki dört ay içinde sulama bölgesi memurlarını ve çiftçileri ve çiftlik sahiplerini tanır.

Bölgenin birincil üyeleri ve suyu yönetmekten sorumlu olan, ihtiyaç duydukça ve kullanma hakkına sahip olduklarında üyelere bırakan beş hendek sürücüsüydü. Chris'in görevi arabuluculuk yapmaktı.

Üyeler arasındaki anlaşmazlıklar ve izinsiz kullanıcılara verilen cezalar. Şimdiye kadar bir kavgayı ayırmış ve öfkeli bir adam tarafından bağırılmıştı ama bir cesetle uğraşmak zorunda kalacağını hiç düşünmemişti.

Bir saatten biraz daha uzun bir süre sonra, bir toz bulutu bir başkasının gelişini haber verdi

araç olay yerindeydi. Chris, bir şerif yardımcısı olduğunu umduğu kişiyle buluşmak için dışarı çıktı. Ancak tozların arasından çıkan araç şerif departmanına ait bir SUV değil, son model kahverengi bir F-250'ydi, en üst model King Ranch versiyonu. Araç kayarak onun SUV'unun arkasında durdu. Sürücü kapısı açıldı ve bir kadın dışarı süzüldü. Sırtının ortasından sarkan siyah bir saç örgüsü ve Chris'in tahmin ettiği türden bir vücudu vardı. İnsanların "kum saati "nden kastı dolgun göğüsler ve kalçalar ile ince bir bel di. Dik dik baktığının farkındaydı ama bakışlarını çekmekte zorlanıyordu.

"Burada neler oluyor?" diye seslendi ve ona doğru yürümeye başladı. "Bir tür sorun mu var?"

Chris onu durdurmak için dışarı çıktı. Onun hendekteki cesedi görmesi isteyeceği son şeydi. "Ben Şerif Yardımcısı Chris Delray," dedi. "Kimsiniz? Sen?"

"Ben Willow Russell. Bu çiftliğin sahibi babam. Onu gördünüz mü?" Güneş gözlüklerini kafasında yukarı itti ve ona doğrudan baktı. Yeşil gözleri, zeytin rengi teni ve dantelli koyu kirpikleri vardı; güzel bir kadındı ve görünüşe bakılırsa çok endişeliydi.

"Neden şuraya oturup konuşmuyoruz?" Elini kızın koluna koyarak onu cipine doğru götürmeye niyetlendi.

Kadın adamın kurtuldu. "Bana neler olduğunu anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

Onu oyalayarak ya da yalan söyleyerek paçayı kurtaramayacaktı ve bunu düşündüğü için bile kendinden utanıyordu. Gerçeği hak ediyordu. tatsızdı. "Babanı bu sabah erken saatlerde hendek buldu," dedi. "Size söylemek zorunda olduğum için üzgünüm, o öldü."

Gözleri büyüdü ve nefesi kesildi, sonra sesi bastırmak istercesine bir elini ağzına götürdü. Adam, bayılacak gibi olursa onu sakinleştirmek için havada asılı durdu ama kadın sağlam durdu. Yutkundu, sonra elini indirdi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Henüz bilmiyoruz. Daha fazla yardımcının ve adli tabibin gelmesini bekliyorum."

"Onu görmek istiyorum," dedi. "Nerede o?" Etrafına bakındı, onun ötesini görmeye çalıştı.

"Bunu yapmak istediğini sanmıyorum," dedi.

Yine o doğrudan bakış. "Eğer bu senin baban olsaydı, kendi gözleriyle görmeseydin öldüğüne inanır mıydın? Ve cesedi benden daha iyi kim teşhis edebilir?" Adamın yüzündeki tereddüdü okumuş olmalı ki, ısrar etti. "Çılgılık atmayacağım ya da bayılmayacağım," dedi. "Ben o tür bir kadın değilim."

Başını salladı. ". Ama hiçbir şeye dokunamazsın. Ona dokunamazsın."

Onu kanala kadar takip etti ve yanında durdu, omzu neredeyse onunkine değiyordu, hendekteki adama bakıyordu. Ceset şimdiden bir mankenin kaskatı görüntüsüne bürünmüştü. Tam olarak insan olmayan bir şey. Nefesi kesildi ve elini tekrar ağzına götürdü. "Bu o," dedi, kelimeler boğuklaşmıştı.

Onu nazıkçe çevirdi. "Diğerlerinin gelmesini burada bekleyelim," dedi.

Onu kamyonu geri götürdü, arka koltuktaki soğutucudan bir şişe su aldı ve ona uzattı. Kadın şişeyi açmadı, sadece tuttu ve hendeğe doğru baktı, ancak cesedi artık buradan göremiyorlardı. "Sence ne oldu?" diye sordu. "Kalp krizi ya da felç mi ? Hiç hastalanmazdı ama sanırım onun yaşında asla bilemezsiniz."

"Bilmiyorum," dedi. "Şerif departmanından yardım bekliyorum. Onlar gelene kadar hiçbir şeye dokunmamak en iyisi. Babanın bu sabah burada ne yaptığını biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Kalktığımda gitmişti." Bir hayalet Dudaklarında bir gülümseme belirdi, sonra kayboldu. "Altıdan sonra uyuyamaz ve genellikle beşte kalkar," dedi. "Ama her zaman sekizde kahvaltı için geri döner. onu aramak için dışarı çıktım. Bana çok fazla endişelendiğimi söylüyor ama bu sefer..." Dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini kaçırdı, ama gözlerindeki yaş pırıltısını görmeden önce değil.

Çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin sesi ikisinin de yola bakmasına neden oldu. Şerif departmanına ait iki cip Chris ve Willow'un karşısına park etmişti. Siyah bir 4Runner arkalarından yanaştı. Şerif öndeki cipten çıktı. Şerif Yardımcısı Jamie Douglas ve Şerif Yardımcısı Wes Landry ikinci araçtan indi. Elinde siyah bir doktor çantası olan iri yarı bir adam da 4Runner'dan indi.

"Bu Willow Russell," dedi Chris. "Hendekteki adamı babası Samuel Russell olarak teşhis etti."

"Kaybınız için çok üzgünüm, Bayan Russell." Şerif Travis Walker'ın yirmi dokuz yaşından daha yaşlı görünmesine neden olan ciddi bir olgunluğu vardı. Ve zeki, titiz bir kanun adamı olarak ün yapmıştı. "Geri dönmeniz en iyisi olacaktır.

Biz olay yerini incelerken evde bekleyin. Memur Douglas'ı sizinle birlikte gönderebilirim."

Willow, "Ben burada bekleyeceğim," dedi. "Yoluna çıkmayacağım ama gitmeyeceğim de."

Travis durakladı, sonra başını salladı. "Pekâlâ."

Kadın Ford'un sürücü koltuğuna geri dönene kadar bekledikten sonra Chris'e döndü. "Elimizde ne var?"

"Hendek sürücüsü Perry Webber, saat yedi buçuk gibi aradı ve çiftlik sahibi Sam Russell'ın cesedini yükleme alanının yakınındaki hendekte bulunduğunu söyledi. ağıllar."

Elinde doktor çantası olan iri yarı adam da onlara katıldı. "Butch Collins," dedi Chris'e. "Bölge adli tabibi."

Chris başıyla onayladı. "Şerif Yardımcısı Chris Delray."

"Ted Delray ile bir akrabalığınız var mı?" Collins sordu.

"Babam." İlçedeki çoğu insan, bölgedeki az sayıdaki avukattan biri olan babasını tanıyordu.

Travis, "Wes, sen ve Jamie burada bekleyin," dedi. "Gözünüzü Ms. Russell." O ve Collins Chris'i hendeğe kadar takip ettiler, hepsi de cesetten uzak durmaya dikkat .

"Ne zamandır orada?" Collins sordu. "Bilen var mı?"

Chris, "Kızı genellikle beş ile altı arasında uyandığını ve yedide odasından indiğinde evde olmadığını söylüyor," dedi. "Perry onu yediyi on geçte bulmuş."

Butch başını salladı ve etrafına bakındı. "Siz onu çıkarmadan önce inceleyebilmem için hendeğin karşısına bir tahta ya da benzeri bir şey koymanız gerekiyor."

Travis ağılardan birinden gevşek bir çit parçasını söktü ve hendeğin üzerinde bir köprü oluşturmak için taşıdı. Adli tabip garip bir şekilde üzerine çömeldi ve cesedi incelemeye başladı. Chris uzaklara, Ford'a doğru baktı. Ön camda parlayan güneş Willow'un yüzünü görmeyi imkânsız kılıyordu ama Jamie açık olan sürücü tarafındaki camın yanında durmuş konuşuyordu.

"Onu çevirmeme yardım et," dedi Butch. "Sakin ol."

Chris ve Travis hendek kenarındaki çamurda diz çöktüler ve ölü adamı sırt üstü yatırdılar. Chris, Russell'ın göğsündeki açık yaraya bakarak irkildi ve bakışları cesedin altındaki av tüfeğine takılarak hızla başka tarafa baktı. "İntihar mı?" Travis sordu.

Butch, "Tüfek patlaması onu öldürdü diyebilirim," dedi. "Her ne kadar Kendi kendini yaralayıp yaralamadığını, onu hastaneye götürüp daha iyi bakana kadar bilemeyeceğim." Ayağa kalktı. "Tüm fotoğrafları ve ihtiyacınız olan diğer her şeyi alın. Siz bunları yaparken, ben de onu nakletmek için ambulansı arayacağım."

"Tahmini ölüm zamanı?" Travis sordu.

Butch yüzünü buruşturdu. "Bunu sen de benim kadar iyi . İki ya da üç saattir orada, bu da kızının bize söyledikleriyle uyuyor."

Yürüyerek uzaklaştı. Travis, Wes ve Jamie'ye kendilerine katılmaları için işaret etti ve onlar da olay yerinin fotoğraflarını çekmeye, ölçümlerini yapmaya ve çevrede kanıt aramaya koyuldular. Travis Chris'i kenara çekti. "Hadi kıızıyla konuşalım," dedi.

Chris, kamyonu doğru giderlerken Willow'un onları izlediğinden şüpheleniyordu.

Yanında durduklarında, aynı doğrudan bakışlarını yöneltti. "Eee?" diye sordu.

"Bu sabah evden çıkarken babanın ruh hali nasıldı?" Travis sordu.

"Yardımcınıza babam gittiğinde uyanık olmadığımı söyledim ama sanırım ruh hali iyiydi," dedi. "Genelde öyleydi."

"Son zamanlarda onu endişelendiren bir şey yok mu? Parayla ya da sağlığıyla ilgili bir endişesi yok mu?" "Hayır. Neden soruyorsun?"

"Babanın av tüfeği var mı?" "Evet."

"O silahın şimdi nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Bunu neden soruyorsun?" Cevabı beklemeden kamyonun kapısını iterek açtı ve önlerinde durmak için dışarı çıktı. "Babam nasıl öldü?" diye sordu.

Travis, "Göğsünden av tüfeğiyle vurulmuş," dedi.

Böyle bir darbeyi hafifletmenin hiçbir yolu yoktu. Chris bunun etkisini kadının omuzlarının büzülmesinde ve sert bir yumruk yemiş gibi hafifçe kamburlaşmasında gördü. Ama hemen doğruldu ve titrek de olsa derin bir nefes aldı. "Onu kim vurdu?" diye sordu.

"Bunu yapmak isteyen birini tanıyor musunuz?" Travis sordu. "Babanın hiç düşmanı var mıydı?"

"Babam neredeyse yetmiş yıldır Rayford County'de yaşıyor," dedi.
"Burada onu sevmeyen insanlar olabilir ama ondan nefret eden birini hiç duymadım."

"Babanın kendi canına kıyması için herhangi bir neden düşünebiliyor musun?" Travis sordu.

Bir darbe daha, bu seferki yüzünün rengini soldurdu ama çenesini kaldırdı ve şerifin bakışlarını üzerinde tuttu. "Hayır," dedi. "Babam bunu yapmazdı. kendini öldürdü. Onu başka biri öldürdü ve o kişinin kim olduğunu bulsanız iyi olur."

Telif Hakkı © 2022 Cynthia Myers tarafından

Harlequin romantizmini sever misin?

KEŞFEDİN.

Promosyonlardan, haberlerden ve özel içeriklerden ilk siz haberdar olun!

Facebook.com/HarlequinBooks

Twitter.com/HarlequinBooks

Instagram.com/HarlequinBooks

Pinterest.com/HarlequinBooks

ReaderService.com

KEŞFEDİN.

Harlequin e-bültenine kaydolun ve şu adresten herhangi bir seriden ücretsiz bir kitap indirin

TryHarlequin.com

BAĞLAN.

Düşüncelerinizi paylaşmak ve diğer romantizm okurlarıyla bağlantı kurmak için Harlequin topluluğumuza katılın!

Facebook.com/groups/HarlequinConnection

ISBN-13: 9780369709530

Prescott Dağında Cinayet Telif

Hakkı© 2022 yazan Lena Diaz

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu baskı Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır.

Bu kitabın kalitesiyle ilgili sorularınız ve yorumlarınız için lütfen CustomerService@Harlequin.com adresinden bizimle iletişime geçin

Harlequin Enterprises ULC
22 Adelaide St. West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.Harlequin.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.